

ИГОР М. ЂУРИЋ

БЛОГ ДО МОГ

3

ОНО ШТО СЈАМ ЧИТАО И ПИСАО

www.djuricigor.net

Министар унутрашњих послова:

Премијер је прошао полиграф. Ево стенограма са послушања.

- Да ли сте познавали ту и ту особу?

- Не!

Биииип!

- Оппростите, погрешно сам прочитао питање: Да ли НИСТЕ познавали ту и ту особу? Одговор је, дакле, тачан. Оппростите, одговор је задовољавајући.

- Друго питање: Како се зове Бранко?

- Саша!

- Не, не, треба одговорити са "да" или "не".

- Добро, онда: не!

Биииип!

У ствари је питање да ли се не зове Бранко? Браво, прошли сте полиграф а ми ми сви смо прошли тест лојалности и послушности.

- Министре, могу ли још нешто да приупитам ову справу?

- Наравно, премијеру, само изволите.

- Огледалце, огледалце....

Бууум!

Тада је отишао полиграф. А био је као нов. Није прошао ни 100.000 испитивања. Скоро му је рађена генералка. Мајстор Раде из Рипња, пре неки дан, штеловао му вентиле. Поправиће се, чим стигне донација из УАЕ.

Поред тога, ухапшен је осумњичени шофер градске линије 64абц који је само у току једног дана прошао поред стана премијера десетак пута, у оба смера, и радник градске чистоће који је два пута недељно примећен поред контејнера који се налазе непосредно поред улаза. Под полицијском опсервацијом су и сви они који раде у околним локалима, јер је примећено да свакога дана пролазе туда. Чак је примећено да и станари зграде у којој живи премијер имају тенденцију да се туда мотају. Ово су радили за нечији рачун: али нико од њих није имао фискални рачун за то.

Зато је Министарство унутрашњих послова решило да предузме додатне мере у безбедоносном смислу: у Београд је стигао Стивен Сигал. Видели сте и сами на филму шта све може.

Министар војни:

Ово се догађа по први пут у историји човечанства да је премијер једне земље најугроженији грађанин. Срамота! Обично су до сада атентатори кидисали на раднике градске чистоће. Ви мислите да је ово старо време хаоса и јавашлука када су се млади војници зајебавали на Кошарама и Паштрику. Ово је опасно време! Поред премијера који је најугроженији, на другом месту је кувар у војсци Луди Миљојко, јер му прети опасност да се попари и Баба Сера која иде по клизавим плочицама (што ја најбоље знам) и кидишу на њу пијани гости.

Али!!! Војска је спремна да их заштити и да при том пасуља буде за војску најмање три пута недељно. Ми смо спремни за све изазове.

Министар здравља:

Гласач Н.Н. на изборном месту Глува Кобила има картон у коме лепо пише да је прележао упалу мозга, што је доказ да је припремао државни удар, јер се слатко насмејао кад је у директном преносу онај викнуо: Вучићу п.... итд. срамота ме и да кажем.

Министар спољњих послова:

Није мени први пут. Па ја сам преживео и Милошевића, и Ђинђића, и Коштуницу, и Тадића... један мање или више, јебеш га....

Хор "независних" новинара и аналитичара (у даљем тексту само "хор"):

Кууууу, леееее, куууууу, леееее, оће књаза да свргну са трона! Јооој!

Министар културе и информисања:

Сат за откуцавање постављен је на "Куир".

Министарка саобраћаја:

Тешко је бити жена а имати највећа муда у Влади.

Премијер:

Немојте више да ме браните!!!

Аутор текста:

По први пут одаје признање премијеру – Вучићу, није ни теби лако са свима њима!!!

Министар за рад и социјална питања:

Извините молим вас! Нису овде угрожени незапослени, болесни и остали, јер ако падне Влада шта да радимо са Јоргованком и Бајатовићем који ће постати социјални случајеви.

Министар правде:

Ја нећу да се мешам у рад правосудних органа али је овде све јасно:
криви су!!!

Министар за интеграције:

Сада када су нам обећали да ће отворити преговоре за предају Косова,
они нам гурају клипове у точкове историје.

Министар финансија:

Рушење владе је почело оног дана када ја нисам био препознат у
пошти.

Министар привреде:

Ако "Тенис" дође, имаћемо у Србији милион и по свиња.

Министар пољопривреде:

И не само то. Спречили смо тракторе да дођу у Београд и изврше
државни удар. Тих дана се није знало где су Веља и Џо багериста.

Министар просвете:

Школе раде, што значи да влада још није срушена. 7000 динара, мало
ли је?

Хор:

Кууукууу, лееелее, је ли нам је сам пао, или га нам је неко
гурнуооооо....

Председница скупштине, непосредно после повратка из Ирана:

Алаху акбар!

Председник посланичке групе владајуће већине:

Акбару алах!

Куир:

Премијер диктатор!

Информер:

Диктатура над премијером!

Остали медији:

Диктатура над диктатуром!

Грађани:

Рачуни, кредити, дугови, фарме, парови...

Тајкуни:

Авиони, камиони....

Опозиција:

Нема трагова постојања и активности, нисмо успели да пронађемо такав облик живота у Србији.

Стране амбасаде:

Рушимо владу јер нас засењује њен углед у свету, па и у нашим земљама.

НУНС:

Протестујемо што нас премијер и високи функционери владајуће партије зову по именима са префиксом "драги-а". Ми знамо да их је Блер тако учио али очекујемо мало поштовања.

Патријарх:

Не заслужује човек којег сви воле да има толико непријатеља.

САНУ:

Најбољи доказ да је Влада рушена лежи у чињеници да није добила награду "Браћа Карић".

Синдикати:

Мало си нас отпустио - колико заслужујемо. Борићемо се за свако ново отпуштање!

Џамбо из Обреновца:

И мене су срушили на исти начин и исти медији. Прво су ме величали а онда су ми га сместили.

Дизниленд:

Тужићемо владу Србије за повреду ауторских права.

Руска амбасада:

Не помињите наше хеликоптере.

Нада Мацура:

У последња 24 часа у Србији није било државног удара али је забележен одређен број срчаних и можданих удара.

Хор:

Куууку, леееле...

Премијер:

Тишина тамо, бре. Порука грађанима Србије: лако је погинути за Велику Србију, лако је борити се на Кошарама, лако је живети са 20.000 динара месечно, тешко је бити неко ко ће задовољити наше пријатеље из иностранства и ко ће заслужити похвале од Европске комисије, ММФ и Светске банке. Рекао сам вам да Немци држе реч: решили су да нам отму

Косово и одржаће обећање. Ја признајем само њихов суд и ако треба неко да ме руши онда то могу бити само они који су ме и довели на власт, то јест: они!!!

Хор:

.....????????

Око седам векова, мање више, је разлика у времену појављивања хришћанства и ислама, и приближно толико времена од када су завршени крсташки походи. Отуд ислам сада, у том временском контексту, приводи крају своје "походе полумесеца". Они осећају трулеж Европе и њених вредности, лицемерност и одсуство било каквог духа, и њихов верски фанатизам је јачи од монетарног фанатизма и система одрођености европског човека.

Мухамеданац верује у Алаха, спреман је да умре за веру, ствара породицу и спреман је да се жртвује за њу. Европљанин је исцеђен и уморан, усамљен и задужен. Европљанин је уништио породицу, веру, расу, пол и клања се само банци, послодавцу и тржном центру. Европске вредности су се свеле на евро (еуро) и бодљикаву жицу. Не спорим, можда ће такав бити и човек ислама за неколико стотина година. Али: до тада?!?

Почео је рат цивилизација. Није први али може бити последњи. На западу је човек систематски уништаван као индивидуалац и мислећи, као неко ко треба да верује и жртвује се за нешто. Циљ је био уништити основне карактеристике људскости и потребе човекове за борбом, основне постулате за које треба да се жртвује по сваку цену, и то на тај начин што су му систематски обесмишљаване све идеје за које се треба борити и волети: породица, отаџбина, вера, пол. Дозвољено му само да одабере фудбалски клуб за који ће навијати а лојалан мора бити само послодавцу и банци код које је задужен.

Замислите једног Немца или Француза, који данас, са породицом и две торбе, крене на пут дуг неколико хиљада километара у остварењу неког свога циља. Пешке! Замислите просечног грађанина Европске уније под бомбама, без струје, воде, хране. Тај човек више нема ничег природног и анималног у себи, он је неспособан да се бори за опстанак, да преживи. И, сада се надају

да ће се од најезде здравих и природних ловаца и бораца, одбранити бодљикавом жицом?!

Владари који су створили Европску унију прерачунали су се у једном: тлачећи и уништавајући човекову индивидуалност, терајући га да живи бесмислено, као добро ухрањена животиња – уништили су и браниоце те цивилизације. Били су у заблуди да то могу чинити са плаћеничким војскама. Народ је тај који једино може бранити и одбранити суверенитет и слободу.

Трули запад је створио трули народ. Тим народом влада капитал за који се у већини случајева не зна чији је и одакле долази. Бесмисленим и лицемерним законима и изврнутим системом вредности, уништили су породицу. Она је растурена на онолико делова колико има чланова. Они не воле једни друге, не помажу једни друге, не живе једни са другима. Такве какви су: лако их је сломити и њима владати. Али, лако их је и освојити. Подељени на класе, свако од њих се бори да остане у тој класној подели ту где јесте, без обзира не цену, без обзира на друге. Њихово робовање се разликује само по квалитету "затвореничке" одеће, хране и смештаја.

А сада надиру освајачи који су спремни да умру за веру, идеју, породицу, друга, саборца. Они не долазе да подигну кредит. Они долазе да освоје, спремни да у том освјању дају туђ и свој живот. Они се боре за своју децу. Европљанин се бори за своје дупе. Ови поштују мајку и оца. Ови други имају родитеља број 1 и број 2.

А Срби збуњени. Луд га јебе - па је збуњен. Испуњавају стандарде у време док у Европи, којој теже, ничу оградe од бодљикаве жице и зидови. Робују Срби белосветским банкарима који им обећавају инвестиције које треба још више да их поробе, уместо да поору дедовске њиве и окрешу воћњаке. Срби су имали високи стандард док су се се са својим "југићима" враћали са села пуних гепека хране и пића, и док су градили куће на мобу. Сада у бољим аутомобилима и лепшим становима, задужени до следеће генерације, чекају први и петнаести, па да оду у банку и уплате рату за кредит. То им је то боље сутра. Кажу: још нас издражавају родитељи. Па, да!!! Зашто да не!? Они су наши и ми смо њихови. Да видим ко кога издржава тамо у тој ЕУ?! У тој лицемерној Европи која је рондала данима због тероризма у Паризу а ћути подло и покварено и ако је у последња три дана око 500 цивила погинуло у Ираку. Та покварена Европа чији је комесар јуче изјавио поводом терористичких напада у Гораждевцу и Истоку – да све

стране треба да се уздрже, та трула Европа која се сада распада, светли је циљ политичара у Србији који су се духовно и морално давно распали.

У рату цивилизација неће учетовати само ислам и трули запад. Погледајмо ка истоку: тамо су победници.

Шта је демократија?

Неки људи се кандидују. Неки људи гласају. Онда неки људи имају највише истомишљеника у парламенту где могу изабрати магарца за сенатора.

*

Највеће друштвено признање, тренутно, јесте да вас ухапсе из политичких разлога.

*

Ја бих увео следећи закон: "Свако ко штети своме народу у корист своју или стране силе - да се беси".

*

За већину медија у Србији, ни почетак Трећег светског рата није важнија вест од тога коју је фабрику Вучић тога дана обишао и обећао бољи живот "само што није".

*

И на крају, шта би? Ко победи: Информер или Курир? Чисто да знамо је ли било државног удара или није?

*

Често чујемо, као оно: борите се за особу до које вам је стало!

До курца!

Борите се ви за своју породицу, за своју земљу, а особу до које вам је стало: волите. На њој је да ли ће она волети вас. Мислим, каква је сврха борити се за некога ко се двоуми, ко је са неким другим или вас не воли?!

*

Премијер рече критикујући Малог (од палубе): *"народ више троши кад види светилке и новогодишњу декорацију"*.

Ја сам мислио да народ више троши кад прима веће пензије и плате. Или, макар: исте.

*

Глупост "невладиног кретенизма" нема граница. Уосталом, као и свака друга глупост.

Невладине организације у Панчеву прогласиле Стевана Книћанина командантом паравојних формација.

*

Последих неколико деценија у Србији, у политику су, или, улазили прљави, или, такви излазили из ње.

Још нико није ушао чист у политику и изашао чист из ње. А треба нам таквих, данас више него икад.

Водио је људе у ратове, у којима су гинули и убијали, а сада изиграва миротворца. Не може то тако. Код умних и поштених људи: не!!! Не може се заборавити прошлост пуна ружних дела и речи. Много је било зла које се не сме избрисати. Није поштено, ни према жртвама, ни према нама који смо све то преживели. Радикали су били оличење нетолеранције а сада он глуми толерантност према антисрпским политичким опцијама и невладиним организацијама, те према крвницима који су нас бомбардовали и отимају нам Космет. Уколико је Милошевић некад и чинио неке грешке које није требао, он је то најчешће радио под притиском екстремних радикала. Апсурдно је да данас убиства новинара решава тадашњи министар информисања. Да потписује споразуме са Косовом неко ко је гласао против Кумановског споразума и да нас у Велику Европу води неко ко је издао идеју Велике Србије. Када је деведесетих година требало мало попустити пред западњацима, он и његови нису дали. Данас, када се треба мало успротивити и задржати достојанства – он и његови опет не дају.

У свом бесмисленом залагању за ЕУ, он разбија српску сувереност и гура Космет све даље од Србије, уједно нас чини презадуженим робљем. Да је својевремено Милошевић покушао да покрене Србију пут Европе, тада када је то имало смисла, и да је потписао споразум у Рамбујеу: радикали би га срушили. Између осталог, и због тога је он улазио у ратове. Он је, најзад, отишао у Хаг и тамо борећи се за Србију – умро. Шешељ је отишао у Хаг и

тамо борећи се за Србију – оболео. Генерали, војници, руководство – сви су отерани у Хаг. Само је један постао Европљанин и пријатељ Америке и Немачке. Поданички се понаша према страним политичарима и страном капиталу. Спреман је за једно тапкање по рамену да уради све што се од њега тражи. Он то, наравно, пакује у обланде чије шаренило треба да створи опсену како он о нечему одлучује, како се бори и извлачи највише што се може. Истина је следећа: биће на власти све док буде слушао западне менторе и док им буде требао.

Чини све искључиво у корист ММФ и Светске банке, то јест за оне чије су те организације глобално оружје за поробљавање читавих народа и држава. "Бранећи" нас од ММФ и Светске банке задужио нас је колико сви остали пре њега заједно и тако нас начинио још већим робовима. Сваку кифлу коју је узео из дечијих уста, сваки лек који пензионери нису попили, сваки динар намета који гуши људима живот – иде богаташима, да могу да се башкаре у својим јахтама и финансирају империјалистичке ратове по свету (како су ти исти финансирали бомбардовање Србије). Отима од грађана, из уста деце, старих и болесних људи, од још нерођених – а онда се хвали "економским успесима". Иза његових реформи, испод његових реформи, много је упропаштених људских судбина. Не можеш чинити зло своме народу: за његово добро. То је линија по којој су нас бомбардовали за наше добро, ти исти, данашњи његови "пријатељи". Како је негде рекао Игор Мандић: "Бомбардовање зарад очувања мира исто је што и јебање зарад очувања невиности". Онима који су се ових година родили, или који су умрли, он је отео прве и последње залогоје – за "њихово добро". Шта вреди флоскула о "бољем сутра" неке ко је последње дане провео у беди, неке ко није имао да дадне детету кад се први пут заљубљивао, неке ко је прекинуо школовање због немаштине, коме је пропао посао, ко је остао без посла??? Шта вреди похвала од ММФ људима којима је посечена струја или одузета имовина, који црвене пред својом децом или својим родитељима. Црвене јер немају да им дају.

И, уместо да ствара социјалну државу, каква приличи и треба Србима, он је гура у најжешћу неолибералну економију и то у време када је њени највећи поборници напуштају или модификују. Подигао је цене струје, воде, грејања, горива, хране, подигао порезе и намете, задужио се највише од свих, распродао шта се још могло, остало затворио, отпустио људе, запослио партијске вернике – и још се хвали. Што да поскупи струја? Осим што то тражи ММФ. Да би крвопије са запада могле да зараде. Струја у Србији треба да буде социјална категорија јер наш угаљ и нашу воду трошимо. Зашто да јавна предузећа немају вишак запослених? Само да би држава узела вишак новца и проследила га банкарима и капиталистима. Зашто да нема државних и друштвених предузећа? Да би капиталиста кроз експлоатацију узео сав вишак који се створи. Непрестано манипулише народом и често оно што каже није истина. Константно је у предизборној кампањи и некаквом медијском циркусу. Човек који се хвали да ради 25 сати дневно, скоро никад није на радном месту. Не скида се са телевизије, обилази фабрике, градилишта, сокаке, мостиће, тротоаре и стално се слика те нешто говори свађајући се непрестано са неким. И то што показује као највећи успех: борбу против корупције и криминала, у ствари, злоупотребљује. Он се хвали да полиција ради свој посао?! Забога, шта је чудно у једној држави уколико државни органи раде свој посао?! То се подразумева!!! На жалост, добар део и те приче је обична фарса и циркус. У једном дану хапсити људе по потпуно другим и различитим оптужбама, тежини кривичног дела, и местима извршења, дакле потпуно неповезаним – није ништа друго него циркус.

Ћесе никад празније, дух као никад простији, култура никад као до сада некултурнија, медији и новинари никад јефттинији него данас, слободна реч никад скупља, људи најнекомпетентнији још од времена доласка Словена у ове крајеве. Дно!!! Стање медија и ниво новинарства вређа достојанство и здрав разум. Толико подаништва, помањкања храбрости и недостатка знања – никад до сада није виђено на овим просторима. Што се тиче културе и где се она налази, ма шта се подразумевало тиме, ту не вреди трошити речи. Укључите телевизијске програме, отворите новине, погледајте које су књиге

најчитаније, који су концерти најпосећенији – све ће вам бити јасно, макар вама којима је стало до тога. Некомпетентност и незнање је друго име за оне који данас воде државу од најнижег до највишег нивоа. Погледајте скупштине, министре, државне секретаре (поготову секретарице и саветнице). Искрено, само погледајте, и сами са собом рашчистите: би сте ли им дали да вам чувају две нацртане овце?

У позорење!!! Никако га (их) не мењати до не будемо сигурни ко треба да га (их) замени. Очистити све политичке Курте и Мурте метлом новог духа и нове снаге. Ако треба да замене ови што праве нови ДОС, боље нека остане, он је и овакав какав је - бољи од њих. Обзиром да је већина политичких актера већ била на власти, ни за једног од њих не треба гласати јер они сnose највећи део кривице за данашње стање. Требају нам нови али не преваре попут СИРИЗА-е или МОСТ-а.

Идеје и планови, те циљеви, морају бити суштински али прости. Нису нама потребне велике идеје и мегаломански планови. Што се тиче циља: он је иза нас. Морамо се вратити уназад, да би смо заузели правилан старт који нас онда може усмерити ка циљу. Обзиром да смо сада на погрешном путу, са било којег његовог дела погрешно је стартовати, а где год се стигне: биће то погрешно место. Морамо створити једну скромну државу, где ће се скромно живети и мало радити, где ће хране, одеће и обуће, бити довољно за све а где ће они који желе моћи да раде и стварају више. Морамо створити државу социјално одговорну, са бесплатним школовањем, лечењем, са јефтиним комуналним услугама, ниским ценама струје, становања. То се све може уколико се не јури за капиталом и зарадом који ће завршити у џеповима капиталиста. Људи морају бити опуштени као некад што су били а не да раде за робовласнике који енормно зарађују. Треба да производимо здраву храну, на малим газдинствима, и да својој деци о викенду напунимо зембиле и балоне том храном. Треба свако јавно и државно предузеће да има вишка запослених а они би се плаћали од оног дела који сада иде капитаистима и малверзацијама у приватне џепове. Тај новац се враћа кроз потрошњу, али држави и народу а не ММФ и Светској банци. А Косово и Европа? Полако, не треба журити, кад већ нисмо до сада то чинили. Да сачекамо, да видимо

како ће ствари да се развијају. Треба, у ствари, радити све супротно од онога што се данас ради.

Проблем са српским "цет-сетом" се састоји у томе што за већину њих нико не зна ко су и чиме се баве.

Проблем тзв. "елите" у Србије је у томе што скоро свако зна за њих, не скидају се са медија, а нико не зна које је њихово дело, шта су створили и чиме оправдавају свој статус елите.

Естрада, дакле, није проблем. Нису проблем забавне телевизије и њихови програми. Нису проблем тзв. "ријалити". Проблем је што у Србији озбиљно не постоји она друга, супротна страна. Проблем је, што је уметност естрадизована, што је књижевност ружичаста и забавна, а јавни живот и политика су постали "ријалити".

Јесте, срозан је систем вредности, али то није ништа ново. Па и у мојој младости нису сви читали Достојевског и Црњанског. Тек неколицина, у пар генерација. Било је "рокера" (са подгрупама) и народњака. Да се систем вредности урушио закључујем из чињенице да су Мирослав Илић и Шабан Шаулић, због којих смо се подсмевали народњацима, у односу на ове данашње: прави класици.

Оманули они који су требали да стварају друге програме, да стварају озбиљна дела. Естрада би остала ту где јесте и где јој место, да послужи свима нама, кад дође време опуштања и забаве. Реално, кад си пијан, најбоље легну староградске песме и народњаци.

Нису кич и неукус у успону, то је увек било ту, него је уметничко и мудро - у паду. Не постоји уметничка и интелектуална јавност. Постоје само медиокритети и моралне нуле, они који глуме да су то, а, у ствари, свесно или несвесно раде на срозавању система вредности и правих вредности.

Идиотизација, десексуализација и пацификација Срба, важан је пројекат оних који желе да владају светом, па и Србима, а у чему им помаже та лажна "интелектуална", "уметничка" и "културна" "елита". Онај ко се залаже за улазак Србије у ЕУ, по сваку цену, поготову по цену горе наведеног, не може припадати елити тога народа. Ништа мудро, национално

или грађанско, лепо и природно, уметничко и филозофско, не може проћи код европских комесара и њихових слугу у Србији. За добру књигу нема места у српским књижарама, али ће се преводити и штампати идиотарије са запада у неограниченим количинама. Плаћаће се стотинама хиљада евра гледање "уметнице" и магарице, али неће бити пара за *Матицу српску* или *Српску књижевну задругу*. Градиће се тржни центри али неће се обновити музеји.

Овде се преузима образац са запада, поготову амерички, где се елита одређује по томе колико има - а не по томе шта је створила. Тако су "уметнице", магарице, водитељке, старлете, татини и партијски синови и кћери: спонзорисани-е, па отуд имају, и сматрају се елитом, јер имају новаца, и ако нису створили дело, док најбоља дела остају на маргини и необјављена, јер се створио мит да оно што не доноси зараду и оно што је националног или грађанског духа - није уметност. Тај образац подразумева, такође, да људи буду технички образовани за оно што треба да раде, али да духовно и интелектуално, треба да буду кретени. По могућству: задужени кретени, који ништа не питају, већ само враћају задужено.

Могу да се "сликају". Ти који мисле тако и раде тако. Нису они елита. Нису они уметници. Нема елите у Србији. Све је естрада и политика. Елите може бити само ако има вредног дела иза њих - а не вредног одела на њима.

У Србији све има своју цену и све је на продају, понајвише они који би требало да представљају ту другу, супростављену страну естради, кичу и шунду. То што немамо вредних писаца и уметника у Србији, није од суштинске важности колико је важно да су се они који се представљају таквима, сви од реда продали и купили. Различитим странама, у зависности од могућности и процене. Мало је њих који имају мозак, срце, дух и муда, истовремено. Обично им нешто недостаје, најчешће све! Јебеш земљу где сваки уметник сања о томе да постане политичар. Петнаест сати може да ради свако, од Сејде Циганина до оног Румуна са ћошка, што му не знам име. Песму, за неколико минута, може да напише само песник. Слику да намала само сликар. Мудрац да посаветује у две реченице.

Колико је пропала та интелектуална и уметничка елита, говори чињеница да садашња власт нема озбиљнију алтернативу (опет: алтернатива). Нама не треба опозиција, да би сјахао Курта а узјахавао Мурта, већ нам треба алтернатива важећем систему вредности, и сваком другом систему, па и

уставно-правном. Јер, ми срљамо у пропаст. Тренутно су наше мане наша највећа врлина. За све што данас чујете да је анти-европско и не-стандардно, знајте, то је највећа вредност и врлина.

Шта би био први задатак те алтернативе? Па, на пример, да госпођа Ангела Меркел, кад следећеи пут дође у Београд, из њега оде љута, увређена и незадовољна. То био био значајан корак да смо зауставили срљање у идиотизацију српске нације. И дехуманизацију. Како чух неко вече, на неком филму реплику: "Протестанти не воле људе, само животиње". А Енглези и Немци, и ако нас Србе сматрају животињама: не воле нас.

Комунистичке власти су чувену глумицу Жанку Стокић осудиле на осам година *"губитка националне части"*. Она је касније, поводом тога, говорила: „*Ето, шта ме у животу снађе: као млада изгубила сам част од неког наредника, а сад у старости – од Маршала! Па, видите, и ту сам напредовала*“.

Важно је, дакле, и ко вам одузима част. Не дозволите да вам то раде они који немају мозга, срца, духа и муда. И, имају проблем са моралом. Не дозвољавајте, срамота је. А "ријалити-је" гледајте што више: то је наша права слика и прилика те пројекција онога где смо и шта смо.

Питалица: о коме је реч?

Пред Гашићем "клече", код Вучића "леже",

На Додика "реже" а од Веље беже!

Неки су пролупали, цури бала,

предвиђају триста зала: ујутро.

Док за друге нема кризе,

опет парице од претплате клизе.

За остале нема зиме, Сорош даје да се лаје,

да се лаје против свога и то име "независнога".

Неки су на фондовима, други пасу државна јасла,

већина су јајаре – пар ћевапа доста је!

*

Српски пут у Европу и НАТО се огледа у следећем: ако све испунимо, свега се одрекнемо и на све пристанемо – Ђура ће нам опростити што нас је тукао.

Или: силеџији из школског дворишта даћемо џепарац и ужину да нас не туче и малтретира.

*

Срби са Косова се масовно учлањују у СНС. Требало би да се присете да је све и почело масовним учлањивањем у једну другу странку. Само је средње слово разлике, људи су отприлике исти.

*

Срби!!! Ооооо Србииии!!! Редовно плаћајте порез како би Јоргованка и Зорана могле редовно да посећују козметичаре.

*

Руси да гледају своја посла. Зна се ко може да управља Србијом. Шта се мешају Руси, кад нас нису чак ни бомбардовали и не отимају нам Косово?!

Не постоји криза у култури. Ја сам култура, ти си култура, он је култура. Постоји само "криза" у томе колико пара очекујете да ћете добити од "културе"!!!

*

Зликовцима из ОВК судиће се у Холандији, али не пред међународним судом, већ пред судом који ће радити по такозваним "косовским законима"?! Ако нити једног од њих није осудио онај "међународни суд", не видим кога ће осудити овај "мали"?! А, опет, ако су ратни злочинци, због чега им није судио "међународни". А, суштина је, да Албанци нису хтели да формирају тај суд, па је нађено ово решење да би се Срби натерали да испоштују свој део обавеза. Нудим решење! Нека се и "Заједница српских општина" формира у Холандији.

*

Када је обилазио родни крај Милована Глишића, Скерлић се распитивао за тада већ славног писца. Нико од тамошњих сељака није знао за њега али су сви познавали Миловановог брата "који је имао најбоље волове у крају". Слава је, дакле, релативна ствар, а кад су писци у питању.

*

По логици, било којој, професори на економским факултетима требало би да буду богати привредници и најбољи менаџери, а професори на Филолошком факултету: велики писци. И, тако даље. А, није тако. Нема таквих међу њима. Богати бизнисмени су углавном полуписмени а писци

најчешће немају никакаве велике школе. Јер, да је тако, све би било лакше, декан на Факултету политичких наука био би председник државе, не би морали да идемо на изборе и не би се сецали и кидали око тога које је школе завршио садашњи председник и пола владе.

*

Срби су у великом проблему. Он се састоји у томе што, ако желимо да нам крене на боље и здравије, морамо да променимо све: систем, приоритете, однос према породици и отаџбини, власт, опозицију, синдикате, изабраног лекара, Српску академију, Удружења књижевника, новинара, и свих других. Зато су предстојећи избори потпуно бесмислени. Свеједно је ко ће победити у тренутној политичкој понуди. Шта??? Чеда, Борис, Чанак, Бојан, и остали њима слични – они ће нам донети нешто боље? А, ни овако не ваља. Шта да радимо људи???

*

Најогавнију улогу у пропадању и пљачкању српске привреде и у томе што је милион људи данас у Србији без запослења – одиграли су синдикати. Они су одрадили најпрљавији део посла - не радећи свој посао. Зато данас не постоји синдикална снага које би се плашила власт и која би штитила раднике.

*

Локални медији треба да снимају рупе на путу и дивље депоније по граду, а не да снимају политичаре кад се те рупе крпе или смеће износи!

*

Неке жене нису способне да усреће своје мужеве а желе да усреће целу нацију?!

Нисмо ми овце. Овце дају млеко и вуну, на крају и месо. Ми смо стока безрепа. А ускоро ћемо бити, ако већ нисмо, и двоноги идиоти који знају са ајфоном и таблетом. Научиће нас само он основно: ринтати за газду, редовно плаћати обавезе и редовно отплаћивати кредите. Поред тога, научиће нас да за оно што нам дају као зараду, купујемо бесмислене производе, од којих они профитирају. Све што будемо "имали" – биће њихово. Не схватајући да је слободан само онај којег прехрањује његова њива и његова крава, његов тор и обор. Нисмо ми овце. Овце имају овнове предводнике, спремне да их бране

и оплоде. Ми смо само стока бесполна. Што да рађамо децу ако ће их учити да није важно којега су пола.

Степен нашег напретка на путу ка њима мериће се по томе колико смо напредовали у идиотизацији појединца и колективизацији идиотизма, колико смо успели да растуримо породицу, да заборавимо старе навике и обичаје, и колико смо срозали национални понос. Они од малих држава праве осредња предузећа са немислећим и зависним успосленицима.

Ми идемо тамо где нас сматрају нижом врстом. Идемо код оних који хоће да нас униште. Идемо код пријатеља наших непријатеља. Пре него што одете тамо, Срби, чујте и почујте, сваки од вас да уради следеће: помирите се са комшијом са којим сте у завади. Са њиме сте у свађи за пола метра земље и две тарабе ограде а сада хрлите код "пријатеља" који су вам срушили и затровали земљу, убили људе, отели део територије. Опростите дуг свакоме ко вам дугује кад сте спремни да праштате све горе наведено и спремни да радите за њихове банке. Пре него одете тамо, Срби, чујте и почујте, опростите свакоме ко вам је нанео зло, ко вас је пљачка или убија, ко вам је отео ваше и оставио вас без посла. Пустите све убице и злотворе из затвора – код убица и лопова идете. Спалите све своје богомоље – тамо вас чекају друге. Срби, чујте и почујте, ако су ваши нови "пријатељи" такође пријатељи са вашим непријатељима онда су и ваши непријатељи сада ваши пријатељи.

Ускоро, тамо где идемо, нећемо моћи да стигнемо, јер то где данас идемо, неће више постојати кад будемо тамо стизали. А, нећемо имати где да се вратимо, јер ћемо дом разорити по њиховим упутима.

Где ћеш стока!!! Имаш своју ливаду, паси на њој своју траву, пиј своју воду, ради своју њиву. Буди стока а не двоноги идиот.

*

Слушајте ме добро: дошло је време да паметни проговоре, да будале заћуте а фукара се склони тамо где јој је место.

Нико нам на крају не може бити крив ако слушамо будале и дивимо се фукари – до нас самих.

*

Предстојећи избори ништа новог неће донети. Ни доброга. Али се мора масовно изаћи на њих како би што више "листа" ушло у парламент а како би битанге, колико-толико, контролисале једни друге. Да се добије на времену, док се не створи револуционарна снага која ће их све почистити.

*

Глумец Мајкл Кејн је изјавио поводом бојкота доделе "Оскара":

„Не можете гласати за некога само зато што је црн“.

Исто мислимо:

НЕ МОЖЕТЕ ГЛАСАТИ ЗА НЕКОГА САМО ЗАТО ШТО ЈЕ ПРОТИВ ВУЧИЋА!

Како сам се пре'ладио и посисао!

Или: јазавац пред судом!

ДОКТОР: (с неке висине): На први поглед то буде била будала, бладсиннигер Керл, Цретин! (Давиду) Како се буде звала?

ДАВИД: Чекај, чоче, да се ко људи најприје упитамо за здравље, па онда... Здравно, мирно, господине? Како си? Како је госпоја? Је л она здраво сванула?

ДОКТОР: Но, како име, како се буде звала ?

ДАВИД: Господине доктуре, није пукло, већ је никло...

ДОКТОР: (љутито); Но, како се буде звала?

ДАВИД: Ја се буде звала, ајд кад оћеш тако, бог те убио, Давид Штрбац, село Мелина, котар Бања Лука, окружље Бања Лука, земља Босна. Кућна ми је лумера 47. Тако ме славни суд пише и тако ми позовке шаље.

ДОКТОР: (церека се): Тај си уобразио да граф јест! Но, што то јест? То велик име и тител како код један граф имала ти?

ДАВИД: А, ја се држим реда и закона ко и сваки гров!

ДОКТОР: Имала шена?

ДАВИД: О, имала зорли, кабасто учевна жена!

ДОКТОР: Имала деца?

ДАВИД: Имала, господине доктуре, двоје женске дјече, двије цурице ко двије златне јабучице.

ДОКТОР: Но, два шенска и два мушка деца?

ДАВИД: (полагано): Е, мој злоглави врнто, и мој блентави ћићулајкане!... Да, тако је, тако.

ДОКТОР: Што тушила јазавац?

ДАВИД: Тужила... изјела читава њива куруза.

ДОКТОР: Но, ти будала! Ко тушила јасавац, шивотиња тушила? То ништ друго веч будала! Са шивотиња, са јасавац нема сакон...

ДАВИД: А, има, има у нашег цара! То смо виђели данас. Немој ми кварити рачуна!

ДОКТОР: (гледа га са свију страна, уноси му се у очи, вади некакву справу и мери му главу.)

ДАВИД: Шта? ! Зар се у вас и памет на гради мјери? Зато сте ви тако и паметни!

ДОКТОР: (шапће): Петердесет...

ДАВИД: Зар ја четрдесет гради будаласт?! О, много, побогу браћо! Па колико сте онда ви?

Осетио сам прво гребаве у грлу. Рекох себи "да то није ништа", два-три "стрепсилса", или, како се већ то зове, и биће боље. Али не лези враже. Већ сутрадан сам почео да кашљем. Ништа, рекох себи, мало сирупа и "фервекса" и готова ствар. Кад сам трећег јутра утврдио да имам повишену температуру, схватио сам да је враг однео шалу и под притиском породице отишао сам у болницу или "дом здравља", заиста не знам како се тачно зове и која је разлика, јер сам спорад себе ту боравио ретко: или сам се лечио уз помоћ интернета или сам одлазио код приватника. Мада, хвала Богу да тако остане, није било много ни потребе.

Али, поучен искуством неких пријатеља који су у последње време запоставили прехладу па добили упалу плућа, ипак кренух пут тога "храма здравља и весеља". Чим сам ушао у чекаоницу, знао сам да ме ту не чека ништа добро. Препуна, непроветрена просторија, пуна људи са чијих лица се могла прочитати депресија, као да су на улазу "оставили сваку наду". Беше око 10 сати. На првом шалтеру ми рекоше да "више не примају књижице и да пробам на другом". На другом шалтеру ми рекоше да "више не примају књижице и да пробам на првом". Рекох да су ме са првог послали овамо. Мрзоволна сестра се умилостиви и прими књижицу. Био сам мањи од маковог зрна стојећи испред шалтера, као Давид Штрбац „*мален, низак, сув ко грана, лаган ко перце*“. И срећан као куче што ми примише књижицу.

Грашке зноја капале су ми са чела. Малаксао, одгегах се до ординације. Желим да обратите пажњу на следеће: у овом тексту ништа не карикирам, већ преносим онако како је стварно било. Седох поред осталих невољника, који сеђаху на прљавим столицама, али приметих да су у чекаоницама уградили "плазме", да људи могу да гледају телевизију док чекају. И заиста, добар део њих је гледао тенис. Нико се није питао зашто се толико "осећа" из јединог клозета који могу користити пацијенти у целој болници, и да није мало нескладно то са плазмом и прљавим столицама.

Пауза за доручак, богами, потраја. Никада ми није била јасна та пауза у болницама. Са правим радом обично почну око "деветке", док попију кафу, док се спреме картони, и чим се мало залауфају, ооопс, ево је пауза. Ипак, почеше да прозивају. Прозову неког срећника, па онда сестра дође са неким картоном, после ње се појави неко и буде одмах прозван. Навикао наш народ, вероватно и сами користе везе кад имају: па ћуте. Ћутим и ја. Не мало пута сам лично користио благодети завршетка посла "преко везе".

Опет се прозове "срећник", па се онда појави нека напирлитана госпођа која само треба "нешто да пита", и наравно заврши посао. Онда докторка изађе, са све слушалицама око врата, прође ходником поред нас бедника, изгуби се негде десетину минута, па се врати. То је изводила још два-три пута. Учини се већ 11 сати. И тако, прозивка, сестра са картоном "преко везе", напирлитана госпођа, али, како-тако, нешто се ипак догађа. Кад одједном!!! Појавише се молери!!! Три момка у комбинизонима исфлеканим разним нијансама акрилне у византијско-плавим варијацијама. Носе четке и најлон. Неко рече: „*Наредио Вучић да се окрече болнице*“. Погледах билмеза и видех му "*Информер*" у рукама. Бејаше ми све јасно. Како год, молери око 11:30 заузеше ординацију, а докторка која је ту радила обавести нас да се сели у другу ординацију и ми сви за њом. Иде докторка и носи картоне а ми као тифусари за њом. Молери по премијеровом наређењу кренуше у реформу здравственог система.

Таман смо заузели места код друге ординације, мало смо гунђали међусобом, чувајући се да нас не чују сестре па да тек најебемо, али из ординације ни гласа, десет минута ништа. Онда поново излази докторка са све картонима и каже да не може да се укључи компјутер те се морамо сви заједно преселити у другу, то јест, канцеларију-ординацију. Опет тифусари "преко воде до слободе". И опет се успоставио ред на који смо навикли "пацијент -прекоредни - напирлитана", са малим додатком "саветнице из министарства" како се представи госпођа са свеском у рукама, која је улазила и излазила. Нешто пред 13 часова, стигох и ја на ред. Више нисам знао ни због чега сам дошао, исцрпљен са бљутавим укусом у устима, и само мокро чело одавало је да имам температуру, што и рекох докторици и што ми она поверова "бланко". Али ми измери притисак, послуша ме слушалицама и преписа антибиотике. Које ми наплатише скоро 500 динара. Кад их упитах, у апотеци, што ми наплаћују кад имам рецепт, рекоше ми да бих без рецепта платио дупло. А, то је то. Добро. Што би рекао Боб из "*Врућег ветра*": "*Колико год да те џепну, знај да су могли да те џепну и више*". Остало, што бејаше написано на папиру, што не иде на рецепт кошташе ме још 2000 динара. Дошло ми да омашим у канту за смеће своју уредно оверену здравствену књижицу. Сирупи, фервекси и дражејице за сисање – све што сам већ сам себи преписао дан пре тога. "Посисао сам га одавно", помислих, као и сви ви, драги моји.

"*Нечисте силе*" ("*Зли дуси*") су књига у којој је Достојевски на изванредан начин описао националну само-деструкцију која је Русе довела до ивице катастрофе и нестанка.

Срби треба да читају "*Нечисте силе*". У тој књизи они могу наћи опис и слику онога што се нама дешава на националном и духовном плану: невиђена национална само-деструкција и ауто-шовинизам.

Трули протестантски индивидуализам има природну потребу да руши вредности у којима је одгајан јер тиме доказује свој индивидуализам, а у ствари одржава систем у животу, јер тај индивидуализам је кретенизам. Стваралачки индивидуализам своју снагу црпи из својих коренима и својим делом оплемењује средину која га је родила.

"*Зли дуси*" су књига у којој се може прочитати, између редова, да човечанство, једно друштво, па и појединац, треба да се развијају природно, еволутивно и дијалектички, а не догмом, револуцијом и деструкцијом.

*

Од свих политичких штеточина, ове последње штеточине, а кад је Космет у питању, учинили су најдугорочније штете. Наравно, то се односи и на саму Србију.

Да се разумемо, све ружно што се данас дешава у Србији тековина је претходних режима и владаоца, поготову "жутих", само што је Вучић та штетна непочинства подигао на један виши ниво, "садо-мазо ниво": мучи те, кињи и изгладњује - а ти треба стално да му се захваљујеш.

*

Чујем да се појавило ново занимање: "животни тренер". Life coach. Треба неко да те тренира како би схватио да си жив.

*

Спас Србије је у инвестирању и изградњи људи, а не путева и зграда. Кад изградимо људе, они ће после изградити остало. Овако, задужујући се и градећи задуженим, ми уништавамо будућност људи - будућих људи - које треба да изградимо, а који неће моћи да се граде јер ће морати да ринтају као робови тих дугова. На крају, остаће смо дугови – људи неће бити.

Не инвестиције – већ образовање!

Не капитал – већ достојанствени људи!

Не туђе фабрике - већ своје њиве и радионице!

Новопостављени Министар одбране, први радни дан на додатној дужности.

- Дедер, Станоје, нека кола буду спремна, треба нешто и да се ради на новој функцији. Идем да обиђем једну касарну, директно међ' војску идем, на прву линију. Да виде да сам ја један од њих и ако сам изнад њих, охохо. Уједно, мој Станоје, да ошацујем имал' чега, јел', да се тамо прода, којекуде. Знаш ли ти црни Станоје, да прошле недеље нисам затворио нити једну фабрику, улеђио сам се, фали ми мирис барута у ноздрвама, море Станоје, да се мало поћерам са синдикатима!

- Господине министре, ја се уопште не зовем Станоје, ни приближно томе...

- Шта море!!! Ја ваљда најбоље знам како треба да се зове посиљни једног аутентичног српског војсковође. Кад уђемо у НАТО, онда ћеш се звати редов Рајан.

Мисли се, министар. Шта би било прикладно да обуче, слеђује ли га каква униформа, онај Бата је стално носио неке лепе "милитари" јакнице, лепо му стајала, истицале фигуру...

- О, Станоје, има ли какове униформе за мене?

Ћути службеник који се не зове Станоје. Не зна шта да каже. Кад су га ови из партије запошљавали у Министарство финансија није било речи о томе шта га све чека. Мислио је да је његово да дође на посао и да прима плату. Најзад, он је у Зајечару изучавао за менаџера а не за официра.

- Добро – спусти глас министар – Са тобом ћу после, кад се вратим.

Па сиђе низ степенице, напољу га је већ чекао загрејани "мерца", ганц нов.

- Сутра да идеш и задужиш "хамера" – рече шоферу – А сад правац Топчидер.

Брзо стигоше. Близу је. Повољна локација. Скупа земља. Биће парица. Сањиво је размишљао министар. Реши да изађе из аутомобила и да пешке крочи на тло касарне, како и доликује славном војсковођи. Провири кроз прозорче портирнице и рече сањивом војнику:

- 'Оћу унутра.

- И ја 'оћу кући, па не могу – одговори војник.

- Погледај боље ко сам ја и отвори капију, ја сам овде у радној посети.

- Нема шта да те гледам, данас нема посета, да си ми отац лично не смем да те пустим.

Министар поче да плави у лицу, од беса јашта, па дрекну:

- Ма ја нисам родитељ, моја посета је званичне природе!!!

- Онда још горе, ако нисте близак род, нема од уласка ништа. Ванредне посете може само најближи род да чини. А званично и мора да буде, ако 'оћеш да уђеш има да даш личну карту.

- Немам, нисам понео.

- Е, онда си га скроз заравнио, без личне карте не може, па да си и отац и мајка - уједно.

- Знаш ли бре ти ко сам ја?!

- Не знам и ич ме није брига, кој си да си, овдека данаске нема пролаза и квит. Нећу да ја после најбевам због тебе и да ме муштрају прекоредно.

- Зови претпостављеног, одмах!

- Како 'оћеш, само да знаш он ми је ово лично наредио. Вели: данас за цивиле нема уласка – рече војник па подиже слушалицу.

Чује министар шта говори у слушалицу и како се обраћа старешини:

- Господине водниче, нека будала, 'оће на силу да уђе а није ни родитељ...знам.. знам.. рек'о сам му... цабе..не знам, има добра кола, изгледа да је неки гастарбајтер...добро...добро....

Војник спусти слушалицу, па вирну кроз прозорче и обрати се министру:

- Сад ће дође водник, добар човек, ки лебац за војску, ал' ако га слушаш. Ако му се замериш, најбао си. Вели, ако си сад из иностранства, можда ти среди да се видиш на кратко, ал само овде на капију. Дај детету који евро, па се врати за викенд. Данас нема изласци и посете за војску.

Министру од муке и беса, беле власи почеше да црне. На хоризонту угледа дебелог водника, како се гега према капији. Чим је пришао, министар дрекну на њега:

- Знате ли Ви ко сам ја?

- Господине, наша војска јесте толико смањена да се сви лично познајемо, али ја не могу познавати баш сваког родитеља од својих војника.

- Ма ја нисам родитељ!

- Онда још горе, од посете нема ништа, војска је на занимању.

А онда се обрати војнику из портирнице:

- Што си ме звао, ако није родитељ?!

- Рек'о сам вам лепо, нисте чули...

- Рек'о си ти, курац мој!

- Ма ја сам Министар одбране, дал' сте ви свесни шта радите!!!

- Зајеби ту причу – рече му водник – Те гилептерске форе остави за улицу. Наш министар је Бата Керамика, како га из милоште зове војска. А ти се склони да не зовем полицију, да те апсе због лажног престављања.

- 'Оћу команданта касарне!!! – поче да виче минсиатр.

- И ја 'оћу да јебем Весну Змијанац, па не могу. Јес' море, сад ћу да акам пуковника зарад сваке будале која се накачи на КПС. То што си ти гастарбајтер, буразеру, мене се не тиче, ни колико си зарадио, и то ме баш заболе, ал' немој на мене да се издркаваш јер ја знам и другачије да причам. Ако ти се не свиђа а ти нађи себи другу државу.

Схвати министар, толико глуп ипак није, да од овога посла, на овај начин, нема ништа. Узе телефон, па директно Њега назва. „Така и така ствар, завера у току, Ваше рушење у плану, обавестите "Информер", војска вас руши....“.

Не прође пар минута, зазвони телефон у канцеларији команданта касарне.

- Трчи доле несрећо, министар ти стоји на капији.

Несрећни пуковник зграби шапку, па трк пут улаза, успут проклињући злу судбу што га снађе тик пред пензионисање. Кад се приближи, имађаше шта да види: водник уврнуо руку неком седом брадоњи и гура га од капије, док овај виче из мозга „знате ли ви ко сам ја?!“, војна полиција оборила на земљу обезбеђење министра и праве "селфије", а војник са портирнице записује таблице и окреће "Лазу Лазаревић". Чуо га је само како каже у слушалицу: „Јел сте ви задужени за ове Наполеоне и Тите...“. Схвати пуковник да је начисто награбусио.

- Остав!!! – даде наредбу пуковник, те приђе и салутира – Господине министре, стање у касарни редовно, итд. итд.

Војник са портирнице се прекрсти а водник у последњем тренутку заустави свој чувени "мај-гери" који је летео према кицошки поткресаној бради. И војни полацајци пустише обезбеђење уједно кад су пустали слике на "фејсбук".

- Нечувено!!! – викну министар – Скандал!!! Ко може мене данас у Србији да не препозна, бога ли вам вашег. Ово ћете да добијете оних десет хиљада, што вам је обећано – показујући рукама место на коме је само трен пре тога била водникова нога.

Пуковник поцрвенео, гледа у земљу, зна готово је. Покушава да извади ствар:

- Млада војска, гос'н министре, гуштери такорећ. Они никад нису видели ни неког генерала а камоли такве величине као што сте Ви.

Ово мало као да орасположи министра.

- Добро, добро, аједмо у обилазак касарне. Оног са портирнице и водника одмах да прекомандујете, цидните их негде доле, у Лесковац, па да виде, мајке им га, како ће следећи пут да ме препознају и затворених очију. Ја се не скидам са телевизије, бре.

- Нема проблема, госн' министре, све ће да буде како кажете. Схватите, телевизор нам не ради већ месецима, нема коме нисам писао, цаба. А, што се тиче прекоманде, још и боље, обојица су из Лексовца, па макар да им више не плаћамо одвојени живот.

- Шта море?! Они треба да буду кажњени а не награђени. Преместите их у Младеновац, Обреновац, снађите се пуковниче, дајте мало самоиницијативе.

- Али гос'н министре, тамо немамо објекте!

- Преместите их у пошту, они ће већ знати са њима, и ни реч више о томе.

Наста мучна тишина. Чуо се само бат корака по асфалу. Да прекине то и мало релаксира атмосферу, пуковник проговори:

- А како је у Крушевцу, хладно, ал' стандард, јеби га. Свака част за Цецу, јесте ли је питали пре концерта како је Вељко!

ПС

Пуковник В.Ц. је после два дана премештен и постављен за шалтерског радника поште петог реда у Вукојебици. Водник и војник са портирнице су на основу нове доктрине коју је усвојила влада по хитном постуку и изгласала скупштина још хитније, отпуштени као непотребни у новој организацији војске. Војни полицајци су заменили старо министрово обезбеђење.

Данас је Пекићев рођендан! Овако је он писао.

"Када је у погрешној цивилизацији, човек је увек у туђини. Сви ми живимо у некој туђини. Ја, ето, живим у туђој".

"Држава, рекао је Платон, не живи од човечјих права, него од његових дужности. Од човечјих права она само умире".

"Туђина је затвор. Удобнији, наравно, безбеднији, свакако, кориснији и уноснији, сигурно, али у крајњој мери ипак врста изолације".

"Свако ко је дуго живео у географској, историјској, душевној, расној туђини зна шта то значи. И добар кад је, живот губи, ако се не живи на правом месту, а право је место само оно на којем смо рођени и одрасли. Јер од свију туђина на које смо осуђени, најсношљивија је ипак – своја".

"Није најтежа туђина она што су вам је неразумевањем други наметнули. Најтежа је она коју сте неразумевањем других сами себи створили".

"Чињеницу да сам Србин узимам, с обзиром на рођење, као принуду, на коју сам касније добровољно пристао, иако сам већ онда морао знати шта то значи".

"Шта је слобода?"

Слобода је бити у савезу са собом".

"У соби са једним мудрацем и једним лудаком, друштвену климу неће одређивати мудрац него лудак. Он ће је одређивати и у соби где су сви мудри, а само он луд".

"Ма где и ма како живео, прави писац ће увек припадати историји и судбини свога народа".

"Говорити о писцу у туђини није исто говорити о ма ком човеку у тој туђини. За људе је језик помоћно средство егзистенције, прилагодљиво заједници у којој се живи. За писца је оно - једино. Он може све променити, па и земљу, но, осим изузетно, не и језик својих дела. Дуго бити изван круга матерњег језика ризик је. Спона са пореклом и тлом генетска је, митска. У људским и уметничким искушењима она антејски обнавља "истрошену снагу".

"Упознајући туђу туђину, хтедох да изгубим своју, да видим како је бити странац у туђој земљи, пошто сам странац био у сопственој, и све то да бих јој се једном, ако успем, вратио као домородац.

Нисам успео.

Успео сам само да се као странац и овде и тамо одомаћим. Да постанем странац свуда. Најпре као принудни странац, и то је болело. Кад постадох добровољац у странствовању, странац по избору, бол је уминуо. Схватио сам да је странствовање моја природа, моја судбина. Да ћу свакад и свуда бити странац. И да ћу с' Ничеом смети рећи: "О самотности, самотности, завичај мој!"

"За писца су спонтаности погубне. Може се бити или писац или човек. Бити обоје истовремено, немогуће је апсолутно".

"Пет стотина година под Турцима прошло је узалуд, и за њих и за нас Србе".

"Ствар није у томе да пронађемо кључ за своју прошлост, него да нађемо за будућност. Наш проблем није у томе како да оживимо него како да упокојимо вампире. Прошлост је вампир и право је питање како га упокојити. А да би се то постигло, мора се једном почети са екскретирањем отровног (отривног?!?) духа из наших живота".

„Политика је курва. Није да се са њом под руку корзом парадираш, него да је у неком буџаку тајом милујеш“.

„Закоњ да одлучује, а не чија пушка више добацује“.

„На Балкану се никад ништа није могло лепим. Чак и кад се златом начне писати, писање се говнима запечатити мора“.

*

Већ ми, по мало, иду на к...ц, ови што се појављују по разним медијима најављујући свој одлазак из Србије.

Тако су, својевремено, осамдесетих и деведесетих година, радили и Срби са Косова и Метохије: *„Ако нам не дате стан и посао, одселићемо се!“*. И, зна се како се то завршило, генерално.

*

2 милијарде евра више јавног дуга у 2015. години и суфицит у буџету почетком јануара – то се као успех може пласирати само овом народу.

*

Не може да буде боље на тај начин што је свакога дана горе. Никада, никада, државни апарат не сме и може бити пречи од народа којем служи. Држава и народ - то је једно, државни апарат је нешто сасвим различито и друго. Народ и држава су појмови, државни апарат је механизам. Државни апарат мора да се прилагођава народу и држави, а не супротно: да се читав

народ са својим тековинама, подјарми у сврху функционисања државног апарата који служи интересима страног капитала и страних сила.

*

Предстојећи избори?!

Пита се не прави од гована.

*

Ово што ја радим, неко назива идеализмом, неко кретенизмом, а неко мазохизмом.

Критикујем власт а не борим се за власт. Критикујем опозицију па ништа не добијем кад се власт сруши. То је најапсурднија ситуација у којој се неко може наћи у земљи Србији.

А, како би све било много лакше да сам деведесетих престао да пишам уз ветар и пристао да умиљато сисам две сисе, како ми је било нуђено, само да ућутим. Оно, тада сам био млад, сисао сам разне сисе али нити једна од њих није била партијска и државна. Ако ми је чега жао због тога: то су књиге. Данас бих имао петнаест-двадесет објављених књига. Нема везе, у међувремену се појавио интернет, а и слађе су ми ових пет-шест штампаних. Оне друге ће бити објављене у склопу "сабраних дела".

Они кажу да неће издати Косово ни по коју цену - али им ми не верујемо!

*

Ови избори су ствар кућног васпитања, нивоа интелигенције и естетских афинитета. Они немају везе са политиком. Једноставно, човек треба да размисли заслужује ли пристојније, паментије и лепше, и, према томе да се мери.

Ја не желим да сви мислимо исто. Нећу да сви видимо и схватамо једнако. Ја само желим да свако за себе одлучи. Знам, ја ћу увек бити у мањини и тако треба да буде, иначе свет и живот на њему не би имали смисла. Сто хиљада оних који урличу на концерту силикона и фалша, неукуса и глупости, нису моји људи, као што ни ја нисам њихов човек. Они и ја смо на супротним странама, не обавезно и на непријатељским странама. Ми само другачије поимамо свет и смисао живота. Али, ја хоћу и желим, да се чује глас и шачице оних који читају Достојевског, уместо старлета и

интелектуалних пигмеја у виду "познатих" српских писаца. Да се види да постоји и та мањина, поред осталих мањина.

Свако треба да буде на месту које му припада или које је одабрао. Мени не треба победа по сваку цену, да уз мене буду они које интересује шта је ко коме уардио на "Фарми", чији је билмез од детета отишао на летовање и шта тамо ради, ко је са киме кога преварио, итд. Мени није потребна таква победа већ пораз са пристojном мањином. Мањином која ће временом преузети прерогативе елите: политичке, научне, уметничке и људске. Та елита мора да постави границе које ће раздвајати добро од лошега, која ће поставити лествице које морају бити прескочене да би се допрло до епитета елите.

Ништа се значајно, у подели, неће догодити. И даље ће најпродаванији писци бити писмени шарлатани али ће постојати и алтернатива које данас нема или се не види. Ми, дакле, на овим изборима нећемо мењати и бирати власт, већ ћемо се изјашњавати ко ће кога позивати на славе и породична славља, са киме ћемо се окумити, кога ћемо поставити на чело астала, са киме ћемо се дружити и коме ћемо се у кафани подсмевати. Ми не бирамо за кога "хоћемо", већ: са киме нећемо.

*

Немци су ефикасно спроводили масовни холокауст због менталитета дисциплине и слепог извршавања наређења. Зато то није личило на хистерични погром већ на прецизно испланирани план и програм, што је и био.

Хрвати су извршили геноцид над Србима из чисте мржње и анималне потребе да то ураде.

И, како би Немци, да је Хитлер наредио да се престане са сатирањем читавих народа, то наређење послушали и извршили би га, од Хрвата се то никада не би требало очекивати.

Не воле нас ни једни, ни други, само су у питању цивилизацијске разлике.

*

Када се неко, данас, у Србији, позива на Макса Вебера, тај поручује следеће: протестанска вера и етика су оличење радне дисциплине, слепо вредноће и ропског рада, та етика је основ функционисања капиталистичко-експлоататорског система, док су, по заговорницима те филозофије,

православци и Срби лење и нерадничке битанге, нецивилизован народ којем акумулација капитала и инвестиције мање вреде од породице, историје и културе.

Да вам преведем учење Макса Вебера, да знате за шта се залажу његови поборници у Србији: материјално је све, то је важећа религија и филозофија, духовно није ништа ако није повезано са стицањем материјалног, а појединац и друштво су робови тржишне економије!!! Наравно, то материјално се не стиче ради општег добра већ ради зараде капиталиста.

---

*„Онај лаже који мени каже,
онај лаже, а ја полагајем“.*

Вук Караџић

*

„Не треба нам новац, него америчко знање, односно како да Србе променимо, како да имамо тај ген који они имају као најпредузимљивија нација на свету“, рекао је Александар Вучић при посети неке америчке делегације.

Ништа ме више не може изненадити од тог врлог љубитеља *"протестантске радне етике"*. Чак ни глупост. Тај ген, о којем он говори, подразумева и то да уништавате читаве народе и државе, да пљачкате широм света и бомбардујете свакога ко жели слободу и независност, да у Америци, по руралним областима или градским гетима, имате милионе нерадничких битанги, милионе незапослених, милионе у затворима, милионе без здравственог осигурања, милионе људи који живе као најгори бедници. Тај ген подразумева експанзионистичку и неоколонијалну политику поробљавања малих народа, подразумева да шачица битанги контролише сву финансијску, војну и политичкју моћ. Тај ген подразумева да је народ скупина функционалних кретена. Најзад, треба објаснити онима који слабо стоје са здравом логиком и следеће: АМЕРИКАНЦИ СУ КОНГЛАМЕРАТ НАЦИЈА, ВЕРА И РАСА - ОНИ НЕМАЈУ СВОЈ ГЕН.

Најзад, ако им је, у једном периоду ишта вредело, то је био управо новац, који "не треба" премијеру, али га то не спречава да се задужује попут коцкара који се вади.

ПС

А, и, ако га имају, једна од карактеристика понашања тог гена јесте мржња према Србима и чињење зла Србији, баш како су то чинили неки од посетиоца пред којима је ово изговорено. То можда и јесте пројекат премијера и оних који га подржавају: уградити у Србима ген да мрзе Србију! Јер, како иначе објаснити да називате пријатељима оне који су вас бомбардовали и окупирали, који вам отимају део територије за рачун других и отворено подржавају све ваше непријатеље?!

*

Гледам на интернету руску серију о Достојевском, данима сам нешто слаб, па не могу да читам. Претпоставимо, што се из приложеног да видети, да је сценарио писан на основу факата из живота највећег међу највећима. И, тако, у једној епизоди, Достојевски се расправља са младим про-европским либералом тога доба, који велича Европу а унижава Русију, па му каже:

„Слободнији сам ја био у Сибиру него Ви када одете у Париз или Лондон“.

Такозвани *"руски либерали"* из деветнаестог века, ни по чему се не разликују од садашњих српских "про-европских" "друго-србијанаца". Образац је исти: глорификовати Европу, понижавати сопствену државу и нацију, при томе, говорећи о правди и једнакости, и онда када је реч о чистој жељи те Европе да будете поробљени и понижени, при том, они који то раде у име Европе, живе много боље него народ за који се "боре". "Боре" се и "залажу" за народ који презиру: и Европа и "друго-србијанци".

Прочитати Солжењицинову књигу *"Јевреји и Руси: два века заједно"* и погледати поменуто руску серију.

*

Савременог бирача, у Србији поготову, збуњује идеолошка и програмска подела на "левицу", "десницу" и "центар". То су лажне и непостојеће поделе и служе да се народ збунује а простор на политичкој сцени подели на све које желе да владају.

Они су сви исти!!!

Поделе и дилеме су лажне, да би избор био што ограниченији а простор за манипулацију и владање што већи. Јер, ако сте "десничар", је ли, онда се не можете залагати за социјално одговорну државу и националну равноправност, те људска права, а ако сте "левичар" онда не смете потезати национално питање, водити конзервативну либералну економију, итд. Једино

у шта не смеју да дирају, ни једни, ни други, ни трећи, у Србији, то је "Европа без алтернативе", што само за себе говори све.

А, нама, преко треба следеће: "десна" државна, национална и спољња политика а "лева" социјална и економска политка. Што се тиче "Европе без алтернативе", ту нам је потребна политика ..... (цензурисано).

Да, мали смо и нејаки, а на ветрометини. Ми Срби. Увек су постојале две варијанте понашања када је међународна политика у питању а у позицији си слабијег: или да се повинујеш па да будеш послушни роб, или да се курчиш, па да најебеш. Да рекнемо, ми смо увек бирали ову другу варијанту, кад год би измогли. Јер, најебавали би ми али би најебао по који и од њи'а. Додуше, било је периода и кад смо трпели. Али, трпели смо једино кад смо морали, никад добровољно. И вазда чекали са сакривеним ножем под скутом, да га фикнемо душманину чим нам се укаже прилика. И једино нам је тај нож био гаранција да ћемо живети слободно или да ћемо умрети борећи се за слободу.

Те приче око политике, мудрости, да простите све је то свирање оној работи. Да Карађорђе није посекао силне Турке и усадио им страх у кости, врага би Милош могао да води "мудру" политику. "Мудра" Милошева политика резултат је Ђорђијевог ханцара. Да Младић није оружјем поразио остале актере грађанскога рата, никад не би било "мудре и мирољубиве дејтонске политике". Да Руси нису сјебали положаје опозиције и исламиста, никад не би било овог новог "минхенског" покушаја успостављања мира. Тако вам је то: прво га победи а после можеш да паламудиш о миру колико ти је воља.

Сад, ни ови што су хтели да воде политику "земаљске" Србије, нису се прославили. Ето Дража и Недић. Дража је говорио ово што ови данас говоре: велика се сила, ми смо слаби, што да гинемо, боље да чекамо погодан тренутак, сто Срба за једног Немца је много, итд. И, шта би? Проглашавају га за издајника. Недић је прошао још горе. Ништа није урадио што ови данас не чине. Човек сарађивао са окупатором. Па шта? Па и ови сада сарађују са окупатором, називају их највећим пријатељима, договарају се са њима, испоручују своје грађане да им тамо суде – што Недић није чинио, додуше. Недић није дао да Срби гину у Русији и ови данас "као" не намећу Русима санкције. Потпуно исто!

То су, у ствари, оне дилеме између "небеске" и "земаљске" Србије. Код нас се та дилема своди на то хоћеш ли искористити своје право да се бориш и браниш, без обзира на исход, који је по правилу негативан за Србе, или ћеш се предати, повиновати окупатору и ономе ко те уцењује, одрећи се свога имена и своје отаџбине, пустити да те трте зарад помија које ћеш добити од остатка њихове трпезе или личне користи онога који издаје отаџбину.

Ово сада, личи на добровољно намештање да нам га туре. "Тут марут, турим ти га међу бут", што би рекли Цигани који су данас Роми и Египћани. Као, за бољи живот, за већи стандард, да више не ратујемо, да нам не гину деца. Предајемо се, будимо јебена страна која се ништа не пита за свој живот. То што нисмо људи, нема везе, па и животиње у тој колосалној творевини званој ЕУ, имају нека права. Боље бити животиња у Европи него човек у Србији. Зарад бољег живота којег, узгред, нема. Све се нешто чека бољи живот а нама све горе и горе. Јебеш реформе за бољи живот који доносе само горе од горег. Најгоре је што "пријатељима" проглашавамо заклету непријатеље. Идемо у Европу која нас уцењује, која нам прети, од којег ништа добро нисмо видели.

Међутим, постоји још једна варијанта, трећа, још један начин како треба водити политику према великим силама које ти прете, да не испаднеш бедник који служи само као робовска радна снага и експериментални заморчић. То је политика звана "ЕВО ВАМ КУРАЦ: БУБАЊ!". Она је програмски наслоњена на један давнашњи виц, који ћу вам укратко препричати.

Ухвате домороци-људождери у некој афричкој вукојевини Американца, Француза и Србина. Наравно, дошло време да им се пресуди и да буду поједени, али ипак да би испоштовали макар некакве норме, поглавица пита осуђенике који требају да буду храна, за последње жеље. Американца каже:

- Моја последња жеља је да још једном видим "Кип слободе".

Поглавица, схвативши апсурдност жеље, нареди:

- Одерите га, кожу осушите за бубањ а месо скувајте!

Француз рече:

- Моја последња жеља је да још једном прошетам испод "Ајфеловог торња".

Поглавица наређује:

- Одерите га, кожу осушите да се направи бубањ а њега испеците на ражњу!

Најзад, дође ред и на Србина.

- Која је твоја последња жеља? - пита га поглавица.

- Моја последња жеља је да ми дате једну виљушку - каже Србин. "Виљушку, то је тако остварљива и једноставна жеља", помисли поглавица, "зашто му је не испунити?!".

- Дајте му виљушку! - нареди поглавица.

Чим Србин доби виљушку, поче да се бодe са њом по целом телу вичући:

- Ево вам курац: бубањ!!! Ево вам курац: бубањ!

Тако, драга господо, договарајте се ви са ким хоћете и шта хоћете, плаћајте их, уцењујте, радите шта вам је воља. Кад дође одсудни тренутак, добићете од српског народа следећи одговор:

"ЕВО ВАМ КУРАЦ: КОСОВО!!!".

Не постоје ауторитети, на нивоу институција, у нашем друштву, који нису плански и синхронизовано урушавани и нападани: САНУ, УНС, УКС, црква, спортски клубови, Матица српска, БУ, СКЗ, војска, парламент. Није то случајно чињено, то је образац и стратегија урушавања заједнице и државе које треба потчинити.

Идентитет једне нације стоји на стубовима историје, традиције, културе, науке, достигнућа на свим тим пољима. Те стубове, симболично и практично, представљају институције које се брину о научној и уметничкој баштини, а опет, те институције чине људи, најбољи изданци једног друштва. Макар би тако требало да буде.

Међутим, кад неко хоће да те подјарми, а при том зна знање, онда зна и то да гола окупација не значи ништа дугорочно. Да би некога поробио и заробио, треба да му уништи национални, историјски, верски, културни и научни идентитет. Погледајте, данас је у Србији све под знаком питања, без ауторитета, дигнитета, поверења. Црква, академија, удружења, војска... Афере, инсинуације, криминал, медијски линч... Све то стоји. Међутим, није у томе главни проблем.

Проблем лежи у недостатку правих људи да се томе одупру: поштених, храбрих, образованих и стваралаца. Институције чине људи, па чак и када се

институције уруше, увек је ту појединац, индивидуалац, и, опет: стваралац. Без великих дела: нема великих људи. Кад се овенча делом, било које врсте, човек може да узвиси институцију коју представља.

На другом месту је лични морал, који не мора бити идентичан са опште прихваћеним начелима морала. Дешава се да човек има дело иза себе али да нема морала у себи. Он је дело створио и градио ради себе а не ради самог стварања.

Има, дакле, у тој САНУ великих стручњака у разним областима науке. Уметност мало слабије стоји. Али, нема великих људи. Или их ми не видимо јер ћуте. Када је књижевност у питању: ту нема ни људи, ни дела. Ни друге стваралачке области се нису прославиле. Црква: сами себе руше и опет су у питању људи а не неки инострани центри моћи. Јер, ништа лакше него да пароха заволе парохијани и да он на њих после може имати позитивног утицаја – треба само да буде као они, да буде део њих и њихових навика, услова у којима живе. А, ето, мало којег прихвате јер се бахате и жуде за материјалним. За остало су се побринули политичари као експоненти страних интереса, своје незајажљивости и похлепе, или личне глупости и неспособности.

Постојање националних институција и људи од ауторитета који стоје испред њих је потребно да би се створило такозвано јавно мњење. Та јавност треба да буде брана бахатости политичара, да брани границе уставности, закона, морала и доброг укуса. Ти људе треба да се оглашавају по важним националним и државним питањима, да не дозволе да одлука буде искључиво на политичарима. А у Србији се дешава нешто сасвим супротно: већина њих, добра већина, служи политичарима, зарад положаја, моћи и богатства. Уместо да буду морални мачеви они су моралне наказе.

Да би сте успешно били део једне националне институције, морате бити патриота у најпростијем значењу те речи. То значи да не смете увек тежити ка објективношћу, поготову не смете тежити некаквом непристрасном ставу. Најнедопустивије је да тежите туђим ставовима и интересима, што је најчешћи случај у нас. Родољуб врло често мора бити веома субјективан и пристрасан. Према националној институцији коју представљате морате се односити као према својој нацији: по цену своје и туђе жртве. И, ни по коју цену је не смете продати. Морате се жртвовати кад је браните а не жртвовати је зарад личних интереса.

Кад се све горе набројано зброји, долази се до главног проблема: кукавичлука. Када немате дело које вам не дозвољава да га својим поступцима брукате, када сте не-етични и неморални, кад сте не-етнички и склони корупцији, и немате нешто што безусловно волите, да сте спремни да се за то борите не обазирјући се на аргументе и контра-аргументе: онда не можете бити храбри. Храброст није нека апстрактна категорија. Храброст је љубав која побеђује страх.

Отуда се свако размишљање о урушавању српских националних институција заврши онде где и почиње: од људи до човека. Отуд политичари у Србији могу да чине шта их је воља. А чине углавном лоше. Због чега? Зато што нема доброг да им се супростави! А чине углавном штетно. Због чега? Зато што нема поштеног да им се супростави! И чине углавном погрешно. Због чега? Зато што нема паметног да им се супростави! И чине што им је воља. Зашто? Зато што нема дела иза оних који би да их замене па немају храбости да им се супроставе!

Када би сви који говоре "да смо дотакли само дно", укључујући и мене, додали само један грумен земље у ту рупу: кренули би према врху. Под условом да сте у могућности да додате тај грумен. Најчешће: нисте. Зато остаје само да се говори.

*

Ови, као "познати", писци не објављују по друштвеним мрежама, у електронској форми. Презиру то, они су "велики", неће да се млате са скрибоманима и аматерима, обашка неће ништа да раде "за цабе", то јест, презиру тржишну утакмицу и здраву конкуренцију. А, истина је, да не могу да прате темпо електронске форме, да најчешће немају ништа да дају, нису креативни, немају имагинације, не баратају фактима, ништа не читају (јер су презаузети друштвеним обавезама и друштвеним животом), једноствано, не могу да исцрпе из себе више од онога што већ дају. То што им искапа из закржљалих мозгова - они то и штампају, може им се, на функцијама су и разним јаслима, блиски су местима где се дели новац и утицај.

Електронска форма, интернет, друштвене мреже: то је демократија. То је могућност. Не зависи се више од надобудних и корумпираних уредника. Кад нешто напишеш, имаш могућност и да то представиш. Јавност после оцењује, ако те примете. Моји текстови на блогу су отварани на стотине

хиљада пута, књиге које сам поставио на десетине хиљада пута ("Метохија и Косово" и "Једна година у Њујорку", тридесетак хиљада "скидања"). Са друге стране, штампана издања књига једва да су достизала тираж између 500-1000 примерака.

Наравно, и ја сам поборник, заклет поборник, штампане књиге, и сам лично у електронској форми читам само кад морам, али никако не треба занемарити могућности тог облика публикувања. Пре свега треба узети у обзир могућност да публикујете а да не зависити од било кога. Наравно, у том мору објављивања већина онога што се објави не вреди ништа али могућност избора постоји, и то је најважније. Интернет је пун доброга и злога. О злом нећу сада. Што се тиче доброга, испоставиће се да је интернет важна ствар у остварењу људских слобода, поготову у борби за те слободе. Интернет је допринео равноправности и приступу могућностима. Некада је све зависило од горе поменутих уредника и директора, од људи који су одлучивали шта шта може да се штампа а шта не. На хиљаде вредних рукописа је пропало због тога. Да не говоримо о цензури. Сада више није тако. Потребно је имати рачунар, мало знања руковања њиме и неки рукопис. О вредности тих рукописа сада не говоримо. Јер, само објављивање неће бити никаква гаранција да ће књига бити читана, али јој је макар дата шанса. На тај начин књизи је дат живот, пуштена је у "етар", није убијена на самом почетку и никада се не зна до кога ће стићи. После много покушаја да нађем издавача за књигу "Метохија и Косово" најзад сам одустао и поставио је на интернет. На тај начин је дошла да читалаца, и најзад, на тај начин су је видели људи који су је касније штампали. Чак сам био позиван да је представљамо по разним библиотекама и ако тада није била штампана.

Интернет не треба потцењивати. Наравно, не треба га ни прецењивати. Треба га само користити као додатну могућност а која ће веома брзо постати доминантна. Због тога највише данас "пате" старомодни новинари који сматрају да они имају монопол над тиме шта ће се писати и објављивати. Сви велики листови и часописи у свету су пред гашењем у класичном смислу, неће се више штампати, издаваће се само у електронској форми. Највећи проблем код инетрента и електронске форме јесте: квантитет. И ако је добро да човек има већи избор, често се долази у ситуацију да у тој маси свега и свачега не можете стићи до праве ствари, до квалитета, до нечага што ће вас

оплеменити или исправно информисати. Али, то су нус-појаве које неће сметати генерацијама које долазе јер они неће знати за другачије.

*

Пре неки дан је био "Дан родне равноправности".

Родна равноправност је веома дискутабилна и растегљива категорија која се креће у домену "тврдо-меко" и "влажно-суво".

Ако мутирају вируци – онда мутира и људски организам. Ако вируси мутирају из неког разлога, онда постоји реална вероватноћа да је човек својим деловањем утицао на ту мутацију.

Невероватно је али истинито: и поред тога што је наука напредовала, поготову медицина и фармакологија, човек је све рањивији и осетљивији. Машине су све савршеније а човек све више неотпорнији. Прехладите се, користите антибиотике, прехлада прође а ви се суочите са десетинама других вируса, бактерија и нус-појава. Разболите се начисто после "лечења". Наравно, све то даље захтева куповину нових медикамената. Бојим се да су речи геноцид и холокауст сувише благе да опишу оно што човечанству чине фармацеутски гиганти и лобији, то јесте, капитал и интереси који стоје иза њих.

*

Када будем власт донећу следећи закон:

Свако ко је био у власти, од највиших до најнижих нивоа, по истеку мандата не сме напустати државу следећих десет година, не сме слати своју децу у иностранство следећих десет година, већ да сви они живе у амбијенту који су створили владајући а узгред и да буду доступни истражним органима. Да не смеју бити у државној служби и јавним предузећима, такође десет година. Већ да изађу на тржишну утакмицу, опет у условима и амбијенту који су створили, па да у пракси примене све оно што су говорили грађанима: на тржишну утакмицу, тражите себи посао, отворите приватни бизнис, пратите ново време, итд. Па ако је изводљиво и ако је амбијент добар, онда неће бити проблема да гувернери, директори и министри, зараде себи за живот од свога рада. Али!!! Без политичког утицаја и политичког лобирања. Јер онда то не важи. Знај да је један са теткиног кауча за годину дана зарадио 11 милиона евра, али не зато што је способан већ зато што је свој

политички утицај искористио да оствари банци још већи приход, знам ја да су многи од њих данас директори приватних банака и фирми али не зато што су стручњаци већ зато што су дебело задужили те компаније док су били на власти.

Ево шта ћу вам рећи! Нико од њих не би знао да преживи поштеним радом, без политике, без танге-фраге, ја теби ти мени, ни месец дана. Они не знају шта је поштен рад и какав је живот од поштеног рада. Чак и када заличе на успешне менаџере они и даље само крчме свој политички утицај и наплаћују услуге које су чинили док су били власт.

*

„Жртвујући себе да уништи турског султана, Милош Обилић постаје идеалан тип нашег херојског човека, као што је кнез Лазар постао нашим народним масама пример праведног и честитог владооца, а Вук Бранковић, као сенка према светлу, прототип издаје и проклетства... У оваквој оцени значаја боја на Косову лежи основ видовданској етици. Из слома царства извукла се подка, народ се научио самокритици, правилнијем оцењивању људи и ствари. На легенди о боју на Косову и на видовданској етици он је изградио своју филозофију, историју и своје схватање државе... Овде лежи снага косовске мисли и видовданске етике изражене у нашој народној песми“.

Васа Чубриловић, Историја политичке мисли у Србији XIX века

*

Политичка сцена и могућност избора у Србији?

То вам је као нека кафана на периферији, у којој се скупља сумњив свет: курве, сецикесе, шверцери, убице, криминалци сваке врсте. Ту не залази простојан и породичан човек, ту он неће довести своју породицу на недељни ручак, неће доћи са својим пријатељима. Али, то што пристојан и породичан човек не залази у ту кафану, не спречава редовне госте те кафане да га покраду, оробе, убију, силују му ћерку. Зато пристојан и поштен човек мора по некад да зађе у ту кафану, да плати рекет, зеленашку камату, да затражи заштиту или да убије некога светећи се за недела према својој породици. Кад плаћа рекет, камату и тражи заштиту – то је кад излази на изборе; а кад крене да се свети – то је револуција.

Велика је разлика између тога да ли газиш по блату или се ваљаш по блату.

Ха!, постоји и ситуација, најчешћа у Србији, када те гурну у блато.

*

"Ми ћемо и са НАТО-ом и са Русијом" је исто толико неодржива и болесна ситуација као кад би неко рекао: "Ја ћу и са супругом и са љубавницом - подједнако". На крају се остане без ичега: жене, љубавнице, имовине, деце.

Обашка што нас је НАТО бомбардовао и окупирао. Та ситуација ме подсећа на следеће: да силована жена изјави на суду како ће повући тужбу уколико силоватељ пристане да је ожени.

*

Неко ко је издајом сматрао "Кумановски споразум" данас нам говори како је НАТО једина гаранција Србима на Косову. Каква гаранција? Да ће и оно мало што их је остало - нестати.

*

Невероватно је колико српско "јавно мњење" било мртво и неактивно по питању Срба отетих у Либији. Ни српски медији се нису прославили али то није никакво изненађење. Сећам се да су данима говорили и неким другим таочким кризама али о овим Србима није било скоро ни помена.

Убили су их они којима смо пре неки дан изгласали и потписали документ по којем су ослобођени било какве кривичне одговорности све да су их побили у сред Србије, у њиховим домовима.

*

Лицемерје својствено Европи којој теже српске власти: када је избегличка криза у питању сви говоре о последицама а нико не помиње узрок.

Тај узрок јесте мерило система вредности који тамо важи а који није номиналан. Пуна су им уста људских права и слобода, које у пракси руше и гуше кад год им интереси то наложе.

*

Био бих спреман да разумем, чак и да опростим, многе грешке, само кад бих осетио искрену жељу да буде боље. Међутим, када видим људе који требају да донесу тај бољитак, схватим да нема ни воље, ни искрености, да

се било шта промени на боље. Постоји само жеља да се влада и још већа жеља да се промене они који владају – због истог циља.

Како иначе објаснити да се нико до сада није побунио из принципијелних разлога, или из разлога очувања личног достојанства?! Немогуће је да се сви слажу са газдом. Немогуће је да "култури" у Србији допринесу људи који су без речи побуне дозволили да их шеф препиша како их је препишао пре неки дан по питању закона о националним пензијама.

Апсурдно је очекивати од примитивних и неписмених политичара и посланика да они се залажу и боре за културу и уметност. Зашто би то чинили за свог заклетог непријатеља? Просвећивање и продуховљавање народа директно је усмерено против недемократских и диктаторских власти.

Култура и уметност морају да се боре саме: за себе. И то пре свега и једино: делом. Када својим делом придобијете само једну душу за уметност, ви сте учинили више него читав буџет и сви закони о култури заједно.

*

Какви су то шибицари, мајко мила?!

Прво су донели пропис да возачи који одмах плате казну могу то учинити у пола цене. А, сада су неколико пута повећали те исте казне да је чак и то "пола цене" више од некадашњих пуних казни.

*

Какве везе имају "ријалити" са стањем у друштву? Никакве! Шта, као људи би били паметнији када би се на телевизијама приказивао "озбиљан" програм? Па такви програми се и сада приказују и гледа их ко жели да их гледа.

Телевизија служи за забаву а не за образовање. То је образац са запада, где уморног радника не треба превише оптерећивати тешким темама. Међутим, проблем некултуре и необразовања не лежи у приказивању "ријалитија" већ у томе што они који имају улогу да образују младе то не чине, што се не читају праве књиге, не гледају прави филмови, не слуша права музика. Најзад, омаловажени су системом вредновања мудри и поштени људи који би служили за пример. "Ријалити" су корисни у смислу разграничења онога што треба и не треба да будете. Код нас је проблем што не постоји супротна страна од "ријалити-филозофије", што не постоји алтернатива која није алтернатива већ доминантна вредност, што је све

"ријалити": и политика, и уметност, и култура. Како среће да су само "ријалити" проблем. Могли би да послуже као пример на који се упире прстом и каже: "Е, овакав не треба да будеш". Само, како то рећи у земљи где је и све остало "ријалити" и где нема избора да се упре прстом и каже: "Е, овакви треба да будете!".

*

Нови министар одбране ће у свом програму рада више пажње посветити обуци возача у војсци, јер је утврдио да Војска Србије сада има довољно керамичара.

Кад сам ја служио војску, сан сваког регрута је био да добије род "ауто-јединица". Снови су се променили, очигледно. Шофер, данас, може да буде свако. Пардон, мислио сам: министар.

Питање Косова није проблем којем треба приступати рационално и прагматично. Поготову то није проблем који се може објективно сагледати. Тако га исто не може ни решити практична "протестантска политичка филозофија". Та филозофија је колонизаторска а не слободарска. Рат око Косова је онострани и надреални сукоб у којем не учествује разум или интерес већ мит и духовни темељ постојања. Сукоб око Косова јесте рат духова и митских опсена, које се не могу уништити или раселити, а не могу се ни игнорисати. Ко верује у Бога или нешто имагинарно као што је уметност – мора се борити за Косово. И ко не верује ни у шта – мора исто.

Да је питање Косова "протестантски проблем" они би се за њега борили исто како су се борили за своје колоније или Фокландска острва. Исто како су нас Американци бомбардовали штитећи своје "државне интересе" на Балкану и Косову.

*

Отели плате и пензије, задужили нас до гуше, угушили медије, увели у исте примитивизам и уличарство, потписали предају Косова, уништили шта је остало (мало, додуше), полтрони према западу, диктатори према сарадницима, запосленима и народу, повећали порезе и таксе, омогућили банкама и извршиоцима да отимају и избацују људе на улицу, пропагирају протестантизам, запослили на хиљаде партијских војника, убили сваку наду и вољу за живот код грађана Србије, отели деци кифле за доручак, њиховим родитељима право да достојанствено живе а њиховим дедовима и бабама

лекове, отели Србима осмех са усана, увукли страх у сваку пору друштва, поставили систем вредности некомпетентности и незнања, гуше српског сељака и пољопривреду смањењем субвенција а странцима дају милионе подстицаја, распродају обрадиве површине, донели робовласнички закон о раду, уништили синдикате, увалили нам телевизијску претплату, отварају Потемкинова села и отварају путеве и мостове за које подижу кредите које ће враћати наши уници а користити странци за лакши транзит робе, људи и војске, користе државне ресурсе у партијске и личне сврхе, примају огромне плате и користе привилегије док народ грца на ивици егзистенције – И ВИ СЕ САДА ЧУДИТЕ ШТО СУ ПОТПИСАЛИ ДОКУМЕНТ СА КОЈИМ НЕЗВАНИЧНО ПРИСТ(У)ПАЈУ НАТО ПАКТУ, који нас је бомбардовао, окупирао и отима нам Косово.

Пусти Србин, увек у чуду?!

*

1804-те године смо извозили свиње да би финансирали устанак и револуцију. Сада ће доћи Немац да извози свиње из Србије, како би убио и поништио тековине тог устанка и револуције.

*

Глодари који у име културе глођу и онако скромна средства намењена истој – штетнији су до свих "ријалитија" и силиконских фолк певачица: заједно!

Српски политичари покрену питање законитости када то уопште није тема и кад му време није. Знамо ми да су се углавном трудили да испуне законску форму, да имају уговоре, итд. Ми причамо о моралу, поштењу и етици.

*

Председник једне месне заједнице у Обреновцу, где је пре месец дана "отворена" реновирана школа у присуству Вучића и Девенпорта, на питање новинара радио Београда "због чега је школа празна, то јест, зашто деца и даље иду на друго место и ако је школа отворена?", одговорио је:

- Само да се просуше зидови. Влага нека се појављује.

Што се тиче рупа на деоници Коридора 10, који је свечано "отворен" у децембру, исто били говори, обећања, Вучић, итд., госпођа министарка изјавила:

- Ће буду закрпељене чим гране пролеће.

Шта рећи? Толико брзо "отварају", да не могу да стигну ни да заврше то што се отвара.

*

Србија се данас не "уређује" да буде добра свом народу већ да буде по вољи и добра страним кредиторима и западним силама.

Мафијаши не убијају своје дужнике, јер након тога не би имао ко да им плаћа камате. Они прете, некад убијају чланове породице, како би показали колико су озбиљни у својој намери. Тако данас убијају српски народ како би Србија могла да враћа дугове и буде ропски потчињена.

*

„Милош Обреновић је био један од највећих корупционаша у нашој историји XIX века, најциничнији и најбезобзирнији“.

Васа Чубриловић, *Историја српске политичке мисли*

*

Скупштина Србије је усвајањем закона о јавним предузећима учинила оно што је било регулисано још *Сретењским уставом* из 1835. године. Тада је било предвиђено да је положај чиновника сталан али им је, чиновницима, забрањено бављење трговином.

Својевремено ми је један Србин из Америке, на питање "у шта би уложио свој новац кад би се вратио у Србију?", одговорио следеће: *„Подмитио бих политичаре да будем постављен на место директора неког јавног предузећа. Располажеш имовином која није твоја, никоме не полажеш рачуне, потписујеш уговоре за које никоме не одговараш, не бринеш око тога како ће предузеће пословати, спонзоришеш кога хоћеш, возиш се, једеш и јебеш – за џабе. Добијеш стан, створиш везе, имаш провизије и из свега изађеш као богат човек и без икакве одговорности. Неко из породице отвори фирму која ће исисавати новац из јавног предузећа а за запослене си бог и батина, можеш да радиш са њима шта год ти падне на памет“.*

И, у праву је био. Ко се данас сећа свих оних који су уништили јавна предузећа, привредне гиганте и банке, читаву српску индустрију. Шта више, и кад се присетимо некога од њих, узрок томе је што их данас гледамо као "спасиоце" српске државе и привреде.

Да није ММФ и осталих међународних зеленаша, не би се то ни сада чинило, прав вам стојим. На крају, то је само закон, а закони у Србији, ех, то

је нека посебна прича. Вероватно ће бити поштован исто онолико колико је Коџа Милош поштовао *Сретењски устав*.

„Врло је чудно, али занимљиво је проучавати тиху ликвидацију Милошевог личног режима од 1835. до 1839. Тад се први пут код народа у Србији показала једна особина коју пажљиви посматрач може да примети и доцније код великих прекретница: кад народне масе стекну уверење да је потребна нека промена у државној политици и против владаочеве воље, онда се поступно створи такво опште расположење и јавно мишљење да његовом притиску не може одолети ниједан владар. Он му мора попустити и уклонити се или изгубити главу и престо“.

Васа Чубриловић, *Историја политичке мисли у Србији XIX века*

*

Нису само културолошке и духовне девијације у питању када се установи да неко гради свој идентитет и духовни либидо на ономе што изводе као "музику" Цеца, Карлеуша, Бубамара, Северина, и тд., већ су то озбиљне и девијације сексуалне природе за свакога ко сматра да су горе побројане, и њима слични-е, секси симболи и нешто што се може "доживети" еротичним и сексуално интригантним. Да се разумемо, нема велике разлике у сексуалној девијацији између "геј-параде" и "фолк-параде". Осим, што међу овим педерима са "геј-параде" можете наћи неког писменог.

*

"Замрзнуо" партијску функцију да би "одмрзнуо" банковни рачун.

*

Реформе у Србији?!

То је операција при којој је пацијент умро али је имао "луду срећу" па ће га у књиге умрлих евидентирати по најбољим законима преписаним из ЕУ.

*

„Цивилизације су наспољашнија и највештачкија стања до којих може dospети једна виша врста људи. Оне су свршетак. Оне долазе после постојања као нешто што је настало, после живота као смрт, после развртка као кристалисање. Оне су крај“.

Освалд Шпенглер, *Пропаст запада*

*

Читао интересантан текст који говори о томе како је нашим медијима сугерисано, са виших места, да новог америчког амбасадора не зову и потписују као Скот, већ као: Скат. Сви медији су, наравно, послушали наређење. Ваљда им је досадило све око око Курца.

*

У време када су комуналне услуге биле социјална категорија, храна јефтина, школовање и лечење бесплатни а станови се добијали цабе, док је радно место било неприкосновено, лична и имовинска безбедност на високом новоу – викали смо из мозга да "хоћемо слободу, капитализам, демократију и могућност да путујемо по свету".

Па, ево НАМ, пичка НАМ матерна свима, ево НАМ "света", путујте сада кад сте без посла, пара, и кад вам искључују струју и грејање због неплаћених рачуна, банке вам одузимају станове и куће које сте наследили од родитеља, а деца вам седе кући јер немате да им платите школарину и не могу да нађу посао, а тај исти отац умире јер нема лекове. Ево НАМ света, мајке НАМ га набијем!!!

Јубиларни 500-ти текст на овом блогу. Да су и два била добра – имало је сврхе. Хиљаде читалаца је отварало те текстове на стотине хиљада пута. Хвала вам. Данас ћу, као и увек, највише о лицемерима и штеточинама. Добро дошли на блог који већ има иза себе неку традицију. Добро дошли на блог чији аутор ствара непријатеље и пријатеље, они о којима пише су му непријатељи, они који читају листом: пријатељи. Први му по некад учине зло, други не достигну да му помогну.

*

Филип Давид, дугогодишњи писац у покушају и остварени "друго-србијанац", "оградио" се од присуства Томе Николића (тако га је интимно ословио) јер не "подржава његову политику још од 90-тих година". Филип Давид се, међутим, од шездесетих година па све до дана данашњег, никада није "оградио" од државних и буџетских јасала, ма ко да је владао, ма који режим да је био у питању, као што се никада није оградио ни од присуства НАТО амбасадора по разним пријемима и скуповима где је присуствовао као представник "друге-србије". Или, што се није оградио од чињенице да је незаслужено на челу Народне библиотеке Ласло "како оно беше". Али, није

због тога Филип Давид писац у покушају већ због чињенице да није оставио дело вредно пажње иза себе.

Тома и Давид су "исти клинац само друго паковање". Они су подједнако штетни контаминатори српског културног и духовног простора, само што припадају другим и различитим опцијама штеточинства, различитим Србијама. Обојица чак долазе из истог града, мученог Крагујевца. У чему се разликују штеточинске опције Давида и Николића? Прво, исте су по циљу, то треба напоменути, а то је штета српском народу и држави. Николић је био припадник идеологије која говори да је српски народ најбољи, док је омаловажавао остале нације, док је Давидова идеологија супротна, она сматра да је српски народ најгори на кугли земаљској, и да тај народ-олош заслужује све што га је снашло, док су остали народи, поготову они из окружења, и они најбогатији, добри и фини, дакле Филипова идеологија омаловажава српски народ а уздиже све остале.

Животни пут Томе Никлоћица не треба претресати посебно. Од крагујевачког гробља до кабинета председника Србије ништа лепога се није догодило истој. Давид Филип је класично дете анти-српског коминтерновског комунизма. Од младости на добро плаћеним радним местима, пре свега на телевизији и академији, због чега се бољи писци тога времена и друже са њиме, јер су му уваљивали разне рукописе за тв-драме (Пекић, Селенић, Ковач, Киш, Михаиловић). Као млад човек тога времена добија стан и решава егзистенцијална питања. Ни трага дисидентству или протесту против комунистичке репресије. А онда се догађа "Осма седница" која је разбуцала много привилегија и удобних фотеља. Наравно, то се није могло опростити Милошевићу и српском народу који га је бирао. Деведесетих се као и већина губитника "Осме седнице" прикључује УЈДИ-ју и почиње свој пут "друго-србијанштине".

Колико води рачуна о достојанству и принципијелности Давид Филип, довољно говори чињеница да је попут последњег тезгароша, како би уновчио НИН-ову награду која је добила Филипа Давида, обишао последњу селендру по Србији за хонорар од 10.000 – 15.000 динара за ноћ (плус продате књиге) обраћајући се народу којег презире из дна душе, при том му није сметало што су 90% директора библиотека и центара за културу где је гостовао, кадрови СНС-а, тог истог Николића. А није му сметао ни вирман за парице које је

добрио од НИН-а, а који је потписао Кркобабић најновији коалициони партнер Томин.

Политичка опција за коју се залагао Филип Давид победила је 5-ог октобра и нанела још веће зло Србији него је то учинио Милошевић и Николић. Да ли он осећа макар мало одговорности за све то што се под његовом идеологијом догодило Србији. Најзад, осећа ли одговорност за српске жртве настале "политиком бомби" његових ментора са запада? Због онога што је политичка опција Филипа Давида учинила Србији и српском народу, од његовог присуства треба да се ограда сваки поштени човек у овој земљи.

Али, Николић не треба да се љути на испад Давидов. Он је под старе дане дочекао својих 5 минута славе у систему вредности где можеш бити познати и награђивани писац а при том не мораш имати добре књиге иза себе, а великани су мртви па нема ко да те поставља на место које ти припада. Та, он је јуче добио награду за коју су се прошле године борили Алимпијевићка и она друга, како се зове. Тома треба да се љути на свог Вучића. Он је на културну сцену Србије вратио на кључна места опскурне ликове попут Триванове, Ласла "како се зваше" или Бујошевића, да воде рачуна о институцијама културе у Срба.

Ако будете у могућности да прочитате само делић онога што је Давид Филип говорио и писао о Србији и српском народу биће вам све јасно. Он је наравно то увек паковао у обланду борбе против Милошевића и српских ратних злочина, али ко мало боље зна да разуме оно што се налази иза пера, схвата на кога је аутор мислио. За почетак нађите штампану преписку између њега и Мирка Ковача. О томе сам писао у књизи "*О писцу и писању*" ([читај кликом овде](#)):

„Читајући давнашњу преписку између Мирка Ковача и Филипа Давида, насталу средином деведесетих, а публиковану пре извесног времена, на пратећи уз пут и раније по нешто о Ковачу, долазим до закључка да је он био веома несрећан човек, који сматрајући да је идентитет небитан и да је његова величина управо у негирању истога – баш због тога дубоко непокојан. Јер он је, одричући се свог идентитета прихватио туђе, а идентитет не може бити накнадно накалемљен. Баш као ни родослов. Можеш лично одлучити јеси ли постао од мајмуна или те Бог створио, али не можеш одлучити ко ти је ђед и прађед.... Обоје су, из горе поменуте

преписке, Ковач и Давид, несрећни, уосталом. Често са разлогом најчешће без њега, потонули су у оно против чега су устали: у мржњу. Неселективно и кроз генерализацију ударили су на све што се креће и живи у Србији. Руку на срце, било је много тога што не ваља, али има неких реченица у преписци које превазилазе све границе мере и укуса. Ту треба тражити промашаје и потонућа многих дисидената који устану против режима у својој земљи, негде у иностранству: недостатак мере и укуса, и на крају мржња према земљи и народу уместо против режима. Јадни људи. Јадни и Срби, и Хрвати, и Јевреји. Поготову што у овом случају и немамо "дисидента". То што су они, у цивилизованим друштвима се сасвим другачије назива“, и на другом месту: „Његов садруг из поменуто преписке, Филип Давид, пише Пекићу 1971. године, кад има тек 31. годину и никакво књижевно дело иза себе (нема га додуше ни данас нешто посебно): **Чекам стан. Наводно усељење за два месеца.** Када ће стан добити млади писци данас у Србији, у окружењу које су дефинисали својим поступцима управо поменути људи. Већ следеће године, тај исти Давид, одлази у Лондон службено, да у име телевизије у којој ради сарађује са ББС сервисом и обашка носи Пекићу уговор за сценарио који тек треба да се пише. А, онда, тај исти човек, који је у Титово време добијао станове и радио на добро плаћеним радним местима, који путује по иностранству, узима хонораре, при том нити једном не дигнувши глас против комунистичке диктатуре, 1990. године пише Пекићу: **УЈДИ је овде дуго представљао једину опозицију и прилазак том удружењу значио је чин грађанске храбрости, одлучно непристајање на постојећу ситуацију и дистанцирање од става великог броја писаца и интелектуалаца уопште који су слугерањски подржавали власт и једину Партију, стављајући националне захтеве изнад демократских промена, уназађујући тако Србију у југословенској заједници у сваком погледу. И, сад ако се изузме очигледно лицемерство и неморал аутора, не можемо прећи преко контрадикторности којима ће до дан данашњег обилovati „друго-србијанитина“: они који су слугерањски подржавали Титову, па Милошевићеву власт, су, у ствари, националисти који не желе демократске промене већ служећи једној партији они уназађују Србију у југословенској заједници?! А, он, шта је он радио? Е, јебите ми оца очињег, ако ми је ишта јасно у свему овоме осим нечовешта и нељудскости!“.**

Он, Давид, не треба да добија награде, већ му се треба збранити улазак у институције културе везане са српски идентитет. Имао би он још доста места у Београду где би могао да оде, после тога, и где углавном и иде. Он је јуче поменуо простаклук, примитивизам и провинцијализам, да се не лажемо не мислећи само на Тому већ и на народ који га подржава, али као што рекох, то му није сметало да обиће српску "примитивну" провинцију и држи књижевне вечери медиокритетима из СНС-а и прецвалим љубитељкама петпарачке прозе каквих има тушта и тма у малим местима. Хонораре је примао без речи, вечеринке је слабо конзумирао, године, не може се. И нигде им није нагласио да му је омиљена књига *"Филозофија паланке"*, аутора извесног негдашњег власника виле на хрватском приморју.

А, кад погледаш, данас заједно раде ка истом циљу и Филип и Тома: да Србија пропадне, Косово се дадне, НАТО дође и завлада, други и страни да влада Србијом а да не буде Србин, да се униште култура и уметност српског народа, поготову књижевност, да се изврши ревизија српске историје, и да Срби најзад признају да су геноцидни народ. Речју, и Тома, и Филип, раде на циљу понижења и националног пораза српског народа. Један несвесно и од нужде: Тома, други свесно и из убеђења: Филип. Филип би да се Срби сместе у "Чича Томину колибу", где им је и место као нижој и робовској врсти. Филипова и Томина Србија јесу можда "прва" и "друга" Србија али су данас обе: антисрпске. Само што то Филип ради још од Титовог доба а Тома од када је напустио мирно крагујевачко гробље, руку на срце, много времена искрено убеђен да ради за добробит свога народа и државе. Кад погледаш, мајку му, тешка срца ово кажем: а шта је Милошевић могао друго да ради, осим оно шта је радио, кад је имао посла са горе наведеним опцијама?!

Тешке речи?! Ма какви. Мало је шта ти "клинци" заслужују да им се каже и уради.*

*реч клинац схватити као замену за реч која је упростојење синтагме из наслова

„Година 1999. мора, дакле, нешто друго да значи. Само – шта?“
Борислав Пекић, *Атлантида*

*

„У седмом месецу године 1999. с неба ће саћи Велики Краљ Терора“.

Нострадамус

*

Када крену, данас, неки себе да поистовећују са мудром политиком Милошевом, треба да узму у обзир следеће: Милош Обреновић је био диктатор што је побио многе политичке противнике и другог невиног света, неписмени примитивац који је заскакивао сваку жену и девојку која би му се свидела, који је волео да се спрда и да понижава људе око себе, да шиба по дупету секретаре и војводе, посебице је волео да понижава разним неукусним шалама 'ромога Вука, који се енормно обогатио на штету народа, додуше и Турака, који се борио за Србију борећи се за своју власт (срећа је српска што су се те борбе подударале у циљевима, биле су повезане и нераздвојиве, наиме, да би постао неограничени господар Србије, он је Србију морао ослободити од Турака). "Мудру политику" Милош је водио на тај начин што је убио Вожда Првог устанка, истог оног који му је мачем омогућио да води мудру политику.

Ево једног примера те "мудре политике": Књаз Милош је обећао Хусеин Паши 200.000 гроша да му овај у Порти заврши да добије наследну круну Србије. Кад би завршено, Милош га зајеба за 135.000 гроша, те то толико разбесни Хусеин пашу да је после тога предано радио против Србије а то је индиректно одложило предају градова за неко време, а која се догодила после смрти Милошеве. Толико о "умешној" дипломатији Књаза Милоша.

Међутим, још због нечег важнијег те политике нису упоредиве: некадашње "мудре политике" су неупоредиве са данашњим "мудрим политикама". Наиме, какви год да су били мотиви и каквим год методама спровођени: некада се Србија борила са слободу и самосталност. Данашње "мудре политике" се свде на одрицање од слободе и суверенитета, на губљење самосталности и националне државе.

*

Ред је, и поштено, нагласити да је једино Војислав Коштуница, када је реч о релевантним политичарима, напустио водство странке и политику, својом вољом и добровољно, у тренутку када је доживео пораз.

*

Српски пут у Европску унију подсећа на женидбу-уладбу "за папире". Онај коме требају папири нада се бољем животу а онај који даје папире нада се некој добити. Знате, не бих да будем груб и политички некоректан, али кад

се удајемо или женимо "за папире" са друге стране је обично неко "коме ни орај из руке да не узмеш".

*

Тзв. "посланици" тзв. "српске листе" у тзв. "косовском парламенту", омогућили својим присуством избор Хашима Тачија за тзв. "председника" тзв. "државе косово". То је исто као да су својевремено Јевреји подржали Ајхмана за председника Израела, уместо што су га довели са другог краја света, осудили на смрт и вешали. Када би сте само знали са којом приземном "мотивацијом" су "мотивисани" ти тзв. "посланици", још више би вам се смучило. Или, ви већ то знате?!

Кружила је шала, док смо били школарци, да се на питање професора: „Због чега је куја Видосава издала свог мужа војводу Момчила и учинила све оне гадости са сабљом и крилатим коњем Јабучилом, а хотећи да том издајом постане жена краља Вукашина?“, ми би смо одговарали:

- Па због стиха, у њему је све објашњено.

- Којег стиха? – питао би професор, први пут збуњено, а кроз касније генерације са шеретским осмехом.

- *Што Момчилу било до кољена, Вукашуну по земљи се вуче* – одговорио би ученик уз општи смех и одушевљење осталих.

Данас више ништа не читају, не анализирају, чак се више и не шале на часовима. Чукају по телефонима, снимају се по клозетима и туку се курвински: само слабијег и кад их је више.

*

Да би био "источка легенда секса, блуда и разврата", потребно је да испуниш следећи услов: да немаш никакве везе са сексом, блудом и развратом. Да би био проглашен са источку "легенду секса, блуда и разврата", морао си бити пичкопатник до сржи и костију. Зато смо у Истоку имали толико много таквих легенди. Са много дрвећа чула се вика: "*Voglio una donnaaaaaa....*". Као и у свакој провинцији где имало мало људи, уосталом.

*

Проблем је у погрешном поимању и схватању онога што се дефинише као приоритет. Наиме, када се говори о културној, духовној и свакој другој обнови посрнулог народа и његовог урушеног система вредности, о препороду нације, ту се не мисли на народ већ на елиту, интелигенцију,

назовите то како хоћете. Културни препород подразумева да се на здраве ноге и праве вредности поставе они који треба да се брину о томе. Ако је једно друштво духовно посрнуло, онда није грешка до народа већ до онога што се слови за духовну елиту тога народа. Не може се очекивати од народа да сам себе уздиже (ма шта то значило и како изгледало) већ духовни ствараоци морају да се уздигну до тог нивоа да народ препозна себе и своје уздизање у делу тог ствараоца. Да народ поистовети себе са својим ствараоцима. Тако се ствара образац. Тако се поставља лествица. То може бити било шта и било како – кад је добро, револуционарно и вредно – народ то препозна.

Исто је и са моралним посрнућем друштва. Политичари би да реформишу државу али да они остану исти и са истим навикама. Они би да спроводе препород народа и државе радећи оне ствари због којих су тај народ и та држава пропали. Тако су, на пример, ових дана доносили законе о реформи јавног сектора, говорили су да су то неизбежне промене које морају уследити, али су пре тога запослили последњег рођака и партијског активисту. Они би да тотално реформишу јавни сектор али и даље примају стотине хиљада динара по управним одборима и на разним функцијама. Зато све ово неће ваљати.

Али, решење не лежи у флоскули "мењати себе", већ у делу, у духовном делу, моралној норми, етичком и професионалном чину. У име духовног препорода писац из басне од пре неколико дана је једино што се од њега очекивало требало да уради: да напише добру књигу која ће постати део националног идентитета. Политичар из те басне је требало давно да се повуче јер је говорио о неким вредностима које се не поклапају са његовом политиком и начином на који је дошао до завршене школе. То је суштина: оно што радимо и шта из тога рада створимо – а не оно што причамо и иза какве се идеологије кријемо!!!

Не очекујте, ваљда, од људи без вредног дела и који мрзе народ државе у којој живе, или оних који су завршили школе "на муфте" а при томе су водили годинама мрачну политику – да се залажу за морални и духовни препород нације?! Они ће увек мрзети праве ствароце и оне који су регуларно учећи завршили школе. У мору дилетаната стручњаци нису на цени. У талогу медиокритета, прави писци су проглашени за неталентоване. Где су сви

лопови, ту се добро неће провести поштен човек. Јер, тај препород подразумева све оно супротно у односу на оне који треба да "препорађају".

Отуд, нема речи о препороду, било каквом. Ми се чак довољно ни не рађамо а камоли да се препорађамо. Реформе, ако се и спроводе, имају за циљ да задужена држава буде платежно солвентна а да јефтина радна снага буде технолошки образована до нивоа "обученог идиота", ни мање, ни више, од тога.

Шта је суштинска разлика од онога шта нам се дешава и онога шта нам је потребно: они спроводе реформе а нама треба препород.

Плаћеници анти-српских невладиних организација, "интелектуалних кругова" и они из власти – добијају новац за свој деструктивни рад уперен против Србије и српског народа, и ту се нема шта додати. Питање је: шта добијају они који их доводе у медије, на телевизије, у новине, који им дају простора да говоре шта хоће и колико хоће?! То је питање?!?!

Шта нам ваља чинити? Бојкотовати те људе, и те медије, који их позивају и приказују. Не давати им рекламе, не делити их на мрежама, чак ни чланке који критикују те људе, јер је то њихов циљ. Они свој учинак мере тиме колико су разбеснели српски народ. Брига њих шта се пише о њима, важно је да увек буду медијски експонирани и да се диже прашина околу. Није важан онај који лаје већ је важан онај ко омогућава да се лавез чује.

*

Пратите ли шта се ових дана дешава са такозваном "про-европском опозицијом"?!

Онда вам је јасно што је Вучић толико јак. Негде сам већ написао: ми треба да променимо опозицију! Када то учинимо на прави начин, власт ће пасти сама од себе. Заиста?! – шта добијамо ако уместо Вучића дођу Чеда, Борис, Чанак, Бојан?! Опет скакавце који прождиру све пред собом, само друге боје.

*

„Нарочито ми не избија из сећања један оцеубица... У разговору би понекад споменуо оца; говорећи ми једном о наследно здравој конституцији у њиховој породици, додао је:

- Ето, на пример, мој отац се није до саме смрти пожалио да нешто боли“.

Достојевски, *Записи из мртвог дома*

*

Ако сте за НАТО и ЕУ, због чега имате осећај срама у себи и морате стално да објашњавате ваш став. Кад сте за Русију не морате ништа да објашњавате, то се подразумева, јер је природно. Другим речима, бити за НАТО и ЕУ је против-природни блуд, а бити за Русију је природан однос.

*

Премијер би могао мање да ради, уместо 16 сати да ради нормалних 8 сати. Ем, би била мања штета, ем, би могао да запосли још некога да одради тих додатних осам сати и прими за то плату.

*

То што ми Срби имамо власт какву заслужујемо не значи да и власт не треба да добије оно што заслужује.

*

Таблоиди су пренели вест да једна министарка даје 500 евра месечно за козметику и козметичарку. По мени, то је бачен новац.

Достојевски у својим *"Записима из мртвог дома"* пише како га није чудило што су неки робијашаши по неколико пута долазили да зајме новац од њега и поткрадали га, и ако му ни до тада узет новац нису враћали, већ га је љутило што су увек мислили да праве будалу од њега, да он није свестан преваре и да не види да му се смеју иза леђа.

Исто и ја: ја знам да нас политичари, сви!!!, варају и лажу, али ме љути што мисле да тога нисам свестан и што покушавају својом причом – варајући ме – да ме убеди да то чине за моје добро а, у ствари, подсмевају се своме народу.

*

Читам народне песме ових дана, Вук што их је прикупио:

*„Чујете ли, сва српска господо,
вино пити, а не опити се,
нит' је било, нити може бити!“*

Или:

„док се Милош мало поначини...“

Поначинити се – намирити се вином, поднапити се...

Или:

„немам о шта сабљу крварити“

Изгубљени кодекс по којем са фукаром ништа човек није радио, чак га није хтео ни убити, да не брука сабљу и част....

Или:

*„којој овци своје руно смета,
онђе није ни овце ни руна...“.*

Овоме не треба коментар...

*

"Истина" је све што говори премијер (јер је заиста небитно шта говоре ови други око њега). Али је то истинито само у релативно-филозофском смислу!

Тачно је "да цене не иду на горе" али чоколада сада има 90 грама уместо 100 грама. Тачно је да "има мање незапослених" али не зато што су се запослили већ зато што су по разним основама избрисани из евиденције службе за запошљавање. Тачно је да има "толико и толико" инвестиција али је само пола од тих пара дошло у земљу, другу половину је субвенционисала влада од наших пара. Тачно је да се "урадило нешто путева" али је још тачније да смо се за то задужили до гуше. Тачно је да "нема партијског запошљавања" јер нема више незапослених чланова СНС-а. Тачно је да су "приходи у државној каси већи" али су зато расходи из српских домаћинстава неупоредиво већи. Тачно је да "држава све боље стоји" али је исто тако тачно да је народу све горе. Најзад, тачно је да "Вучић има подршку 40% грађана Србије" али само од оних 40% који су изашли на изборе. Шта је са осталих пет милиона људи – то нико живи не зна. Апстрактни су као Вучићеве бројке.

*

Баш су глупи! Убрзавање српског европског пута, ако им је већ стало до тога, не лежи у испуњавању услова и затварању поглавља, већ у приближавању Русији. Окретање и отварање према Русији, аутоматски би затворило сва поглавља и убрзало пријем Србије у ЕУ, брзином светлости. ЈЕР, ОНИ НЕ ЖЕЛЕ СРБИЈУ У ЕУ ЈЕР НАС ВОЛЕ И ПОШТУЈУ – ВЕЋ ЖЕЛЕ СРБИЈУ У ЕУ ЈЕР НЕ ЖЕЛЕ РУСИЈУ У СРБИЈИ!!!

*

„Пре него што ступе у књижевну и политичку узајамност са осталим Словенима, Срби хоће да остваре ту узајамност изеђу разних деклова свога

племена, и не маре много да говоре о словенској целини док се сами не осете као чврста целина“.

Јован Скерлић, *"Есеји о српско-хрватском питању"*, 1918.

Ваљевска Грачаница је симбол "потопљене" Србије! Она данас симболизује Србију. Србију која се потапа зарад сумњивог "напретка", Србију где се брише све духовно пред налетом хорди пљачкаша империјалистичког капитала и либералне економије и слугу који у Србији раде за њих, Србије чији се духовни потенцијали даве и потапају, да би други могао да нас окупира и да се богати на нашој муци и глади. Ваљевску Грачаницу потапа државна власт да би испунила квоту Европске уније о такозваној "чистој струји", црква ћути да би очувала своје привилегије а шачица људи се бори. Није то слика око Ваљевске Грачанице – то је Србија данас.

ПС

Баш када се ових дана простор око Ваљевске Грачанице насилно пуни водом, Србија се гуши од воде коју је послао Бог или природа – како вам драго.

*

Пустите приче: климатске промене, непредвидивост природе, итд. итд.
Баксузи, бре!!!

А, против баксуза лека нема осим да га се клониш.

*

Све пљачке народног богатства, привреде и пљачкашке приватизације, све кривце за уништење српске привреде, битанге и сецикесе, све злоупотребе службеног положаја, организовани криминал, тајкунизацију итд. - све је то могло бити решено и процесуирано само да је полиција ових дана упала на Копаоник.

*

Масовни преласци и партијски трансфери. Досетили се Власи. Пошто је у СНС-у поприлична кадровска гужва а "првоборци" нису баш расположени за нове кадрове, онда се масовно приступа коалиционим партнерима СНС-а, патуљастим партијама, мувама подгузним, јер је то добра и сигурна шанса да се у квотама намењеним за коалиционе partnere уфуљају

људи за које ни рођена мајка не би гласала. Да уђу у парламент или одборничке клупе, а после, ко зна?!

Гласати за њих није политичка одлука већ проблем психијатријске природе.

*

Искрено желим да се захвалим свима који посећују мој блог и (евентуално) нешто и прочитају, ма колико вас било. Некада је то мање, некада више, али свакога дана одређени број људи дође у госте код мојих електронских писанија.

Због чега се онда захваљујем?

Па због тога што се приближава време, ако тај дан већ није стигао, када ће на интернету и мрежама бити више оних који пишу од оних који читају.

Мрежом ћемо ловит читатеља - ал' читача нигде бити неће!

Отишао Гага Николић. Господин који је својим понашањем доказао да се могло кроз ово време проћи отмено и достојанствено. Гага Николић је доказ онога што ја покушавам да кажем кроз ове редове: не може се законским актима и стратегијама, поправити свеукупно духовно и културно стање нације и систем вредности – већ само личним чином, ставом и делом. Индивидуалац својим понашањем ставља каменчић на мозаик "система вредности" једног друштва.

*

Питање Косова и Метохије не можемо решити док не дефинишемо опште прихваћен национални став. Када то учинимо, онда нам је потребан програм у којем ће бити побројани циљеви и методи борбе. Проблем Косова и Метохије не можемо решити преговорима са Албанцима, нити приступањем у ЕУ. Напротив, таквим понашањем само се продубљује. Тај проблем се не може решити мирним путем, већ само ратом – онако како је и настао.

Рат не можемо сада започети, али можемо почети са припремама за њега: културним, духовним, политичким и економским. Те припреме могу трајати годинама, деценијама и вековима. Око тих припрема, око рада на јачању Србије могу се ујединити Срби. Чак и да не успемо у примарној намери, урадићемо много, много, за Србију.

Преговори са Шиптарима, у историјском контексту, ништа неће променити! И ми, и они, врло добро знамо да борба неће престати и да ће се само борбом то питање решити. Оно најраније може доћи на дневни ред када Европска унија почне да се распада или када чланице НАТО пакта почну међусобно да ратују. Опет, чак и да се тај час не догоди у скорије време, уједињени народ са истим циљем – то је рецепт за препород сваке врсте.

*

„Што је Срба у градовима само су турске улици и народне глобације“.

В.С. Карацић

*

За националну књижевност погубнији је добро ситуирани средњи малограђански слој друштва - од свих лоших писаца и још лошије написаних књига!

*

Поприлично се власт добро организовала поводом опасности од поплава (мада не и што се тиче самих поплава од пре неколико дана). Похвале и председнику државе што покушава да у земљу врати важне културно-историјске вредности.

Само да им после ових похвала не падне на памет да копирају Немце поводом следећих реченица...

*

...Савезна централа за здравствено просвећивање Немачке издала је упутство за мигранте „Како да имате секс“, које има за циљ „да упуту мигранте у тајне сексуалности и љубави“.

„Током секса није важна само правилна техника. Важно је и да водите рачуна о осећањима и жељама партнера, да сте блиски, као и да обезбедите одређену атмосферу“, пише у упутству, уз друга обавештења о позама, техникама и хомосексуалности.

Шта ти је Немачка?! Шта је држава?! Није ни чудо што их српски премијер толико воли. Кад већ (е)мигранти насрћу на Немице, макар да то буде на обострано задовољство и урађено како треба, да емигранти схвате да су дошли у нову средину, где се зна некакав ред и да у својим сексуалним насртајима не запостављају хомосексуалце, јер су се они у новогодишњој ноћи по немачким градовима осећали по мало запостављено.

---

*„потеже се буздованом Марко
пустимице, добро, нештедице“.*

"Марко Краљевић и вила"

*

Реформе у Србији?!

Један део људи (добар део) у Србији живи веома лоше, чини се никад горе. Ајде, онда, да сјебемо и ове којима иде нешто боље! Да сви будемо "једнаки"!

*

„Поводом ангажованости желео бих да скренем пажњу на један морални предуслов који не мора да буде значајан за повољне последице нечије ангажованости, али има такав значај за онога који се ангажује. Постоје људи... чије ангажовање, ма какво било, ништа не мења у њиховом животу, они својим ангажовањем ништа не жртвују, ништа не ризикују, не дају никаку залог за своју искреност. Други, међутим, који су приморани да своје ангажовање остварују под неповољним спољњим условима, понекад су принуђени да жртвују знатно више од онога што тим жртвовањем постижу. Моје симпатије су упућене овим другима“.

Борислав пекић, "Време приче"

*

„Суверена власт је убијала и пуштала људе да живе. Сада се појављује власт коју бих назвао власт регулације, која се насупрот томе, састоји у давању живота и пуштању људи да умру“.

Мишел Фуко, "Треба бранити друштво"

*

Шта је на политичкој равни данас потребно Србији?

Десничарска државна и левичарска економска и социјална политика!

*

Лазански више не помиње амфибије.

А, и, што би? Па ни његов нови шеф више не помиње Велику Србију!

*

Немој више ништа да радиш за наше добро, ко Бога те молимо!!!

Грађани Србије.

*

Хилари Клинтон није успела да задовољи свога мужа а хоће целу америчку нацију.

Монику Левински за председника САД!!!

*

Неке од новоконпонованих фраза које сви погрешно схватају:

- Одлази образована младост!

Одлазе неки млади људи који су завршили или нису неке школе, од њих је образовано свега пар процената. Наиме, ако сви тврдимо да нам је школство дотакло само дно, онда такво школство не може ваљано да образује омладину. Обашка, што је образовање једно а школовање нешто сасвим друго. Наиме, мало је њих образовано у класичном смислу речи али су неки од њих технички обучени за поједине области.

- Ако се прода Телеком, или нека слична компанија, новац не треба да иде на плате и пензије, да се подели грађанима другим речима, већ треба да иде у инвестиције.

Глупост!!! Зашто би продавали компанију високог профитног потенцијала да би инвестирали у нешто друго. Али!!! Ако се прода, јер ко нас пита, те паре треба да иду у плате, пензије, социјална давања, да иду грађанима Србије који су је створили. А битанге које желе профит нека уложе своје паре и створе своју компанију.

ЈУ МЕЦЕСТИ *Charles, Prince of Wales*, ДУЈУ МЕЈБИ СПИК ИНГЛИШ?

Дошао у Србију човек који је био муж принцезе Дајане. После она нашла коњовоца а овај Камилу.

Најзад је и наш принц дочекао својих пет минута: могао је у Београду да се са неким слатко исприча а да то није његова жена. Мученик, са Ивицом и Томом не може даље од "дујуспикинглиш", пошто је њихов енглески гори од његовог српског, а са "ОНИМ" који зна добро енглески (учио по Брајтону) нешто се споречкао око струје. Нема тај Карађорђево крви иначе би искористио "преку нарав" па би онај што га кињи завршио као очух и брат му и чијој су сабљи једва утекли Стојковић и Добрњац. Овако се јебава, да

проститите, са инкасантима и овима што секу струју. Обашка што су (томе) Вучићи (перишићи) вазда били задужени за Обреновиће.

Дакле, био Принц од Велса Чарлс. Дочекао га цар Вучић од СНС-а и кнез Тома од Бајчетине. Томи забранили да љуби принца, кад погледаш боље је прошао са Колиндом(илф). Да се уозбиљимо. Као по обичају, ми смо се мало више "напалили" и "наложили", па тој посети придали значај који у политичко-дипломатским мерилима она, у истину, нема. То је више естрадна и куртоазна посета, да принцу не буде досадно, те да сваке године обиђе неко егзотично подручје, да се упозна са домороцима и види који изворни плес против демона. Неко помену да принц познаје добро историју. Не би се рекло, или је намерно омануо. Наиме, рече, да су Хрвати и Срби стари савезници круне и Гордог Албиона. Очито при томе није мислио на два велика рата. Не, није омануо. Веле да је био добро припремљен. Јуче сам на профилу поставио реченице: "Знате ли због чега ова држава, у сваком погледу иде у погрешном правцу, у правцу само-уништења? Због тога што принца Чарлса о српској историји подучава Дубравка Стојановић а не Милош Ковић!!!". А, онда сам увече, од саме госпође Стојановић чуо да је амбасада Велике Британије тражила баш њу, да буде историјски водич принчевском пару. Они дакле знају ко шта говори и пише.

Ми стално нешто паламудимо о "слању наше слике у свет", потпуно неразумно, наравно, јер је свет глобално село и данас свако има "слику о свакоме". Обашка што су нас сликали сателитима док су бирали мете за бомбардовање. Али, на страну све, лепо је кад те неко посећује, макар и о твој трошку, кад те слике (опет слике) оду свет – али, никаква корист од тога. Већ за неколико месеци принц ће отићи у Буркина Фасо и сви ће заборавити Томино придржавање под мишку. У међувремену ће Енглези да опет покрену неки пријем Косова у УНЕСКО или "декларацију о геноциду", те ће на тај начин о нама послати слику у свет (опет слика?!).

Сад, наши медији су стидљиво, онако њима својствено, курвински подвлачили, да ће Чарлс (већ га интимно зовепо по имену после два дана и само једног придржавања без љубљења) после Србије посетити и Косово, наравно као независну државу (Војводину је посетио као "српску провинцију"). Он, не буди лењ, па Косово као независну државу помену и у сред српске скупштине. Руку на срце, шта се све чуло у тој скупштини, то је једна од блажих варијанти. Наш Устав је изричит по том питању, само ко у

Србији зарезива и јебава Устав – ич? Нама је важна "слика" коју пошаљемо у свет. Тако да је посета требала бити отказана због националног достојанства оног тренутка када је протокол објавио да Чарлс иде на Косово равно. Знате, нас су критиковали што је нека група грађана, случајно су неки били посланици, обишла Крим ономад.

Знате ли ви како би се наш принц провео у Британији да је тамо изјавио, на чистом енглеском кокни језику, да су Фокланди део Аргентине или да су независни? Као би се провео Вучић у Америци да је, на енглеском јенки језику, тражио да посети Гвантанамо као саставни део Кубе? Или да је Тома, узвраћајући посету Кини пре него се напије воде са Јангцекјанга изјавио, на енглиш тарзан ленгвиц (ајм Тарзан, ју Џејн, дисис Чита), да ће после тога отићи у посету независном Тајвану?

Ја ипак волим што ће отићи на Косово. Они ће, ваљда морати, да га одведу и у неки манастир. Принц Чарлс ће у Дечанима осетити више српског и више српске државности него у Београду. О слици која се шаље да и не причам. Он није глуп, зна стање ствари, али када буде ушао у Царску лавру, тада ће осетити чије је (наше) Косово. Осетиће он, ја да вам кажем. Није он као ови наши празилуковићи. Дуга је то лоза. Само ако оде и као уђе. Ако га одведу.

Кад смо већ код одвођења, кад треба да се покаже нешто национално, културно и историјски вредно, а специфично за наш народ – јер су ови из протокола то и тако тражили, иначе се ови наши не би сами сетили – онда ајмо са принцом у Матицу српску. Дочим, кад треба да држава дадне пара за културу, па и за Матицу српску, онда Матица српска не добије колико треба, нема пара, кажу, јер оне оду онима са минђушом у носу што пропагирају гузичарење или оним ружним женама што пропагирају геноцидност српског народа и боре се да се то пошаље као слика у свет. А слика је једна, слика и прилика, можете је видети у буџету, ставке: култура и образовање.

Детонације у Бриселу 2016-те године су експлодирале од заосталих бомби из 1999-те.

Шта су те бомбе из 1999-те "решавале? Лажну избегличку кризу. 2016. године Европа је преплављена милионима правих избеглица.

*

Када чујете неког "уметника" да говорећи о свом "делу" каже "ту сам се мало играо јер сам желео да искажем неке ствари на посебан начин" – ту нема ни "у" од уметника, ни "д" од дела. Покажи ти нама какав си на "прави" начин и без играња, а после можеш да се зезаш. Јер, зајеби кубисту који пре тога није мајстор класичног цртања.

*

Не треба велика памет у рату са терористима. Против некога ко је спреман да умре за своју идеју треба супроставити људе који су спремни да умру за своју идеју. Сад их тражите по Европи?

*

Оно што ми није јасно јесте тренд да се при локалним изборима људи углавном одлучују на основу припадности партијској групацији, а не на основу моралних и људских квалитета кандидата. Док на републичком нивоу већина грађана због београдизације Србије и нема могућност да бира некога из своје средине, на локалу ми ипак бирамо своје комшије и људе које свакодневно срећемо. Па ни тада не одлучујемо на основу критеријума поштења и знања, већ искључиво по критеријумима партијске припадности.

*

Они су за све четири стране света. Они су за све димензије и и све елементе периодног система. И за НАТО, и за Русију, и за мир, и за ракете. И за материјализам и за идеализам. Они су поборници неолибералне економије а дају државне и народне паре у инвестиције капиталиста. Они су да се укине друштвена и државна имовина али не желе да се одрекну прихода од јавних предузећа. Они су да се неки радници отпусте и фабрике затворе а да се други радници и друге фабрике одржавају на силу из буџета. Они су и за природну и за вештачку оплодњу.

Они су и за Републику Српску и за геноцид у Сребреници. Они су за Бриселски споразум и да држава Србија има канцеларију на Косову. Они су против независног Косова и за признавање институција тог тзв. Косова. Они су и европјаци и русофили, патриоте и помагачи анти-српских невладиних организација, они су и за ЕУ и за независну Србију. Они су за добросуседске односе исто онолико колико су и да се најебемо мајке суседима. Они су за мир и за рат, али нису читали Толстоја. Они су за крађу и за поштење. Они су и за лаж и за истину. Они су и за песму и за плач. ОНИ СУ ПРИСВОЈИЛИ

СВАКУ ИДЕЈУ УЈЕДНО ПРИСВАЈАЈУЋИ КОНТРАДИКТОРНОСТ ТЕ ИСТЕ ИДЕЈЕ!!!

Они су за стручност али да о томе одлучују нестручни. Они су против задуживања али се задужују до гуше. Они су за запошљавање али прво да отпусте све које могу. Они су за штедњу али само грађана. Они су за деполитизацију јавних предузећа али само за чланове других партија. Они су за укидање телевизијске претплате али су за увођење таксе. Они су за борбу против криминала али само против криминалаца који нису са њима. Они су против тајкуна али само против оних непослушних. Они су за појефтињење струје кроз поскупљење исте. Они су за повећавање пореза да би могли да дају странцима паре.

Они су за културу али су некултурни. Они су за образовање али само на приватним факултетима. Они су за младе али само за младе ботове. Они су за старе али само за оне којима је пензија нижа од 24.000 динара. Они су за народ али прво да намире ММФ и Светску банку.

Шта су и ко су они? Они су "они" који су присвојили све идеологије, идеје и програме, удробили су то у своју реторику, сакупили су људе са свих страна, сваког незадовољника из других партија, и онда користе, и људе, и идеје, онако како им затребају, тако да је скоро немогуће истаћи политичке против-аргументе против њих, јер они одмах кажу да се и они управо боре за то што им политички противници изнесу као своје програме.

Јер, њима је лако: ОНИ МНОГО ОБЕЋАВАЈУ И НИШТА НЕ ИСПУЊАВАЈУ, то јест, ОНИ НИШТА НЕ ОБЕЋАВАЈУ И СВЕ ТО ИСПУНЕ!!!

Када је почео грађански рат у Хрватској, неко ко се родио у време НДХ, Јасеновца, геноцида над Србима, логорима за децу, јамама и осталим губилиштима, могао је имати 48 година, колико ја имам данас. И, ми сада слушамо о Хагу који суди о том грађанском рату, пре свега Србима, а да нико не сматра важним да све то повеже са тим страшним догађањима који су се догодили пре неколико деценија, не пре неколико векова. Схватате ли превару? Претрчали смо преко најкрвавијег геноцида у Европи у време док још има живих сведока тог геноцида, да би расправљали о неким непостојећим геноцидима и ратним злочинима који су само одјек тих година и тих злочина.

А знате ли матрицу која је довела до тога?

Седе Србин и Хрват у Загребу. Добри пријатељи. Србина нападну зато што је Србин. Хрват каже:

- Знате, то су појединачни случајеви изазвани траумама србо-ћетнићке агресије, јеби га стари, дешава се.

Седе Хрват и Србин у Београду. Хрвата нападну зато што је Хрват. Србин каже:

- Извињавам се што се српски народ још није ослободио национализма, великосрпске хегемоније и агресивности према суседима, и што се није суочио са ратним злочинима које је починио.

*

Хтео сам писањем да променим политичку свест просечног српског гласача а онда сам схватио да је мој проблем нису они писмени, они који читају, већ они неписмени или полуписмени, до којих не могу допрети писаном речју. Другим речима, до оних које треба променити не треба допирати пером него тољагом.

*

Приштински универзитет у Косовској Митровици, о чијем се квалитету свакако да дискутовати и по том питању озбиљно поради, и као такав последњи је ров српске државе у нашој покрајини. Он је важан јер везује младост и образовање за тај предео и уједно је ров одакле се креће у ослобођење. Ко год крене на Приштински универзитет, а кренули су, пошао је у одлучујућу битку која има за циљ да очисти државу Србију са Космета.

Није свеједно и није исто, има ли Србије поред Срба на Косову. Замена теза и превара власти лежи у томе што стално говоре да се боре за Србе на Косову а они треба да се боре за Србију на Косову. Када се изборе за Србију онда су се изборили и за Србе. Јер, за Србе се можете борити и у тзв. независном Косову.

*

„Док сам размишљала о инвазији, или кад би бомба пала у близини, често сам се молила: "Господе, допусти ми да се држим српски"“.

Ребека Ветс, Лондон 1941

*

Упозоравам све оне који ће на овим изборима свој глас дати за литар уља, цакче детерцента, кило шећера и ориза, те две паштете, да ће због тога

на следећим изборима њихов глас коштати четврт хлеба – у то у најбољем случају.

Чак и да је истина све ово што говоре о нашим "успесима", "убрзаном развоју" и незауостављивом срљању у ЕУ, за тако нешто су наши стари говорили:

- Полако, куд си навр'о, шта си запео, успори мало!

То и ја велим, шта више, не да се успори него ако је могуће да се мало вратимо уназад, у оно "мрачно" време социјалне државе и економије, где су сви делили све, уместо што данас све деле само неки. У оно време кад је лечење, школовање и решавање стамбеног питања било бесплатно, када се такозвани тржишни вишак делио међу запосленима и не ишао капиталисти.

Упамтите бирачи српски: паметан је само онај ко зна да не треба гласати за онога којег хвале и подржавају ММФ и Светска банка, те страни кредитори. Кажите ми поштено: јесте ли икада чули за поштене и добронамерне зеленаше и дерикоже. Па чак и у круговима пакла они имају своје место.

Цена виског животног стандарда јесте ниски стандард живљења. Живети у системима виског животног стандарда значи имати све осим живота. Можете себи приуштити много тога а жељни сте да будете човек. Жељни сте да се ужелите нечега, да желите нешто. Жељни сте да вам није све потаман и да у слатком нераду и глуварењу то одсањате, уместо да одрадите. Пуне витрине скупог пића одају висок стандард идиота који се није са пријатељима напио последњих тридесет година, не зато што не жели већ зато што не може, нема времена, не да му жена која зна колики су им кредити, не да му газда који га хоће стопроцентно способног јер је његов власник, и, најзад: јер нема пријатеља.

На западу можеш остварити своја људска права и слободе свуда осим код послодавца и капиталисте код којег си запослен и где зарађујеш да би живео, плаћао рачуне и кредите. Значи: немаш никаква права и никакве слободе. Напредак са становишта либералне економије је са еволутивног становишта назадак. Тако створен висок животни стандард има превисоку цену по људске одлике. Људи који живе у тако створеном животињском стандарду су ближи мајмунима од оних који живе уз мању плату, мање стреса, малу баштицу и много дана проведених са људима. Једна леја

властитог поврћа, у властитој башти која није под хипотеком или кредитом, већи је животни стандард од шарене лаже и лепо упаковане рекламе виског стандарда капиталистичких система. Они се труде из петних жила да нас све задуже до гуше – чак и када су сигурни да им не можемо вратити.

Али, коме ја то говорим?!

*

„Ми се олако служимо и речима интелектуалац и интелигенција. Сваки школован, ни сваки високошколовани човек није интелектуалац. Ни на факултетима, ни у академијама наука нису баш сви чланови интелектуалци, чак и ако су врсни стручњаци. Интелектуалац баца поглед и даље од своје струке, јер он је супротност такозваном "фахидиоту", кога осим његове специјалности мало шта темељено занима. Интелектуалац је заокупљен судбином човека и друштва, бригом свог народа и човечанства. Другим речима, интелектуалац је човек културе, а у људе културе спадају сви ствараоци, они који творе трајне вредности, не само за себе, свој ужи круг и дати тренутак, него вредности драгоцене за цело друштво, за нацију и људски род. Такви људи културе, или ствараоци, постоје у свим друштвеним слојевима, не само међу високошколованим. Онај који је изорао прву бразду, онај што је припитомио коња или пса, јесте човек културе. Његошеви јунаци, који непрестано умују о судбини српског народа и света, јесу људи културе, и ако су неписмени. У суштини интелектуалац је религиозно биће, окренуто ближњима, у сталном односу са силама добра, супростављен демонима зла. Само истински ствараоци, и високо морални појединци, јесу прави интелектуалци, који чине елиту народа и човечанства“.

проф.др. Драган Недељковић

Нико није задовољан изборима...

Сем мене. Ишао сам по први пут са сином на јутрење (изборе). И нисам имао илузија да ће се завршити добро за Србију, прво због процена које су говориле да ће опозицији бити тешко, а друго кад сам видео место за гласање пуно пензионера. Знао сам да неће донети ништа добро, ко што нису никад ни донели. Имао сам утисак да су неки из гроба устали да би гласали за новог вођу. Остали актери нису задовољни никако, осим привидног задовољства победника. Наравно, извињавајући се због општег места, констатујем да је Србија највећи губитник ових избора.

Идемо редом. Питање је, да ли је било боље владати још две године практично без опозиције или продужити мандат са мање посланика и препуном скупштинском салом "гладних" опозиционара, при том искористи бонус којег следећег пута сигурно неће бити јер је темељ већ напукао? Затим, ово је доказ колико је Вучић користан држави Србији и како је способан политичар. Где ће и како он одвести Србију најбоље говори чињеница да је добио рекордн број гласова а његова странка ће имати испод 100 посланика у парламенту. Е, тако он води и Србију: рекордни резултати и невиђени "успеси" а грађанима све горе и горе.

Јер, не заборавите, он вуче са собом и партије које ће без икаквог утемељења у бирачком телу имати посланике: Љајићеве, Кркобабићеве, Драшковићеве, Ристичевићеве, Вулинове, Карићеве, Вељине, Поповићеве, оне из неког новог ДСС-а, и читаво крдо такозваних независних јавних личности које су се прикључиле листи СНС-а. Већ се јављају незадовољства код активиста СНС-а овим резултатима. Наиме због Лазанског, оперске диве, списатељице из јула, тенисера, возача, и ових из патуљастих партија, многи СНС-овци неће ући у парламент и ако мисле, и у праву су, да то заслужују јер су поднели највећи терет кампање. Поред тога, резултати у скупштини ће бити поразни када буде долазило до вербално-политичких "клања" са радикалима, када је мало вероватно да ће оперска дива или јуловка моћи да помогну несрећном Бабићу да се носи са Шешељом, Радетом и осталим радикалским вуковима.

Пратите Вучићев говор тела и његове фацијалне мишиће када се обратио после избора. Нема еуфорије у изборној ноћи јер је он искусан политичар и знао је да се прешао. Нема иза њега ни коалиционих партнера, што је доказ да нешто не ваља те да су партијски кадрови и он сам незадовољни. Није било грљења, подигнутих руку, шампањца. Чак и она Вучићева подигнута песница делује крајње неуверљиво. Због чега? План је био другачији. Очекивало се много више. Мислио је да ће све почистити, да ће остати само СПС у парламенту и нико више а да ће он сам достигнути близу 200 посланика. Што је најгоре, он и јесте добио више гласова у односу на 2014. али су овога пута изашли и неки други на биралишта и помрсили му рачуне.

А шта је добио са изборима које је расписао без потребе? Шешеља, ДСС, Двери, Чеду, Бориса, Чанка, ДС, Радуловића. Добио је 27 посланика

мање, то јест толико је изгубио, укупно коалиција која је владала има мање 41 посланика – тако да је кажњења а не награђена како се говори. То већ није комотна већина. Рецимо, ако буде хтео да изгласава санкције Русији мораће да умољава Поповића који му може скресати већину испод 125. Добио је једну врућу скупштину, уместо оне јалове, где је могао да ради шта хоће. Сада га тамо чекају мало озбиљнији играчи и незадовољни чланови СНС-а. Нека га брани тамо сад Лазански, рећи ће у себи добар део њих.

Шта је још добио а што није имао у старом сазиву? Педесетак анти-европски расположених посланика, десничара, изразито про-руски оријентисаних. Поред тога, добио је поменутог Шешеља који ће своје бивше ђаке вербално јести за доручак. Баш да видимо Мају како му искључује микрофон или Мартиновића како га напада. Бабић ће му се вероватно обраћати са: Кешелъ.

Дакле, шта је Вучић добио овим изборним вратоломијама? Ништа!!! Јер, Војводину и локал (који је углавном и имао до сад) би добио и да се није коцкао са републичким парламентом. Шта је изгубио осим неколико мандата? Не много! Шта може изгубити са новим стањем у скупштини: временом вероватно све. Сада ће се макар глас опозиције чути у скупштини а он ће морати стално да држи све посланике у приправности јер је већина танка (уколико СПС не уђе као што хоће).

Опозиција је, углавном, такође, видно депримирана и незадовољна, уколико искључимо Радуловића који је једини прави добитник ових избора. СПС није баш опозиција, и вероватно неће ни бити јер се Вучић сада не сме играти са својих 131 посланика, пошто знамо да се у Србији за неке паре у тако шареном друштву лако тај број може спустити на 124. Зато ће опет узети Дачића као посилног, не обавезно и по већој цени јер је и сам Дачић склизнуо. И Дачић има сада 14 посланика мање. Владаће они још неко време али у потпуно другачијем амбијенту. СПС је, после Србије, највећи губитник ових избора: добили су и мање гласова и мање мандата. То је цена владања са СНС-ом.

Демократска странка се батргала око цензуса и поред озбиљне инфраструктуре коју поседује, и поред што су били на власти у Војводини и користили државне капацитете, поред времена које су имали да се реорганизују, очисте, подмладе и покушају да поврате део својих присталица. У реду, математички, са Борисом, Чедом и Чанком они имају преко 10% али

је то ипак недовољно за озбиљну причу. Да су гласали за њих само они које су запослили или који су се овајдили од њихове владавине, сами би имали преко 15%.

Радикали су искористили хашки талас и вратили се у парламент, али су свесни да је то мало и да више никад неће бити толико. ДСС и Двери су свакако очекивали више и свакако су незадовољни. Они чак нису поновили ни проценте од прошлих избора јер би само на основу њих заједно имали скоро 9%. Они зато, сваки од њих, треба да се озбиљно преиспитају и реорганизују, да се осавремене и кадровски ојачају, ако желе да остану на политичкој сцени. Најзад, једва пређен цензус за Чеду, Бориса и Чанка, за толико властољубља и сујете свакако није задовољавајуће решење.

Шта је добио пусти српски народ? Власт и опозицију какву заслужује и колективни упут на психијатрију. Срби су поново доказали потпуно ирационални приступ према животу и политици. Уместо да политика служи њима, они служе политичарима, без икаквог разлога. Хрпа тоталних губитника је решила да сурдукне у пропаст и остатак Србије. Јер то је несхватљива идеологија и политика, то за шта су Срби већински гласали, то су русофили који хоће у Европу по сваку цену, немачки пријатељи који воле Русију, то су неолиберали који хоће у јавна предзећа, који пола друштвених фирми уништавају и раднике отпуштају и другу половину субвенционишу, то су они који се слажу да се од грађана узму плате и пензије у износу од двеста и кусур милиона евра па да се страним инвеститорима и капиталистима дају 300 милиона евра. То су реформатори који се баве политиком да би добили посао и овајдили се. То су Срби са Косова који су одани свакој власти и који хоће да сачувају Косово на тај начин што га чувају и бране руку под руку са онима који нам га отимају.

И зашто би ико поштовао народ који већински гласа за некога ко му је узео плате и пензије, ко му узима деци из уста да би дао богатима, ко му је уништио живот и породицу и довео га до просјачког штапа, ко је потпуно уништио средњу класу и клицу праве елите, ко га је деведесетих гурао у ратове по сваку цену а данас га гура у статус колоније и дужничког ропства испод цене, ко му гради путеве и мостове задужујући га у следећих неколико генерација, ко му је довео извршитеље, порезнике, поскупљења, поплаве, скакавце, Блера, Бајдена, Бриселски споразум, камење темељце и онакве министре? Такав народ не треба поштовати, не заслужује поштовање!!!

Они који су сматрали да не треба да изађу на изборе "јер нису имали за кога да гласају", опет су довели Вучића на власт. Половина гласача у Србији ћути као да живе у Скандинавији, па се питам: можда је нама добро само то ја не знам?! Мада, ја стичем утисак да ме све једни те исти људи зајебавају ево 25 година, они који све време мењају странке, идеологије и вође, док ја паламудим о моралу, патриотизму, правди и једнакости. Све једни те исти!!!

Доктор Спин и мистер Ким!

Пазите!!! И у изборној ноћи он спинује, води кампању и обмањује народ!!! То је невероватно. То је Србија данас – виртуелна творевина где свега има а ничега нема, где се добро живи само је народ сиромашан, где култура цвета на ријалити телевизијама. Већ на почетку изборне вечери тушта и тма све једних те истих "аналитичара" и "новинара" износи невероватне податке: да је СНС добио неколико стотина хиљада гласова више него на претходним изборима, да је опозиција почишћена, да је народ рекао своје. Својим ушима сам чуо да је неко рекао око 300.000 гласова више има СНС у односу на 2014-ту. Говорили су да је ово историјска победа, пренебрегавајући чињеницу да скоро 5 милиона гласача у Србији није гласало за Вучића, а да је од оних изашлих половина гласала за друге а не за њега и да ће он имати 27 посланика мање у парламенту као коалиција а као странка испод стотину. Не спорим, и даље је то велики резултат и велика победа. Отуд чуди потреба да се све то ради?! Шта, јесу ли ових 1.800.000 што су гласали за друге - стока? Њихови гласови не вреде ништа у "историјском" и парламентарном смислу?

Да би се народ збунио, а пре свега држао у страху, целе изборне ноћи нема прецизних података са ни једне стране, а онога из ИПСОСа који колико-толико показује реалне резултате (испоставиће се на крају) на пречац избацују из пинковог студија. Колико је Србија урушена на стручном и интелектуалном плану говори чињеница да ни странке не могу да се организују и сачине своје статистике што је до пре неколико година била сасвим нормална појава. Радикали 2000-те године знају већ после сат времена резултате председничких избора а данас се не знају ни 24 сата после њих. РИК увек иде спорије и то треба да се подвуче јер они излазе смо са готовим резултатима.

Странке власти и опозиције немају адекватну покривеност са људима на терену а разлог томе је што нормални и стручни људи више неће да се баве политиком пошто у политику улазе већином они којима су лични интереси у првом плану а струка задња рупа на свирали. Што би рекао рођак Живке министарке на питање "како да ти средим пензију кад никад ниси радио?": „Ја да сам радио не би од тебе ни тражио да ми средиш пензију“. Што би се неко бавио струком кад ће напредовати само онај са партијском књижицом? И они које партије имају једноставно нису способни да преброје гласове и у ери компјутера похране податке у компјутер. А што се тиче крађе на изборима: ту би требало да ћути опозиција јер управо чланови комисија служе да се та крађа спречи. Ако нисте способни да спречите крађу, немојте ни да идете на изборе. Пазите, човек који тврди да је најбољи у Србији и његова странка најача, износи податке, и још каже да су једино они способни да то ураде, и износи их: погрешне!!!

А сада о спину и обманама. Дакле говори се о историјском резултату и историјској победи до тада, говори се о неколико стотина хиљада гласова више у односу на претходне изборе: све то у изборној ноћи. Ни те вечери се не престаје са обмањивањем грађана и изборном кампањом. На крају ће се испоставити да су резултати отприлике исти, разлика је око 40.000 гласова (то су они новозапошљени и они што су стигли бугарским возом, нешто Кркобавићевих и од поштених Албанаца са Косова).

Што се тиче "историјског резултата" ствари стоје овако: 1990. године Милошевић је на парламентарним изборима добио 2.320.587 гласова што је за 542.000 гласова више од "историјског" а на председничким изборима те исте године Милошевић добија невероватних 3.285.799 гласова (две године касније добија преко 2.5 милиона гласова). 2000-те Коштуница на председничким изборима добија 2.470.304 гласова што је за 691.000 више од "историјског". При том Милошевић губећи те изборе добија 1.826.799 гласова што је за 48.000 гласова више од "историјског". Милошевић и кад губи изборе добија више од "историјских победника". ДОС 2000-те године добија парламентарне изборе са 2.402.387 гласова или 64%, што је у гласовима 623.000 више а у процентима 16% више. Најзад, у другом кругу председничких избора 2008-е Тадић добија 2.304.467 а Николић 2.197.155 гласова. И??? Где су сада сви они, са "историјским" резултатима?!

Зашто ово пишем кад је мање више свима познато? Због чињенице да ће Србијом владати неко ко није могао да се уздржи да не лаже ни у ноћи свог потпуног тријумфа. Њему је и то било мало, он је хтео да никога сем њега и његове партије не буде у парламенту. Као што рекох, он износи, а где је ту одговорност премијера који жели стабилну државу, погрешне податке о томе колико је ко добио, само да унесе додатну конфузију и при том је разлика између онога што износи и стварног стања драстично велика.

На конференцији за штампу обратио се новинарима: "хајде, наведите ми макар још једну земљу где је овако велика разлика између владајуће партије и опозиције?!". Враћам се на тотални суноврат сваке професије у Србији а поготову новинарске која се огавно понашала величајући вођу целе вечери. Да је међу новинарима био само један мудроња са мало мозга, одговорио би му: „Северна Кореја, ту је већа разлика. Ким Џонг Ун је на прошлим изборима освојио 100% гласова од 100% изашлих на изборе“. А и Тито је 1945. године добио преко 90% гласова у односу на опозицију. Мало ли је?!

РЕЦИДИВИ РАЈИНСКОГ МЕНТАЛИТЕТА, или због чега мора "бугарски воз"?!

"Политика је јавни морал. Морал је приватна политика".

Борислав Пекић

Ова проблематика је намање политичке природе. Више је етнолошко-психолошко-духовни проблем. Антрополошки. То је проблем моралног посрнућа нације. Народа који се није плашио НАТО бомби али се плаши онога што су донеле банке и нова власт: неизвесност и беспредметност борбе. Док смо рушили Милошевића улице су биле пуне, писале су се књиге и правиле позоришне представе и филмови, свирало се и певало. Данас?! Мук и страх. Зато се треба бавити са духовним и етичким аспектима стања нације. Са моралом ван цркве.

Оставимо по страни то што су истраживачи јавног мњења збуњени. Како скоро рече један од њих: на питање "како живе?", сви одговарају "лоше и никад горе", а на питање "за кога ће гласати?", у глас одговарају: за власт, која је директно одговорна за то лоше стање. Неко ће рећи да је то национална шизофренија а ја кажем да је то мимикрија изазвана страхом. Али, чињеница је да ту нема ни трунке рационалности те отуд бесмислено звуче реченице типа: „Српски народ се недвосмислено на изборима изјаснио

за Европу и реформе“. Ма народ није имао појма за шта се изјашњава и шта је бирао, он је само механички радио радње којих није ни свестан или које је морао да учини плашећи се.

Оно што је, по мени, значајније јесте да феномен тзв. "бугарског воза" на појединачној равни показује психолошки проблем и на равни народа психо-социјално жалосно стање народа. Шта ово заправо значи? До каквог стања је доведе карактер просечног Србина, без обзира са које стране изборног процеса се налази, кад се њему не верује на реч и ако је обећао да ће гласати за некога, или кад он сам жели и хоће да обећа да ће гласати за некога па онда на изборима заокружи другога?! Зашто забога "бугарски воз" за људе који припадају вашој политичкој опцији и који су вам обећали да ће гласати за вас? На локалу су то обично људи које познајете, са којима се дружите, ваше комшије и рођаци. Неко ће рећи: то је трговина ту нема идеологије, а у трговини нема поверења него важе само докази. То је онда још горе јер је онда просечан Србин спреман да прода свој глас за 1500 динара а онда да превари онога од којег је узео паре. Два морална пада у једном чину, прво узмеш паре за непоштenu радњу а онда слажеш и превариш онога од којег си узео паре. Додуше тај глас не вреди више од тога али зар дата реч и узете паре не вреде образа и поштења којег немате јер сте продали глас. Разумете о чему говорим?

Колики је то онда морални и људски суноврат онога који је купљен и етичко-законско-политички онога који купује? Овај што купује пада много више. Прво, ради незакониту радњу, затим, политички неприхватљиву радњу јер тако добијени гласови нису релевантни, затим, са моралне стране подвлаче чињеницу да неморални људи не треба да владају земљом и да се избори и избор потпуно обесмишљавају, и најзад, показују шта мисле о народу од којег траже глас и власт. Другим речима: ништа не ваља. Самим тим ни избори, нити резултати истих.

Да се вратимо на главну тему: на поверење. У кампањи сте, неко вам обећа да ће гласати за вас (небитни су разлози: алсфалт или зејтин, свједно је), а ви онда имате толико "високо" мишљење о свом народу, да му не верујете, већ тражите доказ за то: снимак или "бугарски воз". Шта се дешава са појединцем, Србином, Шумадинцем поносним, који обећа глас, узме паре, добије обећање да ће му запослити дете, асфалтирати сокак, добије зејтин и шећер, а онда гласа за другога?! Јер, нису ни ови што их контролишу наивни: знају они нешто чим траже доказ. Немају поверење јер познају себе и свој народ.

Најгоре је што нису најчешће ни паре у питању, ма како бедно звучала цифра од 10 евра, већ је у питању пакетић животних намерница: уље, брашно, шећер, со. Има ту и доста обећања, пре свега запошљавање а затим и

фамозно асфалтирање. Наши дедови су гинули за отаџбину, наши очеви за идеале, наши синови на Кошарама, а ми дајемо свој глас за литру уља – дајемо једино што нам је остало од демократских тековина у овој држива. И шта се може решити у животу са једним таквим пакетићем? Два-три дана готивљења хлеба. Шта ће ти асфалт кад нећеш купити аутомобил до краја живота? Шта ће ти посао детету, кад ће га сви мрзети на том истом послу јер знају како је дошло до њега и отпустити га они који добију следеће изборе? То је дно које дотичу и они који узимају и они који дају. Ако је криза и немаштина што се онда не запитају они којима треба литра уља ко је до тога довео?

Али, као да им је то мало, тај морални и људски пад, већ и даље настављају то каљање људског и политичког карактера српског народа и државе Србије. Овај што је узео - није од речи, а овај што даје – није од речи, али има могућност да присили овог првог да буде од речи, макар и на силу. При том су и један и други битанге и криминалци. И из таквог односа ће се родити посланички мандати а из тих мандата: власт!!! Најгротексније у свему је што му овај што даје - даје његово, а овај што прима - прима своје. Ипак, да резимирамо, српски политички односи се могу дефинисати следећим речима: нико никоме не верује и свако свакога гледа да зајебе, и једно, и друго, има утемељења у српском карактеру.

Опште је позната ствар у целом свету да политичари лажу народ. Само је питање срећености државе, да негде и одговарају кад буду ухваћени а у већини држава: не. У Србији, изгледа, све мора бити другачије, па код нас и народ лаже политичаре. У муслиманској традицији и вери то се назива кетманством (такија). Цвијић вели да је то последица дугогодишње турске владавине када се формирао тај рајински менталитет, а који се у време комунизма усавршио до великих размера, што је и доказао потоњи распад државе која је почивала на лажима и претварању. Биологија то дефинише као мимикрију, психолози то називају социјалном мимикријом, политички то би се могло дефинисати као конвертитство (мада по дефиницији, конвертити нову веру или идеологију прихватају до краја што код нас није случај, мењају се партије и вође као чарапе). Све то по мало али није до краја дефинисано правим изразом. Проблем се мора дефинисати српски. Обе стране једно говоре, друго мисле и треће раде, једна из страха и ситне користи и уз помоћ мимикрије, друга из велике користи и уз помоћ лажи и државне силе, и обе имају исти став и девизу: „ЋУ УЗНЕМ ЗЕЈТИН И ПАРЕ (ГЛАС, ВЛАСТ), ПА ЋУ ГА ЗАЈЕБЕМ, КОЈ МУ ЈЕБЕ МАЈКУ“.

Закључак: овај народ се плаши, не може да се отресе свог рајинског менталитета, свој став испољава мимикријом, лаже и претвара се, спреман је да прода свој глас, и на жалост мало добија колико заслужује да добије!!! А,

какав народ такви и политичари јер су они из тог истог народа и менталитета изникли. Зато су и проценили да је зрео да се колективно потурчи у европско крдо.

То што политичари не верују једни другима, то разумем. Сви су они, у неком периоду, заједно муљали и крали, познају се међусобно као старе паре. Могу да разумем и што опозиција не верује властима, јер су и они некад били власт па знају шта су сами радили. Али не могу да верујем да власт не верује властитој изборној комисији. Мада има објашњења: опет, знају се они међусобно. Треба поставити питање: какву сте то државу створили кад не верујте људима које сте лично поставили ту где јесу? Колико сам схватио из досадашњих Вучићевих излагања поводом избора: ово су до сада најпоштенији и најбоље организовани избори –само бројање гласова не ваља и није добро?! Па ми је по мало чудно како то да се одрже најбољи и најпоштенији избори ако Републичка изборна комисија која их је организовала и спроводила није способна да ваљано и поштено обави свој посао и најједноставнију радњу у изборном процесу: да преброји гласове?!

Други закључак: не само што у Србији нико никоме не верује, него смо се толико морално суновратили да више не верујемо ни сами себи!!!

Пре двадесет и кусур година батргао сам се против Милошевића а живео сам на Косову. Заједана ствар сама по себи, у то време равна лудилу. Што је најгоре био сам у заблуди: за оне са којима сам био, или за већину, Милошевић је био политичка и морална громада. Али, младост - лудост (на жалост до дана данашњег се ништа није променило: старост – лудост). На једним изборима, спремајући се да видимо са којим људима располажемо како би покрили гласачка места, проверавали смо чланство и симпатизере. У једном селу смо имали два члана те их постависмо да буду поред кутије, један као стални члан а други ако заменик. Ја са 25 година био кандидат

ДЕПОС-а на републичким изборима. Тада сам завршио политичку школу са дипломском темом коју сам пасолвирао у пракси: прљавштина бављењем политиком. Кад пребројасмо гласове, установисмо да у селу где имамо два члана имамо само један глас. На крају се испоставило од неког трећег, неког чиче који је мрзео комунисте и Милошевића. Наша два "члана" су гласала за Милошевића. Њему то није ништа значило јер су на Косову могли да стрпају листћа у кутије колико су хтели али је за нас то била болна спознаја. Како бре тада нисмо знали за "бугарски воз"?! Јер, мобилних телефона са камерицом још није било.

„Политика је курва. Није да се са њом под руку корзом парадираш, него да је у неком буџаку тајом милујеш“.

Пекић, „Златно руно“ 2, стр. 246

*

ДОКАЖИТЕ!!!! или: анализа онога што ОН прича!!!

Омиљена реченица политичких битанги:

- Дајте доказе за то што тврдите!!!

Они, наиме, мисле да нису починили кривично дело уколико оно не може да се докаже.

*

Власт краде гласове, Шешељ кидише на опозицију...е, Слобо, Слобо...

*

Вулин изјавио како је геј-стрејт алијанса подржала опозицију на протестима.

Па, нисте ни ви без педера.

*

На крају, иза сваког човека остане само једна реч која описује његов живот и дело, не више, само оно по чему ће га људи памтити док сећање траје, само оно у чему је био најбољи: писац, калемар, видар, алас, мајстор, државник, лопов, судија, ловац, центарфор... педер...

*

Замислите колико је било потребно памети, струке и мукотрпног рада од 25 сати, да би се дошло на идеју да се украде који глас?!

*

Прошао је ускршњи велики пост. Јуче су се сви омрсили. Неко је постио на уљу, неко на води. Остаје нам само да видимо ко се "омрсио" од Београда на води.

*

Београд на води!

Београд на уљу!

Београд на масти!
Београд због власти!

*

У граду у којем половина становника не може да плати рачун за воду - гради се Београд на води.

*

Конференција за штампу на сам дан Ускрса. Пре тога су се туцали међусобно, али се не зна чије је јаје победило, то јест, зна се пошто ту пар јаја држи сва остала у страху. Новинар поставља два питања премијеру:

Прво: шта мисли о очигледним неправилностима и махинацијама у изборном процесу, при том наводећи примере?

Друго: како то да у сред Београда батинаши са фантомакама, бејзбол палицама и багерима, блокирају улицу и руше објекте, а да полиција на позиве не реагује, штавише, до дана данашњег се не зна ко су починиоци, које су камере снимиле и који су радили наочиглед бројних сведока?

Премијер на друго питање одговара: то је посао за државне органе и истрагу у коју ја он жели да се меша и да утиче, у стилу – ово је правна држава где свако ради свој посао.

На друго питање следи тирада од десет минута о томе како је све у вези оптужби за изборну крађу лаж опозиције, при том је вређао опозицију да су они само желели да се докопају скупштинског ресторана (у којем је он, узгред, кусао 20 година), најзад, индиректно, негирајући сам себе и признајући да је нерегуларности ипак било, каже: „Ето и онај наш у Сурдулици није знао да изброји како треба“.

Моје питање: Како то да у Србији данас нека кривична дела јесу за истрагу надлежних органа а друга кривична дела премијер "решава" на конференцијама за штампу? Зар није логичан одговор и на прво и на друго питање: нека надлежни органи изврше истрагу и поступају по закону!?

Мој закључак: чак и да није хтео да краде гласове, каквим је то "стручњацима" попунио државни апарат кад нису способни да изброје листиће?

*

О личном моралном кредибилитету?

Једини разлог што се до данас нисам продао јесте што нико није хтео да ме купи!

*

„Идем кући из суседног села, сува курца и мокрых ципела“.
бећарац

Не треба много жалити ове са Радио телевизије Војводине, јер: како су дошли ту где су били - тако су и отишли: политиком. Нека потраже оне које су својевремено они заменили, па нека плачу заједно. Били су оно што је данас РТС: билтен владајуће странке и "друго-србијанштине".

Оно што је важније у овом случају и што решава све дилеме јесте следеће: пошто се та телевизија својим програмом дичила тзв. "европским вредностима" онда су смењени од оних који су чврсто на европском путу и добијају похвале из Европе свакога дана. Другим речима: жртве су Вучићевог и властитог европског пута и вредностима којима теже. Ако су "за Европу", онда се морају сложити са методама европског миљеника. Тај миљеник се спрема да отпусти још неколико десетина хиљада запослених у Србији, и већ је отпустио на хиљаде људи и затворио десетине фабрика, па ме за те Грухоњићеве кадрове баш заболе стојко.

Међутим, мора се протестовати јер се брани принцип, јер се брани тежња, идеал. И то је оно што ме највише боли: кад год сам бранио принцип иза њега су се крили људи који то не заслужују. Владајућа партија не сме смењивати новинаре на "јавном сервису" зато што хоће да они раде како им власт говори али како се бунити против тога, кад смењују исто тако партијске новинаре: само неке друге партије која више није на власти?!

Видите, тај Вучић је у праву кад год малтретира те љигавце из "друге Србије" и сличне "доказане" европејце. Гледам на том истом "војвођанском јавном сервису" прилог о "Стеријиним позорју". Новинарка пита директора те манифестације: "Да ли ће се у квалитету програма осетити 30% мањи буџет тог фестивала?", а он ко из топа одговара "Неће, шта више, биће бољи". Дакле овај, Вучић, је у праву кад их зајебава и не даје им паре, јер зна да ће они ћутати све док су лично подмирени и да их боле полни органи за културу и уметност. У праву јер кад им ускраћује новац јер и са мање пара "може боље". У праву је кад узима од плата и пензија јер и поред тога "живимо све боље и боље", најзад, народ му је указао поверење. И зато: ништа он није крив, јебо нам пас матер!

Али!!!, у нечем другом није у праву!!! Пут којим води Србију, систем вредности које поставља, начин на који и онако слуђен народ приводи западно-америчкој идиотизацији нације. Намера је глобалних токова да се од народа створе послушне групације уплашених бедника и кретена који не мисле својом главом, са којима се лако манипулише, који су уцењени и задужени. Каква јебена демократија!!! Какве јебене инвестиције!!! Колико год да ми економски унапредујемо, Немачка и развијеније и велике земље ће исто то учинити и биће увек са истом разликом испред нас. Оно што смо до сада имали: здрав дух, колико толико, онај сирови и по мало дивљи темперамент, слободу да се дружимо и држимо једни других: е, они то хоће

да убију. Хоће да нам убију срећу коју осећамо на Светог Николу или на Бадње вече, то јест, породицу која се окупља. Најбољи примери и разлози због којег ова власт не ваља су следећем: "жене у црном", "гејт итд алијанса", "фонд за хумантарно право", Кандићка, Бисерко, Лихт, итд., добијају огромне своте новца из буџета Републике Србије и иностранства а "Коло српских сестара" од државе Србије добија 0 (нула) динара!!! Да не помињем милионе публикација које финансира српска влада о "европским вредностима" а да при том "Српска књижевна задруга" и "Матица српска" не добијају скоро па ништа. Да не помињем то да само они "уметници" који лају против своје земље имају донација и дотација. Нема средстава за музеје а има за "Егзит" и "Гучу". И да не набрајам даље, разумете већ шта хоћу да кажем, како рече Мића Поповић у приступној беседи у САНУ: *"уметничко дело је последња одбрана једног народа"*.

За принципе и уметност, дакле!!! Јебеш људе.

*

ПРЕДСЕДНИКА НЕМА КО ДА БИРА

Примичу се председнички избори у земљи Србији, у којој је председник "енглеска краљица" а краљ "енглески човек". Како изгледа сада, нико није вољан да говори о тим изборима. Вучић тражи најбезболнији начин да се ратосиља Томислава Николића, а опозиција нема озбиљног кандидата. У ствари, озбиљне опозиције уопште и нема као фактора који ће моћи да се озбиљно супротстави било којем напредњачком кандидату. Тако време дошло, на жалост. Што би рекао Иво Андрић: *„Није време дошло да гинемо, него да се види ко је какав. И ово су таква времена“*. Поред овакве опозиције, напредњаци заиста и треба да владају.

Дакле, грађани Србије ће по ко зна који пут у новијој историји бити у ситуацији да бирају између "никога" и "ништа". Најжалосније је што се чини да овога пута неће имати прилику ни да бирају између два зла: оно мање. Мада су по правилу увек бирали веће зло. Оно што је најгоре, већ је касно да се за ове изборе појави нека нова, јака и поштена личност, која би била независни, или заједнички кандидат, против онога којег буде Вучић кандидовао.

Овај горе поменути се налази у компликованој ситуацији. Наполеон је написао: *„Никад не прекидај непријатеља док чини грешке“*. И што се њега тиче он би, на политичком плану, пустио опозицију још неко време да прави грешке. Рокови су међутим неумољиви. Вучић би се најрађе одрекао Николића и његове "радикалске струје", то ће и учинити, само тражи најбезболнији начин за то. Постоји реална бојазан да би одрицање од Николића довело да расцепа у странци и знатнијег осипања гласова који би,

наравно, отишли Шешељу. Али, кад смо код Шешеља, са друге стране, постоји реална могућност да Тома већ поприлично политички и медијски истрошен не може издражати Шешељеве налете, то јест, да не би имао добар резултат. Дочим, Шешељ свакако не може победити али ће по свом старом обичају одвући знатан број гласова, па ће у другом кругу позвати своје бираче да не гласају за "издајнике" из опозиције, чувајући себи улогу главног и омиљеног режимског опозиционара, што је увек и волео да буде. Зато би Вучић најрађе "ископао" неког кандидата којег би представио као нестраначку личност и "председника свих Срба", а онда га својом страначком машинеријом погурао ка председничкој столици, а, у ствари, он владао из сенке. Реално, он то мора учинити јер у странци нема кандидата тог калибра.

Ако ћемо право, када се изузме велики број гафова, непротоколарних иступа и брљања његових саветника, Томислав Николић је до сада председник Србије који се најбоље владао. Победио је својим именом и презименом, и деловао је само у оквирима својих надлежности и овлашћења. Није се мешао у ствари које нису у опису његовог посла. Кад се сетимо шта су све радили Милошевић или Тадић, Николић је најпристојнији (пристојан је био и Милутиновић, али овде не говоримо о амебама). Али, има много пепела на глави: диплома, куће, Драгица, деца, ракија од које боли глава, радикалска крв која у њему кључа. Добро, руку на срце, све и да је хтео у нешто да се меша, од Вучића он то није могао чинити, али је очито да је и он сам то желео, највероватније да би се одморио од свега и полако пошао у мирну луку пензионерску.

Опозиција? Јад и чемер. Све једни исти и истрошени људи (као и власт, уосталом), неспремни да се склоне и пусте друге (као и власт) а неспособни да сами нешто промене (као и власт). Већ сада раде у корист режима (како власт ради у корист страног капитала и фактора) најјавама бесмислених кандидата и још бесмисленијих разлога због чега то чине. У ствари, раде оно што им је посао: раситњавају српско бирачко тело. Када је њима тренутно "најозбиљнији" кандидат тзв. "заштитник грађана", онда је јасно колико су они опасни и озбиљни. Већина њих и не жели неке промене, све док могу да грицкају привилегије које су им остале и које им Вучић "паметно" не дира, кад не мора.

Народ? Вучић баци коску у виду Савамале, повећања плата и пензија, министра који воли клечање, Београда на води, геј параде, државних удара, историјских резултата, а онда се народ замајава тиме, док ова влада води Србију у суноврат дужничког и међународног ропства, погубне ЕУ и НАТО интеграције, те отцепљења Косова преговорима које води посредством Брисела и Вашингтона.

То што нема јаке политичке опције у нашем друштву – разлога је много. Пре свих: медијски мрак и непостојање јавног мњења. Јавног мњења које нема везе за политиком, таболидима или интересима политичке и финансијске природе. Следећи разлог је непостојање елите: уметничке, културне, интелектуалне, грађанске, домаћинске. Непоткупљиве елите. Елите по знању и части, а не по звању и почастима. Оно што се данас у Србији сматра "елитом" може се дефинисати медиокритетством, поткупљивошћу, незнањем и неморалом. Права елита мора имати право дело иза себе и храброст да брани то дело по сваку цену.

Најважнији, пак, разлог лежи у чињеници да не постоји идеја, заједничка идеја са најмањим заједничким садржаоцем, око које би се окупили грађани Србије, па самим тим и бирачко тело. Све идеје у Србији су упрљане и истрошене. Упрљали су их садашњи политички актери из власти и опозиције. То не мора бити идеологија већ став према конкретним стварима: ЕУ, Косову, какву државу желимо да имамо у економском и социјалном погледу, ко су нам пријатељи а ко непријатељи напољу.

У "понуди" експонираних јавних личности данас је тешко наћи поштеног и неподмитљивог човека, паметног, отвореног и патриотски настројеног. Има их са друге стране, у сенци, међу анонимним људима, међу онима који се не експонирају. Рекох, за ове изборе је касно. На жалост, јер су председнички избори у Србији врло важни као показатељ и тренд. Промене у Србији увек крену са променом председника државе јер ту нема постизборних махинација, прелетања и коалиција. Да Тома ономад није победио, СНС не би освојила тада власт.

И тако, како је некад записао В.С. Караџић, ситуација је следећа: *„И ти можеш и коњ може, али ти Бог не да“*.

*

ПОРТАЛ "КОНКРЕТНО"

Све је почело безазлено и непотребно. Имало се, могло се. Чак и за промену устава. А онда су саветници саветовали „да Срби не смеју у поље“. Наиме, негде пред битку код Варварина у Првом српском устанку 1810-те године, Хуршид-паши су саветници говорили да крене на Србе (и Русе) јер су Срби добри у шанцу, и у шуми, али никако не смеју Турцима на мегдан "у поље". Овај их је послушао и пред одлучујућу битку обратио се својој војсци речима: *„Сви кажете да Србин не смије у поље, него се крије по шуми или се по брдима закопава у земљу ко свиња; сад ето поља, а ето Србина; сад да видимо ко царев хљеб једе“*. Срби изашли у поље и разбили турску војску.

Елем, тако је некако било и пред ове наше несретне изборе. Вучића су саветовали да је најбољи тренутак да потврди мандат за још четири године, да опозиција никад није била слабија и да ће народ листом гласати за његову листу и њега великог. Онда је Вучић рекао: „*Сви кажете да је опозиција слаба на листићу, да јој битан само скупштински ресторан, па ето избора, ето народа, сад да видимо ко СНС-ов лебац је*“.

Би шта би. Остаде много мање мандата него што је било и много више опозиције него што је ико могао да сања. И сви се као нешто радују, само он тужан и замишљен. То је зато што је мудрији од ових његових. Свестан је он да је његов највећи проблем "синдром пацова". Шта каже рачуница? СНС коалиција ће имати 131-ог посланика. Кад намири патуљасте партије и лидере патуљке, СНС-у остаје око деведесетак посланика. Кад намири нестраначке спортисте, новинаре, диве, и остале: остаће СНС-у осамдесетак посланика. И, од заиста велике победе не остаде ништа. У ствари, остаде незадовољно чланство и његова спознаја (због које је нервозан) да ће са овим креатурама из његове коалиције и ванстраначким личностима све функционисати добро док се не појаве прве пукотине на броду и док вода не почне да продире унутра. Тада ће пацови, који су већ напустили неколико сличних бродова, почети да излазе са брода, а пукотина се већ назире овим мањком мандата. Зато је било веома важно узети макар још тих тринаест, чија је цена на мандатској берзи око 2 милиона евра.

Како год, Рушид-паша је свој гнев после пораза код Варварина искалио над својим саветницима и војсковођама, додуше само над онима који су преживели. Скупштина СНС-а која треба да се одржи ових дана показаће на коме ће Вучић искалити бес. И, није да се не плаше. Ето онај мученик из бирачког одбора на Новом Београду није смео да потпише регуларни записник у којем је стајало да СНС има мање гласова од опозиције. Не и не!!! Убеђивали га пола ноћи а он мученик само понављао: „*Ја са овим не смем пред господара*“. Морали су да шаљу човека из РИК-а да га смирује и да га натера да потпише обећавајући му да није он крив – толико. Шта ће мученик, у таквом систему живи, зна да је зглајзнуо. Јер задатак је био преко 50% а он сад треба да потпише да је победио неко други.

А, какав је то систем направљен у земљи Србији? На ружичастој телевизији се прати изборна ноћ а у ствари се пљује по опозицији. У студију све исти "аналитичари", од злог оца и од горе мајке. Видим и једно ново лице.

Потписују га као "стручњака за изборно право". Пред сам крај емисије он каже Јовани (која је постала стручњак за политику јер је једном "напушила" Вучића):

- Аха, ево смс-а од председника РИК-а.

- Шта каже – прави се знатижљеном Јована у ствари једва чека да зажди напоље и потроши који Жељков еврић.

- Прешли су цензус.

Ето, тако "раде ствари" у земљи Србији.

ПС

Драги читаоци, баците овај први текст како се бацају први кучићи: у воду. Некако ми тешко иде кад нешто морам. А и ови "облаци тмасти" које гледам крог прозор бацају ме у благу депресију. А није да их нисам очекивао, јер су се код Срба макар две историјске константе усталиле: да нас бомбардују на Ускрс, и, да у мају добијемо кише и потоп, кад у априлу погрешно заокружимо. Да простите, јебо нас Хуршид-паша, или како се већ зове...

*

Уколико имаш проблема са бесправно подигнутим, и уз то и одвратним објектима, од прошлог месеца у Србији не мораш више да се обраћаш надлежним органима, да чекаш пресуде и извршитеље. Социјалне раднике и сличну боранију - уз услов да имаш кинту или припадаш властима. Фантомке, бејзбол палице, блокираш улицу, срушиш говна и готова ствар. Наравно, мурија није проблем, јер ће баш у то време бити пауза за топли оброк.

И све ће ићи у правцу новоиспољених тенденција у реформама које нам омогућавају да незауостављиво срљамо у Европу. Лекар није преписао терапију и лекове?! А, и што би, кад ће свако од нас јднога дана свакако умрети, данас или сутра, што бацати новац?! Убица је убио - али убицу - па то дакле није убиство већ само извршење правде. Професор је продао оцену, то стоји, али тек када се уверио да би студент свакако положио испит да је учио, па кад је већ извесно да ће свакако положити због чега мало не поправити катастрофални положај просвете? Украсти од лопова није крађа! Лагати лажова није лаж!

Прошао си кроз црвено. Какве везе има. Па тек пре неколико секунди је било зелено. Чим чујеш да је неко постао несолвентан: фантомку на главу па

иди у пленидбу. Немој да чекаш државне органе и осталу приватну пленитељску фукару. Уколико је комшија осуђен на новчану казну: фантомку на главу па наплати, треба и теби. Уколико је неко осуђен на смртну казну (ово је више теоретски, примера ради): фантомку на главу и убијте га ко пса. Уштедећете држави. Бившег председника у Хаг: фантомке, брајко!

Фантомку на главу и силујте своју комшиницу: и онако одавно није невина, а, и изазива. Нећете бити криви, свакако би је неко силовао. Срушите богомољу, наравно са фантомком на глави, јер је то друга вера а твоја црква је бацила клетву. Добићеш опрост: ниси крив, дакле. Спалите књигу, са фантомком на глави, јер је добила лошу критику. Емигранти уопште нису наши држављани, дакле нису по закону, фантомку на главу па удри. Истим принципом можеш и на педере – осим на једног. Срби са Косова су по Бриселском споразуму сада под законима тзв. Косова: фантомке на главу Шиптари па удрите, само пре тога донесите решење да то можете да чините у по бела дана. Плате и пензије?! Фантомке на главу!!!

Кад смо већ код Косова, и ја сам лично последњи пут тамо стављао фантомку, 1999-те године. Беше упекло сунце, бомбардовање негде на средини. Пролазили смо кроз некакву бујну вегетацију, дрвеће и трава као у Вијетнаму, што је специфично за Метохију која не зна шта је суша. Извиђачки вод на задатку. Ходајући тако опрезно, јер је терен био на "ничијој" земљи, то јест, нисмо имали јединица у близини, налетимо на сасвим солидну кућу у сред те недођије. На капији, поред неке шталице, седи на земљи постарија Циганка и плаче.

- Чим попије, мој син ме избаци из куће. Најчешће ме и претуче. Ено га и сад унутра пије са женом а мене избацио напоље – објасни нам уплакана жена.

Шта ћемо, куд ћемо, кад смо већ ту да учинимо и неко добро дело. Ставимо фантомке на главу, одличне, од меке вунице, израелске производње, и улетимо у кућу. Зграбимо престрављеног Циганина, изведемо га из куће, оборимо на земљу и један од нас му стави огроман и оштар нож под грло:

- Ако само још једном, само још једном, дигнеш глас или руку на мајку: ми ћемо се вратити.

Док смо одлазили низ сокак према неком густишу, чули смо га како виче:

- Нећу никад више, да ми умре мајка ако лажем!

Ето, пре него што почнете да критикујете фантомке: могу оне имати и племенити карактер. Јер, фантомка је чудо!!!

*

„Слобода значи, пре свега, не лагати. Тамо где се множи лаж, најављује се тиранија, или се она наставља...“.

Албер Ками

Џејмс Бонду новац ништа не значи. Добивши од Њеног Краљевског Величанства дозволу да убија, он има све остало: новац, аутомобиле, Манипени, Кјуа, апартмане, авионе, камионе, пичке. Има све, и ако пре тога није имао ништа – био сироче из дома. Од када је од једног дела грађана Србије Вучић добио дозволу да лаже – и он има све горе наведено. Нешто стварно, нешто у макетама, оно последње више у карактерима.

Српски народ углавном не реагује када га политичари лажу, вероватно и због тога што политичари скоро никада не говоре истину. Због тога нормалан, културан и образован човек нема шанси на српској политичкој сцени, таман да је сам Џејмс Бонд лично. Наиме, 007 има дозволу да убија али скоро никад не лаже и увек се представи пуним именом и презименом: Џејмс... Џејмс Бонд. У српској политици нема места за паметну и истиниту причу јер ви нисте сигурни чак ни када се представљају да ли истину зборе: јесу ли војводе, сердари или европејци?! Прича по некад буде паметна али је увек лажна. Јер, народ воли да чује оно што му се свиђа, зато га треба лагати флоскулом, паролем и општим местом. Ако прозбориш истину: ништа ти неће веровати!!!

Отуд уметницима, стручњацима и интелектуалцима, није место у политици. Они својим делом треба да "воде" политику и да кроз институцију "јавног мњења" разоткривају лажи битанги из политике. Због тога сам мишљења да мислећи човек не треба да размишља како да се бави политиком већ да мисли и говори о политици. Јер како некад рече Мића Поповић: *„Уметничко дело је последња одбрана једног народа“*. Мада, како сада стоје ствари са српским уметницима, јадна и бедна нам је та последња одбрана.

Када би се написала књига јавних и званичних наступа српских релевантних политичара у последњих 15 година, била би то "Књига лажи и безчашћа". Књига бесмислених лажи, јер су они лагали по некад без икакве

потребе, а често су лагали о ономе што су претходно лагали. Па нисмо начисто за шта смо сада: за Карлобаг – Карловац – Огулин – Вировитицу, или за Европу без алтернативе. Мислим, и прав вам стојим, када би неко од њих изговорио истину: на месту би се сручио мртав. То њихов мозак не би могао да поднесе.

Ко лаже – тај краде.

Ко краде – то није поштен човек.

Они чак и када ћуте, лажу свој народ. Када је Томислав Николић штрајковао глађу, он тада није обзнанио своме васколиком народу да ће му се у гладовању за свега пар година придружити пола нације. Као што је његов посинак требао рећи своме народу да лаже када каже да пензије неће дирати а струја неће поскупети. Или Џони „*да ли лаже када каже, да је срећа у три ствари...*“.

Иначе је заједана та комбинација Тома – Вучић. Одувек била. Још је Коца Милош зазирао од тога. Зато се и трудио да буде предусретљив те је слао поклоне у Пореч. Једном је кнез Милош послао на поклон коња Томи Вучићу (Перишићу) а у пропратном писму је писару издиктирао следеће: „*Љубезни Вучићу! Шаљем ти овога коња на дар, и желим да имаш бољу памет од њега. Благонаклони М. Обреновић, Кнез српски*“.

Наравно, зна се ко више лаже у тој комбинацији! Зини да ти кажем! Рекао је скоро да су у лажи кратке ноге" а онда је слагао о изборним резултатима. Пре тога нас је слагао да ће нам бити боље, при том држећи прст преко прста иза леђа и мислећи "само не знам када". Онда је рекао да не зна ништа о људима са фантомкама али свака им част јер су срушили бесправно подигнуте објекте. А онда се испоставило да неки срушени објекти и нису бесправно подигнути. Онда се испоставило да полиција намерно није хтела да интервенише, што значи да он зна ко су људи у фантомкама јер је мало вероватно да Небојша из Београда сме нешто да уради без његовог знања. Само за ово, у нормалној земљи, пала би влада а актери отишли у политичку прошлост. Код нас је политика будућности: прошлост прошарана лажима!!! Свуда би се потегла одговорност за хватање у лажима, у Србији не, јер је њено "Краљевско Величанство ПОЛИТИКА" дала српским политичарима дозволу да лажу. Џејмс, Џејмс....

*

Именица женског рода: СРБИЈА!!!

Србија коју и какву ствара Вучић јесте именица женског рода коју терају да се осећа као мушко: Србистан.

Србија коју и какву ствара Вучић јесте дама која у свом стану нема ни једног огледала и мора веровати на реч онима који јој говоре да је лепа, zgodна и пожељна.

Србија коју и какву ствара Вучић је силована жена која мора да се извињава силоватељима јер их је "изазивала" својом чедношћу и лепотом.

Србија коју и какву ствара Вучић јесте мајка која продаје своју част да би прехранила децу.

Србија коју и какву ствара Вучић јесте "верна љуба" Бановић Страхинје која својом невером са црним арапином спасава свога мужа да се не удави у београдској води.

Србија коју и какву ствара Вучић је силиконска старлета у ријалитију, курва без мозга и проститука која се даје свакоме ко може да плати.

Србија која и какву ствара Вучић је бака која која се одрекла бољег данас својих унука у име бољег сутра за себе стару.

Србија коју и какву ствара Вучић јесте сестра којој су сва браћа отишла у иностранство а једино је она остала у земљи јер се учланила у странку и добила посао у државној служби.

Србија коју и какву ствара Вучић јесте ћерка која гледа "Пинк", студира менаџмент или графички дизајн, машта о томе да се појави на "Фарми" и поноси се тиме што није прочитала ни једну књигу у животу.

Србија коју и какву ствара Вучић је јалова политичарка која говори о наталитету.

Србија коју и какву ствара Вучић је лезбејка која има права да буде различита али нема права да буде иста са онима који немају хлеба да једу.

Србија коју и какву ствара Вучић је невина девојка којој чедност узимају страни инвеститори по праву "прве брачне ноћи".

Србија коју и какву ствара Вучић јесте баба Сера којој стандард зависи од тога колико серу по њој.

Србија коју и какву ствара Вучић јесте удавача коју "дадоше младу за стара и дадоше старцу због пара".

Србија коју и какву ствара Вучић је удовица ратног злочинца без права на пензију.

Србија коју и какву ствара Вучић је матуранткиња и ђак генерације која је заљубљена у ајфон.

Србија коју и какву ствара Вучић јесте песникиња која пева о сношају са тајкуном.

Србија коју и какву ствара Вучић је учитељица која нема за бурек.

Србија коју и какву ствара Вучић је медицинска сестра која нема за јогурт.

Србија коју и какву ствара Вучић је фолк певачица која је парадигма духовне елите и ако има мање мозга од силикона које носи.

Србија коју и какву ствара Вучић је комшиница која има венеричну болест коју је добила од комшије који је спавао са својом женом са којом је пре тога спавао муж од комшинице.

Србија коју и какву ствара Вучић је куварица која зна "како" али не зна "са чиме".

Србија коју и какву ствара Вучић је успешна пословна жена која не зна како је зарадила новце али зна како да их потроши.

Србија коју и какву ствара Вучић јесте секретарица која не зна стенографију али има дугачке ноге и велике сисе.

Србија коју и какву ствара Вучић је "лака женска" која прича о поштењу.

Србија коју и какву ствара Вучић је робиња у харему која се сваке вечери запире и чека да буде позвана.

Србија коју и какву ствара Вучић је корумпирана инспекторка која прича о борби против корупције и криминала.

Србија коју и какву ствара Вучић јесте Српкиња која живи у Србистану.

Србија коју и какву ствара Вучић постаје Србистан углавном захваљујући мушком курварлуку.

ПС

Србија коју и какву ствара Вучић јесте мајка, супруга, ћерка и сестра, које чекају да им се врати син, муж, отац и брат из треће смене са Савамале!!!

*

Не знам, реално, колико је комплимент за неког српског политичара (и грађанина Србије уопште) када се из уста бившег америчког амбасадора Монтгомерија чује да га тај политичар (или грађанин) подсећа на Зорана

Ђинђића и да тај исти следи визију и политику тог истога?! То мени више звучи као оптужба а не као похвала.

Али!!!, ајде да узмемо за тачно да је то истина. Ако је Вучић настављач Ђинђићеве политике значи ли то да треба да очекујемо опет све оно што смо доживели од Ђинђићеве политике. Значи ли то да ће страни амбасадори владати Србијом? Значи ли то да ће Србија, на разне начине, преко тајкуна блиских властима, поново бити опљачкана до голе коже? Значи ли то да ће се Вучић, као и Ђинђић (Костић, Марковић), дружити и окупити само са највећим тајкунима? Значи ли то да се ствара нови ешалон тајкуна (younger brothers), о којима сви зуцкају али нико отворено не говори? Значи ли то да је на свом европском путу Вучић скренуо са "Булевара Ратка Младића" и одлучно се упутио ка "Булевару Зорана Ђинђића"?

Ако је Монтгомери у праву (а нема разлога да му не верујемо јер је човек "у материји") значи ли то да треба да очекујемо "стручњаке" типа: Влаховић, Питић, Ђелић, Динкић...? Мислим, то је Ђинђићево наслеђе, они су његова визија. Не можеш бити визионар а дружити се са сецикесама, још горе: довести их на власт. Да ли Србија, ако је Вучић заиста на Ђинђићевом путу, мора да преживи још једну најезду таквих скакаваца који су је ојадрили за неколико година а сада владају из сенке и сусрећу се са Вучићем на српском Давосу по Копаонику?

Ако је Вучић настављач Ђинђићеве ујдурме, а евидентно је да покушава да га имитира глумећи немачког пријатеља, значи ли то да су његови наближи сарадници слични оним Ђинђићевим: Свилановићу, Батићу, Веселинову, Михајловићу, Лабусу, Живковићу, Рашети, Новаковићу, (јер су неки попут Илића, Човића, Весића, Малог, Љајића, Удовичке, Матковићке, Маловићке, сада заиста са њиме)?

Ако Вучић ходи Ђинђићевом визијом, значи ли то да ће мафијашки кланови са београдских периферија владати Србијом, отимати и убијати људе, рекетирати државу и носити службене легитимације? Хоће ли неко од блиских сарадника Вучићевих пити виски у њиховим базенима и вадити их затвора? Додуше, са фантомкама су почели баш као и они пре, и уредно се позвали на то!

Шта је наслеђе Зорана Ђинђића, ако ћемо поштено да говоримо? Највећа плачка и најгори људи у историји Србије? Па зар сам Вучић стално не говори да спашава ојађену и опљачкану државу?! Визија?! Чију визију то

Вучић сада спроводи: своју исправљајући туђу или туђу, што значи да нема своју?! Дакле, Ћинђићево наслеђе је Србија коју сада Вучић вади из гована. Тако ја схватам наступе овог другог и не разумем због чега му пријају таква упоређења?! Реформе и европски пут?! Ма, ајте молим вас, од кнеза Михаила до дана данашњег нема политичара у Србији који није испрао уста са тим глупостима!!!

Ипак, ајде да видимо како то они сличе и разликују се. Обојица су причала о раду, о вредноћи, о изгарању, о томе како се треба држати протестантске радне етике, како не треба седети и чекати већ се треба борити – а нити један од њих није имао ни једног јединог дана радног стажа на неком поштенем и благородном послу. Осим политике ништа нису стварали и створили. Да им даш једну трафику, или једну леју лука, не би били способни да то држе и одрже. Дипломе и станове у добили бесплатно а онда су се залагали за најескстремнију либералну филозофију.

Обојица су макијавелисти, манипуланти, и сматрају да је све дозвољено зарад политичког циља. Обојица су власт освајали на улици а онда се позивали на стабилност демократије. И један и други су хтели да решавају питање Косова а да им то нико није тражио: ни српски народ, ни историја.

Елем, кад се све сабере и одузме, да: истина је!!! Вучић води Србију тамо где је хтео да је одведе и Ћинђић, на исти начин и са сличним људима. Само, питање је свих питања: је ли то добар пут?

На крају, мислим да је најважнија порука упоређења бившег америчког абасадора сасвим друге природе, него је ми тумачимо, али врло јасна порука Вучићу: „Ако не слушаш, проћи ћеш као Ћинђић!!!“.

*

Поводом конститутивне седнице Народне скупштине Републике Србије.

У Народној скупштини Републике Србије тренутно седи 250 лажова, идиота, лопова, криминалаца, битанги, бараба, фалсфикатора, конвертита, лажних европејаца, лажних патриота, итд. Сваки од њих је доказано бар нешто од тога. У Скупштини Србије не седи нити један поштен, паметан, искрен и патриотски настројен човек. Шта? Да пазим шта говорим?! Не, не, драги моји, нисам ја то рекао, то су они у два дана конститутивне седнице говорили једни о другима.

Како сам закључио да је то што су говорили једни о другима истина или није истина. Није важно то, јер и истина и неистина доказују ову моју тврдњу. И по посредном закључивању: аналогiji, и по непосредној логици, и по интуицији, и по перцепцији, све горе наведено о народним посланицима Републике Србије је: истина!!! То јест, за сваког од њих по нешто од изреченог и изговореног је истина – што није мало.

Свако од њих, било да су власт или опозиција, нашао је по ружне речи, оптужбу и дисквалификацију, за оне друге, тако да је испало да нити о једном народном посланику није речена лепа реч из уста ових других. Сваки од њих је добио канту гована по глави. Е, сад, постоје две могућности, две алтернативе, два логична одговора на питање: да ли су народни посланици у Скупштини Србије лагали када су говорили све те гадости о другима или нису лагали. Средње опције да неки лажу а други не лажу: нема!!! Има, али она не утиче на крајњи исход, то јест, утиче катастрофалније од прве две, јер доказује да нема невиних. Јер, ако су неки лагали а неки говорили истину, опет испада да су неки лажови а неки криминалци, издајници, битанге, итд. - што му дође на исто. Опет су сви обухваћени тешким и ружним закључцима о њима.

Ако су народни посланици, или неки од њих, лагали то што су ружно говорили о другима, онда је народ Србије изабрао лажове за своје представнике. Самим тим су битанге и ту нема шта додати ни одузети. Кад су једном лагали лагаће и опет, а ко лаже тај и краде. Најзад, ако су лажови, онда није истина ни оно лепо што су говорили о својим партијским друговима и присталицама.

Ако народни посланици нису лагали све оно што су говорили једни о другима, већ је све изречено истина – онда је ситуација још гора и катастрофалнија. Онда су сви они много горе од лажова и битанги: конвертити, криминалци, пљачкаши, издајници – и све оно што су се у та два дана поделили међусобно. Опет, ако нису лагали онда би се могло закључити да су макар речи о својим присталицама истините, али: авај!!!, даба то ако о некоме говоре лепо конвертити, криминалци, пљачкаши, издајници, и кад су други, ови са супротне стране говорили ружно о онима о којима су ови говорили лепо.

Нема средњег решења.

Та логика, аналогија, и све те ујдурме око дедукције, анализе и синтезе, су неумољиве и крајње сурове. Јер, ако је народни и представнички дом овакав, онда по свим горе наведеним методама закључивања ни извршна власт, Влада и њен челник, не могу бити ништа бољи, само гори и лошији. Јер, нешто тако лоше, лажљиво, криминално, итд. не може изабрати и изродити нешто искрено, поштено и добро. То је та логика, мамицу јој њену.

Најзад, да бих закључио све горе наведено, није ми било потребно ни тих 700 речи као крајњој граници дужине текста - на којима инсистира главни и одговорни уредник. Толико је очигледно.

*

Не звао се ја Лоример, а и не зовем се тако, ако све ово што ћу вам рећи није истина – а није!

Прво, сад уопште није важан епилог афере "Савамала". Сад је важно да се утврди ко је поставио и подржао комплетне идиоте да владају Београдом. И ко ће испушити патка због тога. САД и ЕУ у српској историји нису имале кооперативнијег човека од Вучића а сада, као, желе, по тврдњама сеоских кера, да га руше некаквим паткама и паткицама. Мислим, коју причу нам сада уваљују: запад руши свога човека уз помоћ патке?! Без патке су га довели, без патке могу и да га смене. Ја мислим да је све ово патка, што новинарска, што спин доктора. На крају ће народу остати патак из гаћа, кад се ујдурма сврши а испод жита се заврше послови који се оваквим причама прикривају. После тога неће остати ни зрна да патке покљуцају.

Гледао сам мало, на полувремену, прилог на једној назови телевизији на тему: Улога патке у рушењу Вучића. После тога је најављена посета кинеског премијера а познато је да Кинези воле да једу патке. И ја сам некад волео "Пекиншку патку" из Новог Сада:

"Пи,пи, пи, пи, ква, ква ква, ква, ко-ко-да, ко-ко-да...."

Али то је наша ствар, бити ружан паметан и млад...."

Ипак, чувајте се!!! Патке су свуда око нас. Од најранијег детињства па до позне старости. Окружени смо крволочним и злим паткама, које неко зове и пловкама, а код мене у крају смо их звали шоткама. Историјат патака рушитеља режима је поприлично дугачак. Још се својевремено по Босни певало:

"Плови патка, плови гуска,

Ова земља биће Турска...".

Недостатак ове бајалице лежи у чињеници да се реч "гуска" римује и са "српска", а још горе и са "руска". Али се никако не римује са "арапска", па се морала додати један даска узета са рушевина Савамале:

"Плови патка, паде даска,
Савамала поста арапска".

Српском роду се може поручити следеће:

"Плови патка и пачићи,
и Вучићи, и Дачићи".

Значи тако, патка ће доћи главе славном реформатору. Није се требао замајавати "Београдом на води". Јер, где је вода, ту су и патке. Где су патке ту су и ловци. Где су ловци ту су и керови. А керови, зна се, они раде за неке назови медије:

"Плови Савом патак,
добрио задатак,
да пољуби главну патку,
у гузицу слатку".

Затим је Вучић поручио Малом:

"Патка са Савамале:
доћи ће ти главе".

А Мали је узвратио:

"Што се тиче Савамале:
све је и кренуло од главе".

А онда је стигло писмо из ЕУ:

"Плови патка преко Саве
носи писмо на вр' главе
у том писму пише:
не волим те више".

А демонстранти су певали:

"Плови патка, плови шотка,
Биће срања, биће мотка".

А све је ствар неспоразума и несретне грешке. Кад је циркуларно послата препорука по министарствима, секретаријатима, агенцијама и државним службама, да се "запошљава само млада пИчетина", неки службеник, кадар из ПУПС-а, који слабо чује, пренео је уместо "пИчетина" – "пАчетина", у ујутро је било већ стотине патака испред Градске скупштине.

Ово се није догодило још од времена када је ТРУДНА Црвенкапа послала поруку лично Вуку:

"Вуче, погрешно си једно слово: требало је да ме поједеш".

Како било да било: патка је снела јаје, сад га ваља љуљати. Илити, што би реко Патак Дача: "Жа длаку, шинко". Или је то рекао Паја Патак? Знате, све се сведе на патку кад људи чији је духовни ниво око "венериног брега" пропагирају вредности "Чаробног брега", те се и Натали Роси, порно глумица, укључила се у акцију рушења Вучића, уз помоћ пичића и пачића. Додуше, каква власт: такви и рушиоци. Милошевића је рушила НАТО армада са хиљаду авиона а овога данас руше жуте паткице.

Једно је ипак истина. Протест је увезен споља. Сумња са на две локације: Патковград или Готам-сити. Па зар Дени Де Вито није на исто таквој патци (патки) рушио Бетмена?! Активисти патко-отпора, како су својевремено они из "Отпора" ишли у Будимпешту, сада одлазе у Дизниленд на обуку. Полиција је дошла до следећих података:

"Јестел чули кумо
верујте, без шале
отвара се школа
за пачиће мале".

И док се Баја Патак из Емирата купа у свом трезору пуном долара, Раја, Гаја и Влаја, из градске власти: начисто ће најebu. А хтели су најбоље.

*

"Стара" јеврејска пословица вели да је боље кад Руси заврћу гас него кад га Немци пустају. "Стара" политичка мудрост објашњава да су парламентарна демократија и избори које она носи превазиђена ствар али се мора примењивати јер још није измишљен бољи систем. "Стара" српска доскочица објашњава да ако већ мораш живети у демократији труди се да с' времена на време свргнеш демократског диктатора – на изборима, наравно, демократски.

Све ове мудролије наравно данас у Европи не вреде ни пишљива боба, осим оне везане за руски гас. Јер се у Европи а самим тим и у Србији већ дуже времена на изборима бира између два зла: бирајући се оно мање. Дакле, иза ове ујдурме стоји појам и реч "демократија" чији је основ право грађана да гласају и бирају. Али не и да одлучују!!! Рекло би се, како рекосмо, модел

стар и превазиђен, а бољега нема, нити прелазног решења које искуљчује револуцију.

Наравно да су демократија и право избора условљени и уско повезани, а у позадини тога као главни продукт треба да стоје: државност, људска права и слободе. Међутим, још од античких времена примећивала се мањкавост свега тога везано још за ону скаску која говори да у демократији два чобанина могу надгласати једног Платона (или: Сократа, свеједно је). Када би неким чудом, данас у Србији, васкрсли Тесла, Пупин, Миланковић, Алас, Црњански и Мита Опанчар, седам комплетних идиота би их прегласали и изабрали власт по њиховој идиотској мери. (Зашто Мита Опанчар? Јер је био добар мајстор и домаћин те поштен човек).

Демократија и гласање подразумевају да садашња власт у Србији са 48% гласова од 50% изашлих, дакле са једном четвртином гласова, има неограничену власт и моћ. Сад, и ако је оних 2 милиона Вучићевих потенцијалних демонстраната више од тих 48%, он има право да каже да га улица неће смењивати и ако је већи део политичке каријере провео на улици – јер то није демократски. Демократија и право гласа подразумевају, рецимо, да данас-сутра грађани Париза изгласају да се у том граду мора живети по шеријатским законима. Шта, мислите да не може?! Чекајте, ако се скупи довољан број гласова: зашто да не?

Чиме желим да поентирам са овом причом? Наравно, Брегзит-ом. Тек је пар процената гласова одлучивало о коначном резултату и европској будућности. Сада је пола грађана Британије незадовољно а друга половина не зна да ли да се радује или да тугује. И исто би било да је резултат био другачији. Дочим, док је у Србији незадовољно $\frac{3}{4}$ грађана али ко их јебе кад не излазе на гласање и ко нас јебе кад немамо за кога да гласамо. Рецимо то и овако: на преходним изборима 52% грађана Србије, од 50% изашлих, се изјаснило против Вучићеве политике, али пошто је та већина имала "против кога" али није имала "за кога", он данас има апсолутну власт.

Шта је још наш скорашњи српски апсурд?! Српски председник владе каже да у Србији неће бити референдума јер би се грађани Србије изјаснили као и Британци. И ту, у тој реченици, намеће се главно питање и одговор о недостаку демократског одлучивања путем гласања: уколико би се српски народ заиста изјаснио попут Британаца по питању ЕУ, онда није истинита флоскула коју Вучић употребљава да су њему "грађани Србије дали мандат

да настави са својим европским путеум"!!! Схватате ли?! Морате признати да је то контрадикторно.

Горњим трагом можемо закључити да би се садашњи систем тзв. "демократског бирања" могао дефинисати као право оваца да изабери који ће их вуц заклати и појести. Некад чак и не појести: само заклати. Али, клање им не гине ма кога изабрали.

*

*Мој голубе, мој голубе,
не падај ми на малине...
Кад малине буду зреле
и саме ће опадати...*

Под "насиљем у породици" најосновније се може свести оно кад муж туче жену. Ређе, обрнуто. Међутим, насиље у породици је и кад муж и жена (мачка печена), то јест, родитељи, немају да дају своје детету за ужину, патике, књиге. И то је насиље! Насиље "У породици" је један проблем, а насиље "НАД породицом" је други, и оба су подједнако важна, јер су условљена. У насиљу "у породици" и целат и жртва су појединци. У насиљу "над породицом" жртва је породица а целат је систем. Најзад, када је већина породица у једној држави жртва насиља, то значи да се спроводи насиље над целим народом. Да би се спречило породично насиље мора се ослободити народ од насиља државе. А, да би био слободан, народ мора да буде сит. Ту долазимо на тему овога текста.

Садашњим "реформама" власт у Србији уређује нашу земљу као кад се кућа спрема за изненадне госте: позајмљујемо се и сређујемо кућу да изгледа лепше него што је у истину и што можемо да поднесемо. Кад оду гости остају дугови и празни амбари. Само што ови садашњи гости планирају да истерају домаће. Србија се уређује да буде добра другима, али не и Србима. Све те приче о томе како ми државу уређујемо због нас а не због других су лаж и манипулација. Ми државу уређујемо тако да одговара страним капиталистима и узурпаторима.

Прочитао сам јутрос у новинама да српски сељаци бацају парадајз у Мораву, јер је пао на мизерну цену од 10 динара по килограму, а пао је јер се увози одакле се стигне. И ту се враћано на тему уређења државе. Неко ће рећи да је за грађане добро да је цена ниска али неће бити у праву јер су и пољоприврдрници грађани Србије. Неконтролисаним увозом, који је

последица штетних уговора и договора са странцима, српског пољопривредника подједнако уништавају његова власт и монополистичка нелојална конкуренција. Као, Албанија прозводи толико парадајза да он има тако ниску цену и сад је то конкуренција српском произвођачу. Чиста лаж и превара овог народа, који то, што не рећи, и заслужује. Парадајз који се увози у Србију из Албаније је у ствари последица вишкова из европских земаља које сада не могу да га пласирају у Русију. Па га прекао Албаније уваљају земљама на Балкану, па и Србији. И сад, као ми извозимо за Русију а увозимо из Албаније, ма шизофренија српска и ништа друго. Може Вучићу да роди кукуруз колико му воља, увек ће бити јефтинијег са стране, јер друге државе субвенционишу своје пољопривреднике, за разлику од Србије која је укинула субвенције и распродаје земљу. Отуд ће кукуруз бити џабалука, да имају шта да грицкају Тенисове свиње.

Да је држава уложила у српску пољопривреду, занатске радње и мала предузећа, колико у ФИАТ, десетине хиљада домаћинстава је могло купити трактор, који би, код поштене и патриотске власти производио ИМТ у Раковици, ИМР би правио моторе, а РЕКОРД, ТРАЈАЛ и ТИГАР гуме. Пазите!!! – само ФИАТ. Да не помињемо све остале. Тако се подиже индустрија и пољопривреда, билмези једни. Србија мора бити држава која ће сама себе хранити и то јефтино, али за пољопривреднике исплативо. То се постиже подстицајима и субвеницијама које се контролишу и које се враћају. Дајте сваком пољопривреднику 10.000 евра за радно место и нека скине по члана породице са бироа.

Ено видим неки дан, у граду, позната печањара, продаје прасеће печење за 800 динара по килограму. Пре десет година је било преко 1000. Схватате ли колико је пропао српски сељак и шта све једемо из увоза. Јер, у међувремену се догодила инфлација, скочио је евро, све је поскупело по неколико пута, порези су дигнути у небеса – и једино производ српског сељака иде на доле. Урушити сељака и војника, значи сјебати државу. Успели су и у једном, и у другом.

Зато је велики стручњак, који се разуме у све и свшта, схватио у чему је проблем српске пољопривреде: СРПСКА ЛЕЊА ДЕЦА НЕЋЕ ДА ИДУ ДА БЕРУ МАЛИНЕ!!! Деца треба да се играју, заљубљују, срећно расту, а родитељи треба то својим радом да им приуште. Има кад да раде. То је насиље над децом, терати га са шесанест година да вади родитеље из буле.

Да, кад буде зрело: само ће пасти.

*

Док се цео "заостали" свет судара и бори са претњама локалних размера: тероризмом, финансијском кризом и глобалним загревањем, у сређеној и срећној држави Србији, макар судећи по активностима државног апарата, највећу глобалну претњу овом друштву и целом свету представљају продавци лубеница.

Тај вид тероризма и анти-државне активности није нов у Србији, јер се овде одвајкада продају лубенице, али се чини да се сада први пут тај вид борбе користи за рушење режима овако интензивно и перфидно. Нема дана да "специјалне комуналне анти-лубенистичке јединице" (скраћено: СПЕЦЛУБЕНОЈЕД) не спрече макар један покушај државног удара уз помоћ продаје лубеница на необележеним местима. Што је посебно отежавајућа околност са којима се суочавају ови врли домољуби: родило ове године, у пичку материну!!! Те због тога на сваком ћошку по неки терориста продаје лубенице и мами грађане, раднике, сељаке и поштену интелигенцију. Још је горе што неки имају и ножеве са којима режу троугласте парчиће, да њима навуку поштен свет. Обашка што грађани немају пара, па то код њих ствара додатни револт.

Због ове опасности српске власти су потписале уговор са америчким властима да резмењају терористе, тако да ће два најокорелија продавца бостана са Каленића пијаце бити замењена са два невинашца из Гвантанама, а који су припадали невладиној организацији Ал Каида. Да виде Америкнца са чиме се суочавају српски званичници?! Представници НАТО-а и ЕУ су похвалили борбу српских власти против ове пошасте и препоручили грађанима Србије да лубенице купују само у мега-маркетима, чији су они власници, јер на тај начин добит иде ван Србије провереним "демократијама" и "борцима против терориста".

Пре неколико дана догодио се стравичан напад лубе-терориста на главни штаб "Специјалних комуналних Снага" (скраћено: СНС), када су терористи гађали зграду најубојитијим на тикву калемљеним лубеницама, узвикујући "кјрмизи бибер оламаз бостан!!!" (што на турском значи: "паприка може а башта (бостан) не може"), али су голоруки комуналци одбили напад уз помоћ јединица "градске чистоће" (скраћено: ГРЧИ). Због тога, и због покушаја да се и продавци парадајза уједине са бостанцијама,

премијер је сазвао ванредно-ванредну-изванредну конференцију за медије и у присуству Малог-а, рекао следеће:

- Слатко сам се насмејао шта све новине пишу о размени терориста са Американцима, мада не читам то смеће јер унапред знам шта ће писати. Обрачунали смо се са културом, српским сељаком, домаћом индустријом, просветом и здравством – стаћемо на крај и продавцима лубеница, а онда грађани Србије могу да очекују бољи живот 2036-те године. Изазов није мали, али...

- Изволите шефе – јави се Сениша.

- Ниси ти (тај) мали...

- А, Бећковић, отац од Оље....

Премијер се намршти и настави:

- Грађани морају имати веру...

- Павлодољску – настави опет Сениша, правећи се паметан. После тога је хтео да преложи да се Сававала у будуће зове Сава-Мали, али премијер својим повишеним тоном уби у њему сваку жељу за даљом причом:

- Ћераћемо се још – поентира премијер, осећајући се комплетним идиотом, јер народна пословица каже: с' ким си - такав си.

За то време, продавци паприка са југа спремају се да подигну споменик Скендербегу (на води) а продавци фармерки да укину Светог Саву.

Да закључимо:

Уз курац је Митру кад попије литру!!! (Ово шифровано значи да ја припадам терористичкој организацији "продаваца и конзументата алкохола", а ово је наша парола кад кренемо у самоубилачке акције, нешто као: Алах је велики, Слобода или смрт, или За дом спремни).

*

Хтео сам да напишем текст о покушају пуча у Турској, под насловом "Ено иду Турци виде им се курци", али сам одустао из разлога што, ем сви пишу о томе, ем још тамо није све завршено – тек је почело, па зато о том-потом.

Али ћу зато, реч две (ја теби реч, ти мени реч) о "изложби" "Нецензуриране лажи" коју је уприличило пропагандно одељење СНС-а ( ). Та изложба, ма шта "Пинк" говорио о њој, неће допринети демократизацији српског друштва, а још мање толико помињаним евро-атланским интергацијама. Јер то је отворени и претећи притисак на јавну реч и

најпрљавији вид цензуре. Како? Прво, то је јавни позив на линч неистомишљеника. Када имате посла са полуписменим људима који нису у стању да апсорбују више од две информације месечно (на пример: доле лево је скупштински ресторан, горе десно је скупштинска сала, то је већ превише информација за већину посланика и политичара у следећих пола године) онда им се сликовито и великим словима мора објаснити ко је непријатељ. Друго, кад су већ хтели да глуме демократију зашто нису поставили и све оне лажи које су о њиховим политичким противницима писали њихови таблоиди и приказивали њихови медији. Хоћу да каже, приказали су само део свињца српске политичке сцене. Иначе, да се разумемо, ништа бољи нису ни ови други али они нису власт па је одговорност мања.

И тако, на изложби владајуће гарнитуре, лепо и поименице, на великим паноима и са великим словима, приказани су државни непријатељи и слична багра која се противи Великом вођи. Ови присутни само треба да поваде блокчиће, да лизну плајваз и да направе списак коме ће у следеће четири године да се најebu мајке.

Не смемо кривити искључиво власт. Криве су и другарице (што би рек'о друг Пишта из филма "Секс, партијски непријатељ бр. 1"), наиме, да оне не дају ни он не би могао. Нису они први који ово чине. Увек је разлог исти, само је тематика другачија ("принцип је исти, све су остало нијансе"). Па то су радили и нацисти, и стаљинисти, и комунисти, и Хувер, и Слоба и његов министар информисања. Па зар исто тако својевремено нису правили прегледе шта је писао Ђурувија. Па зар Иво Андрић није морао да моли Ђиласа да га ретуширају са слике потписивања Тројног пакта, на сличној изложби педесетих година у Београду.

Ипак, ово се рачуна као некаква јebена демократија, па није добро да се то чини. Јер, ако власт поименице изложи оне који негативно говоре о њој - а шта је то до претња и цензура?! Наравно, нико од дотичних а прозваних није присуствовао изложби да не би прошао као студент Бенеш (серија "Више од игре") када је ономад у Градини одржана слична изложба.

Овако је то било. Требала је да стигне, и стигла је на жалост, у Градину изложба која је требала да раскринка (увек оне служе за "раскринкавање") пропаганде из Совјетског Савеза о благостању и напретку у тој земљи. И како тамо и тада није било напретка и благостања, тако и данас у Србији нема праве опозиције и непристраних новинара, али то је сасвим друга тема.

Болешљиви студент Бенеш (Горан Султановић) љут што су одбили да га пошаљу у Шпанију, решио је да разбуца лично ту изложбу. То је, рецимо, као да је Дража Петровић из "Данаса" улетео на изложбу СНС-а и почео да цепа плакате и паное. У Бенеша је заљубљена Сеја Шљивић (Јелена Жигон, на коју сам се жешће палио као пубертетлија). То би било, у идеолшком смислу, као да је у Дражу заљубљена Маја Гојковић.

Међутим, ни полиција не седи скрштених руку, како није седела ни ономад на изложби СНС-а. Начелник Васић (Жика Миленковић), Шпијун Буда (Бата Паскаљевић), Агент Давидовић (Мића Томић) и Агент из Београда (Слободан Алигрудич), су управо и уприличили изложбу, као клопку у коју ће се упецати нека сомчина од комуниста, па да му се они најebu кеве. То је исто као да су Стефановић и они присутни око њега управо чекали Петровића, Коракса или Кесића, да их раскринкају и да их истамбурају. Бенеш је дошао на изложбу, јашта, и прошао је к'о прасе у Техерану, пребивен је до смрти (кобојаги, то је ипак филм). Дража и компанија нису дошли, јер они не живе на филму већ у Србији. Искрено, због Јелене Жигон вредело би чак и данас, али због њене садашње алтернативе, ипак: хвала.

Што се тиче ефекта страха који је требало да оствари изложба, мислим да се омануло. Ко се плаши – плаши се и без изложбе. Ко се не плаши само ће да се још више наљути. А организатори изложбе добиће оно што су добили Немци од Леке Банкрота (Паја Вујисић) кад су ушли у Градину. Мало ли је?!

*

Мајстори смо да ствари поставимо парадоксално, а после да губимо време и инергију око тога. А, што рече професор Зец: „Кад уђете у погрешан воз, све станице кроз које прођете су погрешне“. Али, мене интересује парадокс, па се бавим таквим стварима и пролазим кроз те погрешне странице. Парадокс везан за дупли стандард – ако вам је лакше. Ту покушавам да пронађем законитост, цикличност и оправднаост критике коју износим доказујући да нисам тек пуки хејтер.

На пример. Подизање споменика Зорану Ђинђићу. Није питање: ко треба да га подиже, већ је питање да ли уопште треба да му се подиже споменик. Зоран Ђинђић једноставно није имао времена да заслужи споменик. Он чак није ни победио Милошевића, већ је то учинио Коштуница. На власти је био исувише кратко, са много лоших сарадника, тако да није

стигао ништа важно да уради, осим што нам је у наслеђе оставио те сараднике да опљачкају и оглодају све што им је било на дохват руке. Уједно су се дружили са криминалцима који су га на крају убили. Његово политичко наслеђе? Извините, од када се то подиже споменик за тако нешто?! Боље је да подигнемо споменик Вучићу за живота, јер он сада спроводи у дело Ђинђићево политичко наслеђе, његове људе и његову политику. Вожд је подигао устанак, Коца га је довршио, кнез Михаило је узео кључеве од градова, кнез Милан је донео самосталност Србији, краљ Петар Први је ослободио јужне крајеве, краљ Александар је направио Југославију, Милошевић, Карацић и Младић су створили Републику Српску, Коштуница је победио Милошевића. Шта је то велико урадио Ђинђић па да му дижемо споменик преко пута капетан Мишиног здања који је, мисли се на Мишу Анастасијевића исто тако много дао Србији за разлику од Ђинђића.

Где ја још видим те друштвене парадоксе, који пролазе поред нас а ми од шуме не видимо дрвеће. На пример, пре неких месец-два, медији су пренели вест да је један бивши спортски новинар променио веру и прешао у ислам. И мада га не разумем, јер ја још нисам начисто ни са овом коју сам добио рођењем, ипак га не осуђујем. Његова ствар. Међутим, остали су га черечили, медији и јавно мњење, родбина се одрекла, друштвене мреже пуне пљувања и псовања. Са друге стране, то што се Ана Ивановиће венчала у католичкој цркви, у исто време: сви су прихватили са одушевљењем. Новине, друштвене мреже, све слика до слике. Ако цепидлачимо, да би дошло до црквеног венчања ви морате примити веру цркве у којој се венчавате, младенци не могу бити иноверни.

Или!!! Сребреница. После двадесет година Немци и даље уцењују Србију. А они, Немци су почели да растурају Југославију четрдесетак година после холокауста, што је и довело до рата и злочина на просторима бивше СФРЈ. Ако је Сребреница геноцид шта су онда милиони људских живота нацистичке Немачке? Ако се Сребреница памти и данас, због чега се холокауст не помиње?

Или!!! Демократске тековине САД и Европе. Прво су говорили да се републике СФРЈ морају разграничити према постојећим границама и да Срби у Хрватској и Босни, не могу добити аутономију. Па су после говорили да републичке границе нису важне и да Косово мора бити независно јер Албанци неће да живе са Србима. Па су онда говорили да север Косова не

може бити самосталан и ако тамошњи Срби не желе да живе са Албанцима, то јест, да су границе Косова неповредиве. Па су онда говорили, и ако Срби из Републике Српске не желе да живе са муслиманима и Хрватима, Босна мора да остане целовита, итд. итд.

Или!!! Треба смртна казна за педофиле. Али камо смртна казна за оне који су убили децу у Клечки и Батајници. За ове задње, убице из Батајнице, простире се црвени тепих кад дођу у Србију. Милица Ракић је живела у Батајници.

Или!!! Насиље у породици јесте проблем. Отац, углавном, туче жену и децу. И, то се догађа. А шта ћемо са насиљем над децом кад немате да им дате да једу, да им купите одећу и обућу – а што спроводи држава према својим грађанима.

Или!!! Пре неколико недеља у Ираку је у једном нападу терориста убијено око 200 цивила. Ни једне ирачке заставе на мрежма. Али смо сви били Шарли Ебдо.

Или!!! Железара Смедерево. Ако се затвори, остаће много људи без посла. А шта је са Раковицом, Зрењанином, Трстеником, Крагујевцом, Краљевом, Нишом, итд, где је све затворено и људи су остали без посла?

Или!!! Платити медијима из државе касе стотине хиљада евра за кампању превентивних прегледа за откривање малигних обољења а после вам закажу скенер за 6 до 8 месеци.

Или!!! Страни капиталисти се субвенционишу из државне касе, и онако већ пребогати, а децу лечимо СМС-овима.

Или!!! Градиш ауто-пут до окупиране Приштине а не градиш га до слободне Бања Луке.

Или!!! У једном периоду си за Велику Србију, а после си за Европу. Час си против Куманосвског споразума а онда си за Бриселски споразум – и све те егзибиције људи плаћају главама. Не може у истом мечу, истовремено, навијати и за Ђоковића, и за Надала, као што не можеш у новом "хладном рату" бити и за Русе и за Американце.

Има и претеривања у тражењу парадокса. Рецимо, најновије поскупљење меса. Људи без разлога кукају, то јест: хејтују. Није баш тако црно. Ето, Јоргованка може за своју плату месечно да купи 1000 килограма меса. Ајте, молим вас, па ко може да поједе толико месо?!

Како рекох: парадокс!!! Шта сам ја схватио проучавајући парадокс? Па најмање две ствари. Прво, не можеш бити јѐбан а да ти не уђе. И друго: не можете бити мало или много- трудни. Ни мртав. То је већ треће.

*

МИНХАУЗЕН – ПО ДРУГИ ПУТ МЕЂУ СРБИМА

"МИНХАУЗЕН - његова путовања у пустоловине", од Е.Д. Мунда, у преводу Анице савић Ребац

Књига нема 400 страница. Али је писана руком.

Чини се, никад актуелније време да се у Србији чита ова књига. Да се чита и у Скупштини ако треба: на исто му дође. Јер се Србија данас налази у таквој ситуацији, пре свега због некомпетентности, непостојања духовне и моралне елите и погрешне политике – да се из свега тога на кратке стазе можемо извући једино као барон Минхаузен када је са коњем упао у реку (и ми смо са коњем упали у неприлике): он је себе и коња извукао на тај начин што је сам себе вукао за перчин (реп). Српско друштво, поготову привреда и духовност, сама себе вуче за косу не би ли се извукла из каљишта.

Када је барон Минаузен своје око употребио уместо кремена, он каже: *„Присуство духа, то је душа храбрих дела...“*. А када на шипку, једним хицем, наниже седам јаребица, он то објашњава овако: *„Видите, човек мора бити довитљив“*. Ма, кажем вам, достојно експозеа.

Барону Минхаузену увек нешто фали: барута, олова, оружја – те због тога мора да се довија на разне неконвенционалне начине. Размислите, када данас слушате његове наследнике и њима увек нешто зафали и засмета да ураде добру ствар: што је до њих све су урадили али поплаве, међународна ситуација, ниска цена челика, Хрвати, поглавља, уцене... Барон Минхаузен макар патке лови на сланину, кад му нестане барута. Где би нама био крај кад би имали сланине, у времену када ништа друго немамо.

Што се тиче "српског привредног чуда", ни ту ми не заостајемо за бароном Минхаузенем. Како наша привреда постиже такав раст најбоље ће се објаснити бароновим речима: *„Пођем напред бржим касом, а кад се приближих, видех чудо невиђено. Замислите, зечја рода донела зечици пет младих зечева, а Зефирета је у исто доба добила од псеће роде толико исто*

младих кучића, а ти су кевтали. Са једним псом и једним зецом почео сам лов, а вратио смо се са шест паса и шест задобијених зечева“.

И како су црви у приповестима Минхаузена нагризали гвожђе (топове), уместо да једу грожђе, тако је и железара која је направљена уместо винарије, поједена од транзиционих црва: тајкуна и политичара. У оба случаја Минхаузени су се трудили да исправе ствар истим методом: лажима: *„Одмах саграде као неку топионицу, и док је она била после три дана готова, црв је ушао у још једанаест топова....Наредим да се пећ ужари.... У то време, већ ме је славио гарнизон као спасиоца.... Сваки дан је доносио параде, свечане ручкове и вечере са болама, здравицама и махањем застава. Међутим је пустошење захватило још педесет и један топ... Али сви смо поуздано рачунали на успех моје топионице...“.* Топови из пећи код Минхаузена, топови и тенкови у пећи смедеревској. Минхаузену награда, железара за један долар. И стално наново паљење пећи.

Тешко је разликовати следбенике Минхаузена. Он то објашњава речима: *„Тако је господо, од почетка нашег живота стално су нас мешали, јер толико личимо да нас чак ни наши родитељи не распознају“.* У Србији су све тетке исти, и сви су каучи исти. Само се цифра разликује. И дужина експозеа.

И како су моје пастрмке "зле", тако су Минхаузенове пастрмке вредне и корисне: *„Пре двадесет и пет година био сам једном у Базелу где је неки мој пријатељ хтео да држи свадбу – а сопственица хотела тужила ми се да је изостала пошиљка пастрмки... Нахватам у Боденском језеру за три дана пуну барку... али је требало хитати... Брзо се одлучивши седнем на барку за чување риба да се тако спустим низ Рајну. Успут упецам још деветнаест повеликих пастрмки, па их упрегнем у барку којом сам се служио као лађом а затим је ишло тако брзо да је спуштање низ Рајну до Базела трајало свега два сата“.* Додуше, барон Минхаузен, није нагласио да ли је у овом подухвату убрзаног напредка међу тих деветнаест повеликих пастрмки било педера и лезбејки.

Приповести барона Минхаузена имају своју симболичну, метафоричну и сатиричну позадину. Поред забавног штива та књига представља и психолошки профил. То је и пародија. Да, међутим, ко је могао претпоставити да ће симболика онога што се подразумева под "минхаузенштином" у Србији постати систем вредности и политичка

филозофија. Ми свакога дана гледамо, слушамо и читамо речи Минхаузена вредне, то јест гледмао "франкенштајна" сачињеног од Минхаузена, Потемкина и Макијавелија. Пародија и сатира су изгубиле сваки смисао а хумор не може више бити ни "црни". То је наша свакодневница. Лажи иду у етар, и сви знамо да су лажи али нико не сме да викне: "У цара Тројана козје уши!!!".

Преувеличавам!? То се у медицини зове "Минхаузенов синдром", само што се код мене огледа у неких седамстотина речи, а код других у 400 страна. Па ви видите ко је већи Минхаузен.

*

Мислим да нема нормалног грађанина Србије који се 16. августа 2016. није осећао срамотно и понижено. Тога дана, баш док је Бајден грицкао погачу и со на аеродрому а деца у ношњама запатила трауматска искуства, и после се препишавао (куј стигне) по српској застави и гарди – Србија је понижена, лицемерно и покварено, правдањем да води високу и паметну политику. Није случајно све то, српски народ се понижава како би се "поставио на своје место", казнио за отпор који је пружио и како би се у њему затрла клица достојанства и пркоса. То је план, није то теорија завере. Јер, могло се све то и другачије, ако се већ морало, без помпе и циркуса, протоколарно скромно, званично, како и нас тамо дочекују.

Замислите следећу ситуацију: пролеће 1944. године, Хитлер долази у посету Србији. Дочекују га са погачом коју треба да умочи у со. Милан Недић се обраћа јавности речима "како је Хитлер велики пријатељ, његов лично, али и Срба и Србије". А онда Хитлер у наставку посете одлази на Косово да присуствује церемонији именовања једне улице у "Ева Браун" и изврши смотру СС "Скендербег" дивизије. Шта, мислите да је упоређење неумесно? Не бих рекао, или: бих?! Наиме, Хитлер је само неке Србе гурао у концетрационе логоре, док је Бајден предлагао да се сви Срби гурну тамо.

Све ово стоји а може се и оспорити. И: историјски. И: политички. Али, нешто што не стоји и не може се оспорити, је следеће: никада окупатора и убицу наше деце нисмо дочекивали хлебом и сољу, а да такве који га дочекују не назовемо правим именом, по једном Норвежанину. Не може вам бити пријатељ онај ко вам је непријатељ. Ако смо ми пријатељи са Русијом, а пошто је непријатељ мога пријатеља мој непријатељ – онда Бајден не може бити српски пријатељ. Ако је Бајден заиста наш пријатељ, а не може, јер

пријатељ мога непријатеља је и мој непријатељ, али!!! да може!!!, онда је Русија српски непријатељ, јер пошто је амерички непријатељ а Бајден је наш пријатељ, те је закључак јасан. Најзад, ако је Бајден Вучићев пријатељ, и Тачијев пријатељ, онда су Вучић и Тачи такође пријатељи...

Јесте, али кажу: Американци су највећи инвеститори у Србији! Нема везе то што су нам пре тога направили десетине милијарди долара штете. Богами су "инвестирали" поприлично и пошто су нам "пријатељи" више су "инвестирали" него у друге земље. Дејвид Килкулен, бивши аустралијски официр, извео је следећу статистику: НАТО је за 78 дана, 1999-те године извршио 19.484 ваздушна налета у бомбардовању Србије. У Либији 2011. године тај број је за 215 дана износио 9.700 удара. У Авганистану у току трајања целе кампање (која још траје) било је 6.500 удара. У Сирији и Ираку заједно - 2.796. Испада, по Килкуленовом мишљењу, да су Срби били "опаснији" од Ал Каиде, Исила, Ал Нусре и свих осталих терористичких организација заједно?! "Уложили" су такође и око 50.000 пројектила и око 15 тона осиромашеног уранијума.

Најзад, колико нас заиста "поштују" говори и следеће, о "конструктивним геноцидима" које спроводе САД и њени сателити можете прочитати у књизи "Политика геноцида" чији су аутори Едвард Херман и Дејвид Питерсон. Оно што нас овде интересује из те књиге јест истраживање које се бавило тиме колико су амерички медији користили реч "геноцид" у односу на број жртава. Резултати истраживања су следећи:

Однос броја мртвих према коришћеној речи (термина) "геноцид":

Ирак: 86.000 мртвих према једном коришћењу речи "геноцид";

Руанда: 250 према 1;

Конго: 317.697 према 1;

Дарфур 256 према 1;

Босански муслимани: 69 према 1;

Косовски Албанци: 12 према 1.

Преведено, то је значило да је било потребно да буде убијено 300.000 цивила у Конгу, или 86.000 у Ираку, да би амерички медији само једном поменули реч "геноцид", док су са друге стране на сваких 12 страдалих Албанаца, ту реч понављали поново и поново. Већ код 690 убијених муслимана у Босни амерички медији су употребили реч "геноцид" 10 пута. Да

би у случају Конга то исто урадили требало је погинути 3 милиона цивила у тој земљи или око 1 милион Ирачана.

А убијених Срба? Колико треба да се убије Срба да Американци једном помену реч геноцид? 20 милиона! Али, нема нас толико! Ко нас онда јебе, они су "пријатељски" пружили руку а то што смо мали народ то је наш проблем

*

Етикетирали су ме у животу баш пуно. Изгледам као картонски куфер каквог циркузанта облепљен налепницама са мотивима градова, који је у циркуским колима обишао свет, а, у шатри провео век. Прву етикету у животу прилепила ми је кума, комуниста, првоборац и русофил. И нисам лоше прошао, могла ми је наденути име Стаљин или Лењин. Овако сам именом Игор пролазио како-тако.

У тим првим годинама живота, јашта, било је етикета: "плачко плаче изгубио гаће", "де пије зека воду", "немирко", "усранко", итд. Прву озбиљнију етикету добио сам кад са пошао у школу: на зиду је неко написао "смрт шкавелима" а ја сам схватио да сам између осталих и ја тај "шкавел" – Србин. То ми је мање тешко пало од етикете "клемпави" коју ми је залепила једна девојчица у коју сам био заљубљен и којој љубав изјавих, ах, ах!

Етикете су се ређале како сам стасавао, неке као инсинуација, а неке утемељене у чињеницама: "неталентован", "дркација", "паметан", "смотан", "начитан", "занесен", "музикалан", "дрогераш" („...завезао би ја њега за дрво па би му пустио армолику на уво док се не излечи, мајке му га набијем...“), "чупавац", "ћелавац", итд.

Да сам "из четничке породице", сазнао сам на разговору за пријем у Војну гимназију. Да сам "јџбач" сазнала је једна девојка у другој години средње школе (пре тога сам исту етикету сам себи пришивао без икаквог утемељења, баш како се углавном етикете и додељују). Нимало наивно није изгледало када су ми прикачили етикету "велико-српског националисте", у трећем разреду средње школе. Имао сам све петице и једног кеца: из албанског језика. Поред тога мој национализам се огледао и у томе што сам прво научио да јебем а нисам научио албански језик. Другови и другарице из одељења наденули су ми надимак "Фројд", сматрајући да ме тако зајебавају. У војсци ме је један мајор "безбедњак" опет подсетио на "улогу моје породице у контраревоуцији" али су ми због лепог рукописа ипак прилепили

етикету "ћате". Пресудило је и то што сам официрској деци писао лектире а осталој војсци писма.

На факултету су ме професори мрзели и дали ми етикету "нерадника". Мрзели су ме јер ништа нисам знао. Околина ме је у међувремену частила етикетама "алкоса" и "женскароша", а један део женске околине ми је доделио етикету "мушке свиње". Ја сам себи, управо тада, почео да прилепљујем етикету "песника". А онда су дошле деведесете, "тужне и несретне", и ова садашња иста компанија која влада ("у уџбенике и у читанке ушле су битанге") прилепи ми етикете "миш из рупе", "домаћи издајник" и "ст(В)ани п(В)аћеник". Као таквом увалише ми пушку и послаше у рат да покушам сам себе окарактерисати као "патриоту". После бомбардовања, када побегох из Метохије, у Шумадијицу питому, спичише ми етикету "Шиптар", држава ме је назвала "расељеним лицем" („...нисте ви избеглице, ви сте само привремено морали да промените адресе...“), а за време боравка у Њујорку звали су ме "факен Рашан фром Сибериа".

Кад је стигла "демократија" и када је постало популарно и наплативо бити "страни плаћеник", наравно мени избрисаше претходну етикету, исти они који су ми је и залепили, већ ми наденуше да сам "ратни хушкач" и "злочинац" (због оне пушке коју су ми дали док сам био "страни плаћеник" и "домаћи издајник"). Оно, у међувремену сам пар пута опет постајао "издајник", "затуцани националиста", и слично – како су се размењивале ове битанге што владају исто и исти - само мењајући идеологије. Ја сам лично себи накачио етикете "џангрисала", "депресивца", "скептика", "писца", и још много чега. У последње време чујем од владара да сам "нерадник", "неспособњаковић", "анти-европејац", "анти-реформатор", "затуцани Србенда", "хејтер"...

Последња етикета, што ми попут жига би прилепљена на чело, јесте: олош!!! Не, не тешите ме, препознао сам се сто посто и поносан сам на ту етикету. Као уосталом и на све пређашње. Јер није важно која етикета вам је додељена и шта она значи, дословно или пренесено, важно је ко вас је етикетирао. Тако се ви легитимишете. Једном сам, на једном месту, бранио нечије нешто. Неки радикал ми је пребацио да није патриотски да Србин брани албанско. Одговорио сам му: „За тебе сам ја тренутно Албанац“. Што би рекао књижевник Љубиша Јоцић: у животу сам био све осим лезбејке. Чак

и педер. Јер, ако он није педер – како тврди, онда ја јесам. Исто не можемо бити. Да, јесам олош, за неке тренутно јесам...

*

Како ради српска влада? Када би, на пример, данас избио Трећи светски рат, српска власт би урадила следеће:

- први потез био би постављење на место генералног директора ЈП Склоништа Србије неког од проверенијих кадрова СНС-а, чија би прва одлука била да у склоништа могу ући само они са партијском књижицом СНС-а;

- на заједничкој седници влада би донела закључак да сваку бомбу и ракету која падне на Србију прогласи страном инвестицијом и субвенционисала би стране бомбоулагаче са по 10.000 евра по убијеном Србину, Српкињи и Српчету;

- извештаје медија о броју мртвих влада би оценила као непријатељско деловање, напад на премијера и омаловажавање постигнутих резултата;

- овај нуклеарни напад би прогласили "историјским" и "по први пут историји Србије";

- истакли би мудрост вођења спољње политике "и НАТО, и ЕУ, и Русија, и Кина", јер се испоставило да ракете свих побројаних сила падају на Србију;

- ипак, за напад на Србију би оптужили бившу власт;

- донели би одлуку да без обзира на то ко нас и како напада, ми нећемо узвратити јер нам је потребан мир и стабилност у региону;

- влада би констатовала да се доказала њена исправна политика неулагања и девастација школства, здравства, војске и културе, јер се на крају испоставило да је све срушено и уништено, па би то у крајњем резултату било само бацање пара;

- влада Србије би закључила да је добро чинила стварањем неуслова који су створили услове да млади одлазе из Србије јер су им сада тамо веће шансе да преживе пошто њих тамо гађају само Руси и Кинези, док овде гађају сви;

- влада би обелоданила да државна каса никада није била пунија јер више нема коме да се исплаћују средства из буџета;

- влада би донела одлуку о повећању пензија за свих деведесет пензионера у Србији који су преживели нуклеарни напад (реч је о члановима ПУПС-а који су са партијским књижицама могли ући у склоништа);

- влада би укинула забрану летења изнад Бајчетине, коју и онако више нико не поштује, а и не зна се више где је стајала Бајчетина;

- влада би донела одлуку да се не отварају челична врата од склоништа, без обзира на то колико на њих лупали Дачић и Вулин, са друге стране;

- влада Србије би донела одлуку да се после прве кише преживелом народу бесплатно подели салата и поврће;

- влада Србије би инсистирала на примени "Бриселског споразума" без обзира што Брисел после удара руских ракета: више не постоји;

- као последњу меру, влада Србије би донела одлуку о поскупљењу погребних услуга и увођењу пореза на радијацију.

На крају седнице, Вучић би сазвао конференцију за новинаре. Он би оптужио српски народ да је својим нерадом, и лошим навикама, изазвао бомбардовање баш у тренутку када је он постизао сјајне резултате на свим пољима. За то време би Вучићевић, на аналогном Пинку, објашњавао како је све ово покушај државног удара. Премијер би поздравио рушење целог Београда, у сред бела дана (а не само Савамале, ноћу), најавио је да ће се "Београд на радиоактивним водама" подићи на време и да се спрема нови "Закон о раду" у коме ће бити предвиђено да будући радници који буду имали три руке, две главе и четири ноге, неће моћи да буду плаћени више него до сада. На новинарско питање: *„Да ли је ово крај света?“*, Вучић ће одговорити: *„2017-те ће се осетити први резултати, 2020-те Срби ће схватити да је дошао крај свету и да су се одрицања исплатила“*. На питање: *„Уколико преживите само ви и министарка Брнабић, хоћете ли радити на продужењу врсте?“*, премијер ће одговорити: *„Мене не интересује њена сексуална оријентација уколико добро рађа, овај, опростите, мислио сам: уколико добро ради. Али, видите какви сте ви новинари олош и како гледате да нађете само нешто лоше а ништа добро. А што, рецимо, да не преживимо ја и Зорана?“*. На последње питање *"да ли је овом катаклизмом прекинут наш европски пут?"*, премијер ће одговорити: *„Управо супротно, границе више не постоје, путарине се не наплаћују, а најважније, наш пут у ЕУ је потврђен чињеницом да нам је одатле стигло*

највише бомби и ракета. Ево, управо ми Јадранка (а што не она?) јавља да ће се "чим прије" отворити поглавља о екологији и заштити животне средине“.

Крај конференције за медије.

ПС

Бипбибиипбиип.... Влада Србије понавља: челична врата од склоништа се неће отворати без обзира што се лупању на иста Дачићу и Вулину придружио и Палма....

*

Сада тамо пада киша. А магла крије трагове баскервилијског пса. Она трчи. Девојка у црном. Били смо баш млади: можда смо тек добили личне карте. Спојио се север и југ. Био је један слет 25-ог маја и аутобус који је одлазио. Око нас се назирала надолазећа смрт и ватра. Никад није лагала а била је искрена. Али се жуч свађе просуо. Као и увек: без разлога. Покушавала да прича са мном. Стално је изнова хтела да ме учини бољим. Био сам тврдоглав, љубоморан и осећао сам мазохистичко задовољство у садистичком одбијању. Онда је она отишла далеко.

Прошле су године, и године, и године... десет, двадесет...

А онда је једног дана стигао е-маил:

"Драги Игор!

Прошло је пуно година од кад сам могла да те контактирам и искрено кажем да сам те тражила све те године.

Надам се да ћеш да се сетиш ко сам.

Молим те јави ми се и пошаљи ми који број телефона, да те позовем да мало попричамо ако желиш".

После је зазвонио телефон.

- Како смо се смували? – питам је после две и по деценије.

- Пришао си ми и рекао: "Ја сам Игор".

Како је то тада било једноставно, просто, ефикасно, и: довољно?!

Сећам се: учио сам је да пише и чита ћирилицу. Била је из крајева где се ћирилица није учила.

Добио сам од ње натраг та два писма која сам писао у годинама колико сада имају наша деца. Све остало је изгорело са кућом - што пре тога није уништено мојим карактером.

- Да објавим писма? – питао сам.

- Знаћу само ја – одговорила је.

„...На време сам се сетио да ти не пишем ћирилицу.

Твоје писмо ме је свакако изненадило. Прошло је подоста времена од наших задњих контаката па сам ја по мало и заборавио. Једноставно нисам знао нити где си, нити шта радиш. У сваком случају било ми је драго. Био сам по мало и сујетно-срећан, јер је човеку драго да није баш заборављен. Хвала ти.

Сетио би се по некад тебе. Доста смо ствари, ја и ти, закомпликовали и просто нисам знао шта да мислим. Можда сам ја сувише својеглаво и тврдоглаво створење, али шта да радимо кад сам такав. Немој ово схватити као моје покајање, ја се нисам ни мало променио само хоћу једноставно да се сетим и размишљам о неким стварима. Међутим, за разлику од онда, сада мислим да ни ти ниси ништа погрешила. Једноставно, криваца није било, било је само мене и моје сујете, која је ипак моја и од које не могу побећи. Зашто? Једноставно зато што желим да кад имам нешто, желим да то нешто имам до краја или да га немам. И то ме је још неколико пута стајало неких драгих створења. Имао сам те жене али сам увек тражио ново доказивање њихове припадности мени. И када није било грешака, ја нисам опраштао. Нисам смео да будем несигуран да ме једна жена преварила и лагала. Схвати ово као исповест.

Ја, и даље, живим боемски. Састављам дане и ноћи, водим испразне приче са људима с' којима се дружим, покушавајући да у тим причама пронађем неки смисао. Пустлио сам дугу косу (не знам зашто је ово задње битно). И, ето јурцам као и раније, прошетам па се вратим. Све заједно један безвезан начин вођења живота.

Пиши ми о свему (ако желиш), наравно највише о себи. Писмо сам носио по џеповима па је похабано.

Можда се некад и видимо, опет.

Игор...“.

Друго писмо:

„...Затрпани свакодневним обавезама (које и не морају бити обавезе) често не нађемо времена за ствари као што су писање писама. Једноставно се те ствари одлажу из дана у дан, па кад једном стварно решиш, видиш колико је времена прошло. Схватиш тада (додуше на кратко) како и живот брзо пролази, како смо бедни у жељи да га што лепше проживимо и како смо

немоћни да га, бар, за трен продужимо. Ћутати и жалити, зар није све што нам преостаје?

Живим исти живот. Све је исто, баш све. Не знам, да ли због тога треба бити тужан или срећан. Исток никада неће отрчати последњи утешни круг али никада неће ни победити. Увек је у трци али никада не утиче на резултат (ни за последње место).

Волео бих да те видим, да причамо. Ваљда би имали о чему. Ако не о ничему а оно бар о игранци, (оној првој и јединој): „Сваку твоју реч ја волим, мада ништа не разумем....“.

Или о заједничким пијанкама кад већ нечег другог, лепшег није било. Изгледа да тако мора да буде. Никада не знаш праве ствари у право време.

Исток је озеленео. Пролеће је за неке најлепше годишње доба. Мени је свеједно. Потпуно празно и небитно. То није лепо.

Знаш где сам. Пиши ми. Поздрављам те.

Игор...“.

Овде је сада сунчано. Ја седим у чамцу који плови реком Мнемозином. Момак у сивом. Најважније, и лош човек. Свуда околу виде се трагови Кербера. Цукела је бесна јер ми није убила сећања.

*

Да би се овај народ променио на боље (јер га тренутно мењају на горе) а ова држава уздигла (јер је бацају на колена), тај поменути народ се мора привести култури и мора се образовати. Тек онда, права елита може да га поведе а уједно то је и први задатак те елите (уколико успемо да је пронађемо и оживимо јер елита у Србији не заузима место које јој припада, пошто су је партијски кадрови и медиокритети потиснули уза зид).

Стратегија глобалних освајача је јасна: народ који хоће покорити треба свести на скуп идиота, којег после тога морају контролисати спиновањем, манипулацијама, страхом, задуживањем и (најважније) контролисаним и усмереним образовањем. Ово последње, образовање, мора се свести на ниво техничко-технолошке обучености, да би ти полу-идиоти могли да раде и привређују те доносе велике зараде капиталистима. Хуманистичке науке и уметност, се по тој стратегији, морају банализовати, естрадизовати, свести на производ који се продаје, морају бити закићене фразама и општим местима која ће ти идиоти моћи да препознају. Најважније од свега: појединца треба одучити од навике да размишља својом главом и да има идеале за које се

вреди борити и умрети. У ту сврху треба уништити породицу, државу, нацију, веру, пол. Све треба свести на материјално, па и сам смисао живота.

И, прилично се постигло. Деца која стасавају прихватају те обрасце и општа места и сличе једна другима као јаје јајету. У школи их више не поспешују да буду паметни, да читају, да размишљају својом главом. Са друге стране, старији нараштаји се продају и предају, китећи се туђим идејама и флоскулама о "новим европским вредностима", мантрајући о "новом времену", не дозвољавају (пре свега сами себи) да критички приступе ономе што се догађа око њих.

Ето, ту је замка и узалудност посла нас који хоћемо својом памећу и својим пером да променимо нешто на боље! Шта вреди памет у свету који стварају глупаци, у систему вредности глупости која не схвата и не разуме ту памет?! Чему писати, ако онај коме је намењено исто: не зна читати?! Каква висока књижевност или врхунско новинарство за народ који је углавном функционално неписмен, почев од председника државе па до сточара на Пештеру?! Чему мудрост када се само глупост исплати?! Њих, глупе, треба тољагом по глави да би те схватили. Иначе, можеш написати стотине добрих књига и чланака: цабе! Читаће они којима је све то потпуно јасно и које не треба мењати. Отуд, борба за бољу Србију мора почети борбом за образовање, културу и уметност. Грађанин се мора научити да распознаје праве вредности, чак и онда када их у потпуности не разуме, и да мисли својом главом (пошто данас мисли само својом гузицом) чак и онда када му се то не исплати.

Дакле, не треба људе око себе убеђивати да је Вучић педер, већ их треба натерати (милом и лепим) да прочитају добру књигу, да послушају мудрог човека, да виде добар филм, да чују добру песму, да схвате да поред ружења и пљувања која слушају свакога дана има и лепих речи, лепих дела. Треба их терати да почну да купују добре књиге, да надохнаде све оно што су прескочили, да мисле о лепом и добром, да своју децу васпитавају на основама правих вредности, да им усађују идеје доброг и лепог, етике и естетике, да их науче да цене памет и слободу, да им завештају идеју борбе – а не да заједно са њима гледају ријалитије, да их пријављују да учествују на фолк такмичењима, да их учлањују у владајуће странке због запослења или да озлојеђени псују власт а ништа не предузимају да ствари промене.

Школа данас, а то је план и циљ, не образује децу, морамо то учинити ми: својим примером. Као што то чине наши спортисти. Свако да ради свој посао најбоље што може, без обзира на препреке и немогућу мисију. Најважније је: разбити заблуду младих нараштаја "о добром и паметном западу благостања" и нама који ништа не ваљамо, ништа не знамо и због тога смо кажњени лошим животом. Ништа тамо не ваља и ми данас у Србији још увек боље живимо од њих. Макар ми који мислимо својом главом. Јер борба, чак и у немаштини, зна да буде тако инспиративна.

*

САМОГЕНОЦИД

Много је потребно бахатости и глупости, па говорити о напретку у земљи где се годишње изврши више прекида трудноће, него што буде новорођених беба?! Похваљује ли ММФ напоре српских власти у настојањима да се смањи српска популација, кад је већ тај исти ММФ натерао те исте српске власти да укину повраћај ПДВ-а на дечију храну и опрему. (Поред тога, српска власт и ММФ, "стрељају" српску децу повећањем цена струје, грејања, воде, хране и смањењем плата и пензија). Српска власт у континуитету спороводи геноцид над сопственом нацијом. Уколико узмемо за тачне сумњиве бројке убијених у Сребреници, српски политичари су створили услове да се у Србији сваке године "догоди" 10-15 Сребреница: абортусом и негативним прираштајем.

Сваку следећу годину, због већег броја умрлих од рођених, Србија дочека са 40.000 мање становника (по простој рачуници на сваких 15 година нас је око пола милиона мање). Сваке године нестане један град величине Вршца. Уз оних 70.000-так абортуса, то је око 100.000 људи годишње мање. То је већ једна цела општина величине Чачка. Најгоре је што се сматра да је број абортуса дупло већи (око 150.000) када се додају и они нелегални који нису евидентирани, што је величина једног целог Крагујевца. Поред тога, са просечно 41-ном годином старости спадамо међу најстарије нације у свету, док смо 1874-те године са просечном 21-ом годином старости били најмлађа нација у Европи (за четири године Србија ће извојевати самосталност). У најкрвавијим ратовима се не губи толико људи колико ми губимо у миру и "просперитету". Шта ће нама непријатељи кад држава која губи преко

100.000 људи годишње, даје милионе евра да сперма заврши у чмару где нема јајне ћелије, а ММФ буде срећан?!

Безнађе, то је одраз у огледалу просечног Србина и Српкиње. Чињеница да Српкиње убију више српске деце од свих осталих који нас убијају, говори да смо дотакли национално дно. Морални људи би устукнули пред оваквом катастрофом. Запитали би се: вреди ли та шака златника коју добијају наспрам апокалипсе која прети њиховом народу?! Устукнути!!! Устукнути треба!!! Променити се, повући се, створити услове да дође неко ко ће створити услове. Није у питању само материјална позадина проблема (најбољи пример за то су Шиптари). Јесте важна али није најважнија. Неизвесност и страх, али пре свега духовно безнађе, су у питању. Неваспитање погрешним васпитањем. Те младе жене не убијају своју децу јер немају хлеба, већ их убијају зато што немају вере у себе и немају наде у боље сутра. Живе у друштву где су праве вредности сахрањене, између њих пре свих: породица, и што сматрају да у овом друштву егоизма и грабежа њихова деца не требају да живе у систему где је примат мајке заузела силиконска спонзоруша.

Млади људи су измрцварени, преварени, експлоатисани, понижени, потцењени – и они зато не желе да рађају децу која ће све то исто доживљавати. Како рече мој син: „Ћале, чини се да ништа друго не раде до тога да се труде да убију смех, песму, срећу, љубав. Где год приметите да су људи срећни и задовољни - они то крену да уништавају“. Да, политичари ове земље, сви, су одузели овом народу осмех, песму и срећу. И љубав. И дечији плач. Ова власт ради за оне који не желе срећне људе, већ желе уплашене и задужене робове. Ова власт ствара друштво у којем ће уместо деце – родитељи носити пелене!!! На радном месту! Родитељи нерођене или убијене деце!!!

Када се свему овоме дода и бежање људи из земље, те страшна и катастрофална политика партијске негативне селекције кадрова и партијско запошљавање углавном најгорег дела популације, велика смртност услед неадекватног лечења, урушен систем образовања и пропао систем вредности – Срби се налазе пред катастрофом гором од било које која их је задесила кроз историју. То што нема кама и јама, не значи да нисмо жртве геноцида.

Нисам ја од оних задртих конзервативаца који се залажу за рађање по сваку цену, да се размножавамо као животиње или примитивни народи.

Али!!! Нација која макар не може просто да се репродукује, да буде макар на нули, или у благом плусу, јесте болесна нација и нема већег проблема за њу од тога. Модел економије који ствара уплашене, зависне и презадужене људе, не може помоћи таквој нацији. Нама је потребна држава без сиротиње а не држава богаташа. Боље је социјално одговорна и сиромашна држава, него сурова неолиберална квази-држава богатих појединаца и сиромашног народа, која уништава сваку жељу за животом и убија сваку клицу људскости и среће. Нама треба: НАША ДРЖАВА!!!

*

ЛОЛИТА СИНДРОМ

Да одмах одговорим на примедбе које ће се појавити поводом овог текста: да, да, и ја сам за то да се педофили затварају, штроје, вешају, черече, итд.. Не замењујем тезе да су девојчице криве "јер изазивају", наравно да је само и увек насилник крив, итд.. Овде није реч о томе. Ствар је да сваки проблем треба сагледати са више страна. Да би се круг затворио, "синдром Лолите" и "комплекс Лолите" морају да се сусретну. Када није тако, онда је неко невина жртва.

Сведоци смо свакодневног сексуалног узнемиравања која чине малолетне особе према старијима, пре свега девојчице школског узраста, у школи, на улици, на јавним окупљањима. Неке од њих врло рано схвате да могу да манипулишу са мушкарцима уз помоћ сексуалности и свога изгледа, као и да могу "казне" оне који им се не повинују и не испуњавају њихове жеље. Просветни радници, наставници и професори, су најчешће жртве сексуалног малтретирања и узнемиравања, то јест злоупотребе истих од стране малолетних лица, следе родитељи, па остали, који често буду жртве а не целати.

"Идеологија спонзоруша" се пропагира преко медија и утиче на малолетне девојчице. Неке од њих под утицајем тих истих медија баш у време средњошколског узраста "схвате" да се може пречицом и крећу у "материјализацију својих потенцијала". На крају дневне наставе испред средњих школа паркирају се возила са затамљеним стаклима која чекају да покупе неке од тих девојчица, које су, то треба рећи, нашминкане и оскудно обучене. Најгоре је што их у тим возилима чекају педофили и нарко-дилери у једној особи. По некад и макрои. Сви окрећемо леђа што се у кафићима,

сплавовима и ноћним клубовима, појављују те малолетне особе, опет оскудно обучене, и што им се тамо точи пиће, итд.. Правимо се невешти кад гледамо фотографије тих девојчица које пуће уста и заузимају изазовне позу док се сликају у учионици, на ексукризији, у кафићу. Шта је порука тог "пућења уста"? Неке од њих то раде због утицаја горе поменутих медија. Али друге, мањи део, шаљу јасну сексуалну поруку.

Такве девојчице најчешће не уче, праве проблеме, често затрудне. Онда проналазе фиктивне проблеме и кривце, да би се оправдале пред родитељима и законом. Професор је незадовољан дисциплином, залагањем и знањем: „Професор ме пипао по леђима и дупету“. Родитељ види да нешто није у реду и покушава да утиче на своје дете или "није дао кинту": „Тата ме чудно гледа и увече долази у моју собу“. Комшија је видео нешто што не треба или је одбио некакву лошу замисао: „Комшија ме звао код њега и терао ме да се скидам гола“. Наравно, има и стварних гнусоба које се догађају, али верујте, то најчешће остане тајна јер се жртве сраме и плаше да говоре о томе. И тако, наставник ме "помиловао по леђима" а у телефону снимци секса из школског клозета или играће "пућене кокошке", "камене фаце" или "лепезе", на журкама. Ако и има родитељске кривице она се огледа у томе што неправилно васпитавају своју децу, што не воде рачуна о томе шта раде, са ким су и где су, и најзад што им слепо верују и кад очигледно лажу. Први корак ка оздрављењу нашег духовног посрнућа јесте да родитељи почну да држе страну наставницима.

Нема нити једне "тв серије" која нам долази са запада (а и подоста филмова) да се ту и тамо не појави неки од јунака који је "био" сексуално злостављан од својих родитеља. Једино се више од тога појављују геј ликови. Напросто они су фасцинирани том темом. Све то гледају деца, "едукују се", прихватају образац да су им родитељи зли силоватељи а породица легло разврата и перверзије. И зато некима од њих није тешко да "премажу и слажу". А није тако, родитељски инстинкт је најачи природни инстинкт код човека који је још задржао форме животињског. Тај инстинкт је најмање упрљан и деформисан. Још увек смо најчешће и једино по питању своје деце спремни да се жртвујемо и умремо без и мало размишљања. Наравно, има злих дешавања и злостављања. Али има и злоупотребе. Има и родитељских грешака која се могу почети исправљати реченицом: „Где си пошла тако обучена?“.

Игор Ђурић

Аскурђел Иванов. Курђел Петков. Бела пчела Ђурина. Чукунунук Спасојев. Праунук Милојев. Унук Данилов. Син Милисавов. Отац Ђурађов.

Рођен 26 јануара 1968 године у Истоку.

Писац.

Објавио:

Збирку песама „Недовршене песме“, 1997;

Роман „Колона“, 2005;

Збирку прича „Источке приче“, 2009;

Збирку есеја „Метохија и Косово“, 2010;

Роман „Клинички живот“, 2012.

Збирку прича и песама „Источке приче - Сентиментална историја једне вароши“, Друго допуњено издање, 2014;

Роман "Време злих пастрмки, 2016;

Заступљен је у зборницима, збиркама, штампаним медијима и присутан на интернету.

Одсутан из свих институција, интересних група, партија и организација.

Воли и вољен је.

Свако написано слово посвећује Гоци.